

QUAESTIONES
DE
ADJECTIVIS GRAECIS, QUAE
DICUNTUR, VERBALIBUS.

✻✻✻✻
SCRIPSIT

DR. HENRICUS MOISZISSTZIG.

CONICIL.

TYPIS F. F. HARICIL.

MDCCCXLIV.

QUESTIONES
DE
ADJECTIVIS GRAECIS, QUAE
DICUNTUR, VERBALIBUS.

*Εἰ δέ πη ἄλλη ἔχει, ἔτοιμος ἔγωγε καὶ μανθάνειν καὶ ἀκούειν οὐ μόνον παρὰ
Κρατύλου ἀλλὰ καὶ παρ' ἄλλου ὁτιοῦν.*

Plat. Cratyl.

COENIGH
TYPIS A. F. HARTSCH
MDCCLXXIV

Timido certe quisque animo ad studiorum primitias accessit in
lucem proferendas, neque me Horatianum illud non exercuit:

nonumque prematur in annum
membranis intus positis. Delere licebit
quod non edideris: nescit vox missa reverti. —

Excitatus autem, quum harum quaestionum fundamenta jeci, a Lo-
beckio, praeceptore meo pie venerando, operi instare idque postea
emittere, incitatus praeterea a Gerlacho, cujus auspiciis docendi tiro-
cinium annuum posui, viro liberalissimo atque eruditissimo optimeque de
me merito, coeptum augere, impulsus denique a Brueggemanno, viro
doctissimo atque humanissimo, qui hujus urbis gymnasium moderatur,
rem non abjicere typisque mandare, haec conata foras dare ausus sum.
Fundamenta esse velim hanc commentationem opusculi majoris, quod,
si vires non deficient, neque virorum doctorum judicia de hisce facta
duriora sint et acerbiora, post annum apparebit. Plura his etiam deesse,
quibus perfecta reddantur, haud abnuimus, sin, rem plus habere operis
quam ostentationis, perspexeris, operam a nobis non sine oleo navatam
esse infitias non ibis. Acri studio his quaestionibus diu me dedidi,
omnibus ex partibus rem pertentavi atque occulta et quasi involuta

aperui, quoad potui non quoad volui, res enim erant, quas ob materiei defectum incultas relinquere coactus eram, quibusque accedere non potuit extrema manus, de quibus si decrevissem, nodum fortasse secuissem non solvissem. —

Multa licentius ficta, neque ad satis firma annisa esse adminicula videbuntur, at haec in iis ponenda, quae propria sunt cujuslibet linguae et consuetudini condonanda. Non instar machinae ceterum lingua est habenda, non externo enim movetur pulsu, sed interno agitur. Connexus ei copulatusque cultus humanus, utrumque it, quo natura fert. Quo majora vitae capit incrementa societas, eo magis in dies linguae copia et ubertas augetur. Fons vivus sub civitatum radicibus profunditur, una cum iis crescit, augetur, viget. — Libere ac solute incedit, et natura ei dextram tetendit, suumque pollicita est praesidium. Quam ob rem neque in claustra compingi, neque repagulis, quae superari nequeant, concludi potest, atque semper in tortores suos vindicavit. Nec tamen est sine lege. —

Ad extremum pro certo expectare me affirmo, remissuros in hisce judicandis frontem viros doctos, neque rigore et severitate ea esse perstricturos. —

Scripsi Conicii Kal. Mai. MDCCCXLIV.

Adjectivorum, de quibus disputatio instituitur, usus, late in lingua graeca patet, neque formatio eorum, neque motio et vis arctis circumscriptae sunt finibus. Quam ob rem, si res in disceptationem vocatur, plus habet difficultatis in recessu, quam fronte minatur. His accentum partis eorum adjicias diligenter cognoscendum; procul enim, tam firmum et constantem eum esse, ut vulgariter tradunt, putans, a recta via aberrares, et timemus, ne ex contrario vagum paene et instabilem eum existimes, nisi indiscretam adjectivorum farraginem ad obrussam exegeris. Haec in antecessum. —

PARS PRIOR.

Agitur de iis, quae ad formam adjectivorum attinent.

Particula I.

DERIVATIO.

Ex iis, quae *Lobeck.* paral. pag. 446. in medio ponit, et *Matthiaei* et *Buttmanni* sententiam, de hisce adjectivis prolatam, parum firmam, titulumque ipsum huic particulae praefixum, falsum esse, satis colligi licet. Sed lacte alti disciplinae, qua ita loqui consueti sumus, ac si ab altera forma alteram, vicinia quadam inter utramque intercedente, expressam et repetitam putemus, rationem illam ordinis et dispositionis causa retineamus. Hisce vero omnibus remotis, quin etiam formis illis solivagis omissis, ut *λεγωτός* Callimach. h. Dian. 12. Br. Anal. 2, 467. *ἀπειδιλωτός* Callimach. h. Cerer. 125. *πρωιωτός* Nicand. Alex. 243. *πιλωτός* Pollux 6, 10. *πηδαλωτός* Aristot. categor. 7. *μορμωτός* Lycoph. 342. *ξαβδωτός* Aristot. h. a. 11, 4. Xen. Cyr. 8, 3, 8. *ζοπαλωτός* Dio Cass. 1218, 26. *σανρωτός* Hesych. *σχρινωτός* Cosm. Indopl. pag. 140. *ψαμμωτός* Sirach 22, 20. *χειριδωτός* Herodot. 7, 61. *δακτυ-*

λωτὸς Ion. ap. Athenae. 11, 43. δμφραλωτὸς Pherecrat. ap. Athenae. (verborum πε-
δילוῦν, λεγνοῦν, πτοιοῦν, πτολοῦν etc. nulla prorsus exstant vestigia) praecepta a
viris doctis proposita claudicant, atque a vero plane sunt aliena, quum exempla in-
veniantur, quae non Perfecto et Aoristo I., Passivi temporibus, assimilata, sed ad
Praesentis, Futuri, Aor. II. Act. aliarumque formarum similitudinem efficta sunt.*)

CAPUT I.

Gregem ducant ea, quae a Perfecto vel ab Aoristo I. Pass. formam et originem
traxisse videntur, quorumque mira est secunditas.

§. 1. *Pura.* λωβητὸς Tryphiod. 21. ἀμφιβόητος Musae. 187. κολλητὸς Nonn.
Dionys. 25, 284. πλοιωτὸς Dionys. Perieg. 1139. ἐξαιρετος Hom. II. 2, 227. Eurip.
Iphig. Taur. 775. Troad. 258. διαίρετος Soph. Trach. 162 etc.

ἄπλειος, ἄπλητος, ἄπλατος (sexcenties apud epicōs) ἄπλαστος Hesiod. theog. 151.
falsa scriptura) ejusdem esse stirpis, praeter formae similitudinem ex perpetua signifi-
cationis eorum confusione cernitur. cf. Piers. ad Moer. pag. 25. — πελάζω haud
dubie forma paragogica ex πέλω nata, et ex hoc, metathesi ἄπλειος, ex illo, con-
cisione ἄπλατος (ion. ἄπλητος) ortum est. cf. Buttm. s. v. πελάζω.

§. 2. *Non pura.* — νεόστρεπτος Nicand. Alex. 299. φρικτὸς Orph. Argon. 465.
τυκτὸς Nicand. Ther. 108. Oppian. Cyneg. 4, 107. Nonn. Dionys. 14, 235. χου-
σούτενκτος Orph. h. 54, 18. νεότενκτος Hom. II. 21, 592. (τένγκμαι, τέιενγκμαι,
ἐτύθην ἐτεύθην) ἐλεόθρεπτος Nicand. Ther. 597. (ἐθρέθην) εὔστρεπτος Orph.
Argon. 236. (ἐστρέθην) ἀντόθρεπτος Oppian. Cyneg. 2, 567. (ἔχθηναι) etc.

De γναπίος, significatione: curvatus, quod Manetho Apotelesm. 5, 195. libr.
vacill. cf. Wernicke ad Tryphiodor. pag. 418. Eadem codicum nutatione Maneth.
Apotelesm. 4, 80, 548. 6, 378. Φεόληπτος legitur pro vulgari Φεόληπτος. Si forma
sana, Perfecto ionico λέλαμφθαι assimilata est, praeterquam quod in Adjectivo Io-
nismus accuratius est expressus. Ad similitudinem Perfecti illius accurate expressum
est ἐπίλαμπτος, quod Herodot. 3, 69. Major autem haesitatio de ἀμιαμάκειος est.

*) Nec opinanti mihi, quum jam prelum exspectaret opusculum meum, ab
Haubio, bibliothecario nostro, programma Mariae ins. anni MDCCCXXXIX
traditum est, cui inest Grossii quaestio, de hac particula partis prioris prima,
habita. Jucundum gratumque mihi erat viri docti commentationem multo
cum judicio conscriptam meae disputatiunculae comparare, ejusque, quantum
fieri potuit, rationem habere. —

Ex iis, quae E. M. 76, 10. affert, nullum prorsus solatium et utilitas capi, sed unice intelligi potest, quantumque grammatici in hoc vocabulo explicando sint discruciatii, quantumque trepidaverint. Falsis opinionibus, quas veteres glossographi sparserunt, nostri quoque aevi viri multi abrepti mihi esse videntur. E. M. I. all. haec leguntur: Ὀμηρος, ἴστων ἀμαιμάκετον: παρὰ τὸ μῆκος μάκετος: διπλασιασμοῦ μαμάκετος: καὶ πλεονασμοῦ τοῦ ι μετὰ τοῦ α, ἀμαιμάκετος, ὁ μακρὸς καὶ ὑπερφυῆς: τὸ δὲ — πνεύονσαν ἀμαιμάκετον πῦρ: — παρὰ τὸ μαιμῶ, μαιμακα. Χίμαιραν ἀμαιμακέτην, ἄμαχον, ἀκαταγώνιστον, φοβεράν, ἀνυπόστατον· ἢ ἀπροσμάχητον, καὶ μεγάλην: παρὰ τὸ μαιμάω μαιμῶ, τὸ προθυμοῦμαι, μαμάκετος: ἐξ οὗ τὸ θηλυκὸν μετὰ τοῦ σιωρητικῷ α, πρὸς ἣν οὐδείς προθυμεῖται μάχεσθαι. ἢ παρὰ τὴν μάχην, ἀμαιμάχητος, καὶ ἀμαιμάκετος, καὶ ἀμαιμακέτη. —

Plane, ut videtur, a μαμάσσω vox est derivanda, ita ut posita sit pro ἀμαμάκετος (Ζεὺς μαμάκετης) & inter stirpem et inclinamentum inserto, ut in δυσεδέκετος, ἀριδείκετος, ἀλάμπειος et similibus. — α autem intensive accipiendum, et quam arctis circumscriptae sint limitibus notiones: magnopere saevientis, potentis, ingentis, vasti, quis est, quī non videat? —

ἀφύγετος apud epicos vulgatum, adjectivi verbalis formam eminentium tanquam subditivius fetus familiae est submovendum. Idem valet de τηλίγετος. — Derivatio adjectivi ἀφυσγετός non satis dilucida et expressa, quin imo dubia relinquenda est. E. M. s. v. ἀφυσγετὸν τὸ ἰλυώδες καὶ σφραγετὸν. παρὰ τὸ ἀφύω (ἀφ' οὗ τὸ ἀφύσσω, ὡς ἰλάω ἰλάσσω, ὀδύω ὀδύσσω, τὸ ὀργίζομαι) γίνεται ἀφυσγετός, ὡς πήσσω παγετός. καὶ πλεονασμοῦ τοῦ σ ἀφυσγετός. τὸ ἀφυσσόμενον ὑπὸ τοῦ ἑνέματος. τρέπει γὰρ τὰ δύο σσ εἰς γ· ἢ παρὰ τὸ φεύγω, φυγετὸν, καὶ ἀφυσγετὸν τὸ μὴ ἀποφεῦγον τῇ καταστροφῇ τοῦ ἑνέματος. — ἀφυσγετός et ἀφύσσειν cognatione inter se contineri, ex significatione patet. — ἀφυσγετὸν νέκταρ Nicand. Alex. 584. non ut Schneider. vult „vinum multum“ vertendum, sed „vinum omni sorde liberatum“, et potestas, qua vox apud Homerum, substantivi naturam induens, legitur, „limus“ nihil aliud est, nisi: „a fluvio secretum.“ Ex eodem fonte manavit ἀφύξιμος Nicand. Ther. 603. (τοὺς ἀφύξιμον οἶνον) ter despumatum i. e. repurgatum vinum; sin verbum a φεύγω repetas, ut idem valeat, quod μόνιμος, ut nonnulli volunt, sub verbis allatis quae sit subjicienda sententia, non intelligo. — Tamen vero rationem et viam, qua ortum putat vocabulum etymologus, nunquam probabo, quamvis alia non praesto sit, nam ante omnia ἀφύσσω et πήσσω comparari nequeunt, et σ insertum nulla analogia munitum. —

Mirum et insigne literae dentalis exterminatae exemplum θανματός praebet, pro θανμασιός h. Hom. Bacch. 34. Mercur. 80. 440. Hesiod. Scut. 165. Huic Ilgenius

doctissimus alterum ex propria officina proditum, subjunxit: *ἄφρατος* h. Hom. Mercur. 80, ubi omnes libri *ἄφραστός*, quod Gross. sine locis repetit. Eiusdem explanationi vocis *θανυατός* adstipulari non possumus.

Vocem *ἐφθός*, de qua Buttm. §. 22. adnot. 2. non satis firmatam profert explanationem, *μονήρες* intactam reliqui. Exempla analogae afferri nequeunt, quod et *ἔπω*, unde repetendum est, *μονήρες* adnumerandum. Eustathii opinio ad Od. 4, 66. pag. 146, 9. proposita, *ἐφθός* ductum esse ab *ἔπω*, et *ἐπίδος* in *ἐφθός* mutatum, ne cum numero septenario confundatur, quam Gross. immeritissimo collaudat, minime probabilis est, nam *ἔπω* nunquam coquendi vi legitur. Nihil stabilitatis habet Grossii comparatio adjectivi cum *ἀγαθός*, quod, ut simile tenuis in aspiratam conversae exemplum afferat, Eustathii verba repetens, ex *ἀγατός*, *ἀγαστός* ortum vult. Maximum enim discrimen est inter utrumque adjectivum, et equidem omnino sententiae, qua alibi Eustath. utitur, indulgeo, *ἀγαθός* originem traxisse ab *ἄγαν*. —

CAPUT II.

Non tam proclivi lapsu ejusmodi adjectiva profluunt, quae ad aliorum temporum normam sunt efformata, et compressius de hac re licet dicere, quod ab Grossio satis est pertractata. —

In similitudinem Aoristi II. incurrunt: *νήγρετος* Tryphiod. 368. Hom. Od. 13, 80. Mosch. 3, 11. etc. (*ἠγρόμην*) nisi traiectione ortum velis. *ἄσχετος* Oppian. Cyneget. 2, 60. 4, 176. *ἀάσχετος* Hom. Il. 24, 708. *ἄνσχετος* Bion. 1, 40. Hom. Od. 2, 53. *ἀνασχετός* Orph. lith. 15, 37. Eurip. Hipp. 332. frgm. Dict. XVI. Soph. Trach. 734. *περίσχετος* Oppian. hal. 4, 146. (*ἔσχόμην*). *ἄσπετος* sexcenties; ab Aor. epico *ἔσπον* pro *εἶπον*, cujus exstat Imperativus *ἔσπετε*. — etc.

Praesente tanquam duce sunt usa: *ἀχύνετος* Nicand. Alex. 174. (*χύνω*) *παριτός* Callimach. h. lavacr. Pallad. 90. *ἔξιτόν* Hesiod. Theog. 732. quod Buttm. unicum habet exemplum, in quo adj. verb. *ιτός* cernatur. *ιτός* Plat. Phaedr. 29, 41. de legg. 1, II. et *διυτός* de republ. 8, 2, 545. Plenioris formae *ιτητός* apud Aristoph. Nub. 131. Xenoph. Memorab. 1, 1, 14. *ἔξιτητός*. In substantivi vim abiit *ἀετός* Aesch. Pers. 203. ab *ἄημι* (*ἄειον*, *ἄειτε*) *ἀτός* et cum *α* privativo *ἄατος*, *ἄτος* Hom. Il. 5, 388. 836. verbi formae *ἄω* est attribuendum. — etc.

Exempla, quae sibi ad imitandum sumsere Futurum: *οἰστέος* Soph. Antig. 310. *ἀνοιστέος* ibid. 272. *ἀπροσοιστέος* Aesch. Pers. 89. *δύσοιστος* Aesch. Choeph. 741 etc. et *συνεσιτέος* Plat. Protag. pag. 313. etc. De formis *αὐτιάγρετος*, *παλινάγρετος* cf. Buttm. lexil. 1, 33. —

Particula II.

Plura sunt, et quidem graviora, quae hic in censum veniunt; adjectiva dico, quae inter stirpem et inclinamentum nunc σ inserunt, nunc literam negligunt.*) Lumen quidem rei afferri conati sunt viri docti, sed opiniones eorum praesidio non satis esse firmatas, si propius ad eas accesseris, statim tibi liquebit. — Vossius ad Arat. Phaen. 359, πολύκλαυστος scripturae mendo ex πολυκλαυτος, quam formam poeticam vocat antiquiorem, ortum, atque ἀκλαυστος eandem ob causam ex Homero removendum esse docet. Temere ac fortuito, arbitror, a viro clarissimo et doctissimo, dictum, nulla enim est ratio, attentare vocabulum analogiae conveniens, exemplisque satis contestatum. ἀκλαυστος Hom. II. 22, 386. scriptura est vulgata, et postea demum auctoritate codd. Lips. Vrat. etc. ἀκλαυτος repositum, sed eodem jure πυρίκλαυστος quoque expellendum esset, quod Hom. II. 13, 564. sine ulla librorum discrepantia legitur. Codicum autem nitamur fide, opus est, qui si inter se dimicent, liberum est, fateor, in quam quisque descendere velit partem, sin omnes uno ore consentiant, nunquam, nisi argumenta gravissima et potentissima mutationem extorqueant, ab iis devertendum. — Heynius doctissimus, ad locum, de quo quaestio est: „scilicet emollitum videtur id, quod vulgo durius ad aurem — αὐστ“ — Huic causae nihil fere addere possumus, inter omnes enim constat, quid quantumve nos de soni suavis et grati regulis linguae tot saecula jam abolitae decernere possimus. — Hermannus praeterea, formis sigmatismo implicitis, potentialem, σ carentibus, passivum inesse significatum censet. Sententia duobus vel tribus exemplis fulta, sexcentis refutatur, et vir summus ipse, in verba sua leviter fortasse effusa, profecto non juraret. Fieri quidem potuit, ut Graeci ab eadem radice duos elicuerint surculos, modo soni variandi, modo significationis causa, sed quae diximus, ex paulo infra sequentibus, satis intellectum iri putamus. Clarior ceterum foret res, si nobis ad illibatas antiquitatis copias aditus pateret. — Ilgenius, vir celeberrimus, rem extremis modo tetigit digitis ad h. Hom. Mercur. 80. et Apoll. Pyth. 337. — ἀφραστος, ἀφρατος

*) De industria adjectiva relinquimus, quorum formae sigmatismo percussae solae increbruerunt, aut Perf. et Aor. I. Pass. aut Aor. I. solo speciem sigmaticam prae se ferentibus. e. g. ἄσβεστος (ἔσβεσμαι ἔσβέσθην) ἀπόπτυστος (ἔπτυσμαι ἔπτύσθην) ἀκουστός (ἤκουσμαι ἤκούσθην) ἄθραυστος (τέθραυσμαι ἔτραύσθην) ἐπίσπαστος (ἔσπασμαι ἔσπάσθην) ἀντοκύλιστος (κεκύλισμαι ἐκνλίσθην) πολύμνηστος (ἐμνήσθην μέμνημαι) ἀνώιστος (ᾠίσθην) etc. — Haec enim sunt ad analogiam concinna. —

(cf. I, 1, 1, 2.) *Θαυμαστός Θαυματός, ἀδάμαστος ἀδάματος, cum γνωστός γνωτός, ξεραστός ξερατός comparat, eandemque sigmatismi causam esse constituit. Eandem viam ingressus est Heinrich. ad Musae. 236. —*

Ante omnia, adjectiva, quorum paenultima brevis, ab iis sunt internoscenda, quorum ultimae proxima longa est. Illorum sigmatismi saepe metrum est causa, horum autem utriusque formae promiscuus, ut videtur, apud Graecos erat usus, et licentia caeco impetu huc atque illuc versabat. Maxime illud ex eo cernitur, quod formae apud eundem scriptorem, nullo observabili discrimine, alternant, nisi libris fallimur, qui non solum in his adjectivis, sed etiam in sigmatismo temporum, quibus assimilantur, magnopere inter se dissident. —

CAPUT I.

Ad partes vocemus ea, quorum ultimae proxima longa est.

(*κέκλανμαι et κέκλανσμαι*) *κλαντὸν δ' ἀριτρώποις, ὀμοδρόπων — νομίμων προπάροιδεν διαμεΐψαι — δομάτων στυγεράν ὁδόν. Aesch. Sept. 323. miserabile nubilibus est, nuptias morte commutare. — οὐ κλαντὰ δ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα Soph. Oed. Col. 1425. (ll. vacill.) cf. II, 3, 4. — μαῖα τ' ἐρικλαύστον πολέμων Ἔρις Oppian. Hal. 2, 668. discordia, bellorum magnopere deploratorum (lacrimarum fontium) mater. — εἰ καὶ ἐρικλαύτων τῆλ' ἔθανες γονέων Anal. 3, 102. etiamsi procul a propinquis ejulantibus moriaris. — μηδὲ μοι ἄκλανστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ γίλοις — καλλείποιμι θανῶν, ἄλγεα καὶ στεναχάς. Anal. 1, 65. ne indeplorata sit mors, sed etc. — Ἀχαιοὺς — ἀκλαύστους κτερέων νόσφισαν Αἰνεάδαι ibid. 2, 1. Achaeos indeffletos exequiis privarunt. ἦγε μηδὲ πρὸς θεοῦς — ἔξεσι ἀκλαύστῳ τῆςδ' ἀποσῆναι στέγης Soph. Elect. 1085. cui non lamentatae domo exire non licet. — ἔαν ἄκλανστον ἄταφον Soph. Antig. 29. sign. pass. — ὦλει' ἄκλανστος, αἴστος Aesch. Eumenid. 565. indeffletus ignotus periit. — ὄμμασι ἀκλαύστοισιν ἐπίκλανσας Ὑμεμαίῳ Nonn. Dionys. 29, 99. oculis non flentibus deplorabat etc. ubi Graefius ex lubricitate, ut videtur, ἀκλαύστοι scripsit. — κέται νέκυσ ἀκλανστος loco ex Hom. jam supra allato: corpus indeploratum jacet; eadem vi autem Od. 11, 54. σῶμα ἀκλαντον. — οὐκ ἀκλαντον ἔχων τάφον Anal. 3, 203. — ξηροὺς ἀκλαύτοις ὄμμασι Aesch. Sept. 693. (var. ll.) oculis non flentibus. — οὐδὲ πένθος ἔλιπ' ἀκλαντον Soph. Oed. Col. 1786. (var. ll.) sign. pass. μέρεσθαι καλὸν νῆα πολυκλαύστοισι ζεέθροις Mosch. 3, 74. multum flentibus fluminibus i. e. lacrimarum rivis Thracensifluth. — θανάτοιο πολυκλαύστοιο δοτείραν Nicand. Alex. 625. multum deploratae (deplorandae) mortis etc. πολυκλαύστοιο ποταμοῦ Arat. Phaen. 360. λόγιοιο πολυκλαύστοιο Musae. 236.*

lucernae multum defletae i. e. quae multas lacrimas ciebat. — *κυμαίνουσα πολυκλαύ-
τοισι μερίμναις* apud eund. 332. sollicitudinibus agitata acerbis. — *ὦ πολυκλαύτε
φίλοισι θανόν* Aesch. Pers. 674. mortue ab amicis multum deplorate. — *πολυκλαύτω
ἐπὶ τύμβῳ* Anal. 1, 30 et 76. 2, 304. *πολυκλαύταν δὲ παρέρπων — σιάλαν* Anal.
1, 58. *πολυκλαύτω παρὰ Ἀθήη* Nonn. Dionys. 4, 153. sign. pass. — *πολυκλαύτοις
λελασμένοι ἰωχμοῖο* Quint. Smyrn. 3, 380. proelii multum complorati, obliti. — *μαῖτα
πολυκλαύτοις τόκου* Tryphiod. 390. partus multum deplorati mater. — *πολυκλαύτων
τ' αἰγείρων* Orph. Argon. 956. Gesner. ad h. l.: „sed variatur, inquit, ab ipsis,
credo, auctoribus, orthographia verbalium a κλαίω.“ — *τύμβον ἐς ἀμφικλαυτον*
Oppian. Hal. 4, 257. sepulcrum lacrimis stillatum. — *πάγκλαυστον αἰῶνα* Soph.
Elect. 1085. *πάγκλαυτον θέρως* Aesch. Pers. 822. *παγκλαύτων ἀλγέων ἐπίρροθον*
Sept. 374. *ὄφρουσι παγκλαύτοις* Soph. Antig. 831. (var. II.) sign. pass. — De
significatione horum ab adjectivis compositor. cf. II, 3, 5, I. —

(*κλειανμαι ἐκαύθη*) *πυρίκλαυστον γυτὸν* Nonn. Dionys. 7, 158. conjectura est
Falkenburgii, pro *πυρίκλαυτον*, quod in editione principe legebat. — Cur mutaverit,
nescio, nam 10, 74. 21, 173. 23, 245. 38, 429. vox sigmatismo etiam non insignita
reperitur. *σκάλος πυρίκλαυστος* Hom. I. all. *ἀλιόκλαυστος* Theocr. Id. 10, 27. *εἰς τὰς
ἀκαύστους κόμας* Xenoph. Anab. 3, 5, 8. — Omnibus his locis passiva voces prae-
ditae sunt vi. — Eandem significationem prae se ferunt: *νεόκλαυστον ὕλην* Aristot.
Probl. 12, 2. et *νεόκλαυτος ὕλη* Theophr. C. Pl. 6, 17, 7. —

Eodem jure in hunc gyrum compellenda sunt adjectiva biformia verbo *γινώσκειν*
adscribenda. *γνωστα καὶ οὐκ ἄγνωστα μοι* Soph. Oed. tyr. 58. nota neque ignota mihi.
γνωστὸν quod cognosci potest ibid. 369. *εἰ δὲ μὴ ἄλλως γνωστὸν, ὅτι ἀληθῆ λέγει*
Xenoph. Hell. 2, 3, 28. nisi aliunde colligi potest, vera me dicere. — *σημεῖον —
γνωστὸν τοῖς τῆς ἐαυτῶν τάξεως* Xenoph. Cyr. 6, 2, 3. signum quod cognosci po-
terat etc. Sed Anal. 1, 243. *γνωστή πρόκειται πᾶσιν Ἀττικῇ κλίξ* culullus Atticus,
quem omnes noverunt; et Anal. 2, 348. *τὰ δ' ὅστέα πού ποτ' ἐκείνου, πύθεται,
αἰθνίας γνωστά μόνας ἐνέπειν* mergis solis notum. — *ἄγνωστος* Pausan. 2, 2, 2.
Hom. Od. 2, 175. Eurip. Hel. 504. Iphig. Taur. 94. Anal. 2, 364. sign. pass. —
Nonn. Dionys. 1, 371. 5, 392. Anal. 1, 61. 2, 319. 2, 202. potent. vi. — *σγ-
γνωστὸς* II. infra affer. vi potentiali. — *ἐγγνωστα καὶ εὐμαθῆ* Xenoph. Oec. 20, 14.
facilia cognitu et intellectu. — *γνωτὸς* Hom. II. 7, 401. et *ἀλλόγνωτος* Od. 2, 365.
intellectu pass. — *ἀρίγνωτος* Hom. II. 13, 72. Od. 4, 207. Maneth. apotelesm. 3,
108. 6, 177 etc. pass. et uno modo loco vehementer suspecto Maneth. apotelesm. 3,

223. ἀρίγνωστος eadem vi praeditum; ubi *Rigler*. ἀρίγνωτος scripsit. — εὔγνωστος Soph. Aj. 714. sign. pot. cf. praeterea Addend. ad *Steph. Glossar.* —

(κέκλειμαι κέκλεισμαι) ἐγκατάκλειστος Eurip. frgm. Dan. 1, 39. ἄκλειτος Dionys. Halicar. pag. 305. vi pass.

(ἔζωσμαι) ἄζωστοι Hesiod. op. 318. non cincti, ἄζωτοι autem mulieres vocari dicit Steph. in gloss., quae vestibus brevioribus offendunt. —

CAPUT II.

Jam illorum lustremus cohortem, quorum paenultima brevis est.

(ἀνώ att. ἀνίω. ἦνυσμαι ἦνυσθην). Formae sequentes sine controversia ab ἀνώ sunt repetendae. — ἀνυσία περ ἀνιόωσαν Apoll. Rhod. 3, 717. quum, quae petis, perfici possint. — οἶκ' ἐστ' ἀνυσιὸν τόνδε σοι κατακτανεῖν Eurip. Hec. 964. — σιγῇ ὡς ἀνυσιὸν Xenoph. Anab. 1, 1, 8. — σίτω ἢ ἀνυσιὸν μετριωτάτω Xenoph. Lac. 1, 3. modico, quam maxime fieri potuit, pane. ἀνηνύσιω ἐπ' ἀέθλω Apoll. Rhod. 4, 1307. pugna infinita (quae finiri non potest). ἀνηνύσιω ἐπὶ ἔργω Hom. Od. 16, 111. re imperfecta. — δέσμον δυσεξήνυστον ἔλκεται δεθείς Eurip. Hipp. 1281. vinculo inextricabili ligatus rapitur. — σύ δ', ὦ τάλανα, μὴ 'πι τοῖς ἀνηνύτοις — τρήχου σὺ σεαυτήν Hel. 1285. tu vero, infelix femina, ne infectis (pot.) te maceres. — πάντεσσι δ' ἀνήνυτος εἶσαι' ἀέθλος Apoll. Rhod. 3, 502. omnibus autem pugna videbatur inexplicabilis. — Eadem signif. Nonn. Dionys. 16, 315. οὐδὲ μόθου τέλος ἦεν — καὶ δήρις ἀνήνυτος. — Tryphiod. 299. ἀνηνύτοις ἐπ' ἀέθλοις et ibid. 447. ἀνηνύτους ἐκατόμβας; utroque loco potent. Omnes hae formae sigmaticae metri necessitate progenitae. —

(ἀγαμαι, ἠγάσθην, ἀγασμένος) ἀγατὸν κιθαρίζων h. Hom. Apoll. Pyth. 337. dulciter citharizans; sin paenultima longa requiritur, aut σ inseritur, aut α in η producitur. — οὐκέτι μοι βίος ἀγαστιός Eurip. Hec. 162. vita non jam aestimabilis. — βρότοις πάντεσσι ἀγαστή Anal. 3, 291. omnibus mortalibus admirabilis. οἶζον ἀγητὸν ibid. 3, 51. ead. signif. — θηήσαντο γυῖν καὶ εἶδος ἀγητὸν — Ἐκτορος Hom. Il. 22, 370. staturam, atque admirabilem intuebantur Hectoris speciem. δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς Hom. Il. 24, 376. eod. sensu, et Oppian. Cyneg. 1, 364. pluribus heroibus enumeratis, pergīt: τοῖν' ἐν μακάρεσσιν ἀγητοί, ubi adjectivum manifesto potentialiter est vertendum. — In prosa oratione ἀγαστιός increbruit, vi potentiali. —

(ὄνομαι) ὄνοστος Apoll. Rhod. 4, 91. detestabilis, et eadem potestate ὄνοστιός. Lycophr. 1235. βουλαῖς ἄριστος, οὐδ' ὄνοστος ἐν μάχαις. — Metri causa σ insertum. —

(τέθυμαι ἐτύθη) ἄθνος, quod saepe in prosa oratione legitur, metri causa litera σ augetur Anal. 1, 126. ἄθυστα δ' ἰερά πολλάνκις κατασθίει. —

ἀδάμαστος, quod semel apud Homerum, Il. 9, 158. et Orph. h. 3, 7., huc esse referendum, jam per se incurrit oculis, quum δαμάζω poetae prorsus erat ignotum. Forma primaria ἀδάματος apud Aeschylum legitur: Sept. 219. —

CAPUT III.

His non confundenda sunt haec: ἐραστός. (νυμφέων ἔργος ἐραστῶν Orph. h. 45, 4. — Thr. ἐρατῶν. nympharum flos amabilis. — κάλλος ἐραστῶν Anal. 1, 8. pulchritudo venusta, etc.) ἐπέραστος. (τὴν ἐπέραστον εἰαίρην amabilem amicam Anal. 3, 291. ἐρατός, ἐπήρατος, πολήρατος saepissime, ubicunque fiunt obvia, potentialem induere naturam. Illa enim ab ἐρῶμαι (ἡράσθη) haec ab ἐραμαι sunt repetenda. — Neque ἀκήρατος et ἀκέραστος, quorum illud saepissime apud poetas, hoc solum apud scriptores pedestris orationis increbruit, huic familiae sunt adnumeranda, nam ἀκήρατος non ortum ducit a κεράννυμι, ut Schneider et Passov. putant, sed ex substantivo κῆρ egerminavit. In eundem errorem, in quem lexicographi, Grossius incidit, ἀκήρατον est latinum: „integrum, intactum i. e. fato“ et non incommoda est Suidae vocis interpretatio: ἀφθαρτον, ἀθάνατον, ἀπαθές. — Per multis locis vocabulum per speciem modo „non mixtus“ verti potest. cf. exempla, quae Schneider in lex. s. v. affert. — Dissimillima eis vero sunt: τρίλλιστος Callimach. h. Cerer. v. ult. πολύλλιστος Hom. Od. 5, 445. h. Hom. Apoll. Pyth. 169. Orph. h. 31, 14. etc. — πολύλλιτος Orph. h. 11, 4. Maneth. apotelesm. 6, 741. — Formae sigmaticae originem traxere a λίτομαι, non sigmaticae a λίω. cf. Butt. s. v. λίτομαι. — πολύκιτος Orph. h. 9, 2. ὁμόκιτος Oppian. Hal. 4, 352. εὐκιτος Cyneg. 201. sine dubio Perfecto ἐκτιμαι sunt assimilata, et εὐκιστος et ceteris sigmaticis formis κίζω ἐκτισαι ortum dedit. — κιστός h. Hom. Apoll. Pyth. 121. apertum est vitium pro ξιστός. — De his satis. —

Particula III.

De motione et accentu adjectivorum verbalium in τος cadentium.

Quaestio de accentu horum adjectivorum et disputatio de eorum mobilitate arctissime sunt conjunctae, et naturae quodam vinculo inter sese continentur. Res

autem ipsa maxima circumfusa est caligine, partim ob librorum vacillationem, partim ob consuetudinis inconstantiam, qua re motionis atque accentus usus tam vagus et instabilis redditur, ut inquirenti ea objiciantur impedimenta, quae vix superare possit. Regulae, quas de hac re proponunt veteres grammatici, non semper sufficiunt, eorumque infirmitatem et levitatem subtiliter *Lobeckius* in paralipomensis et exquirit, et rem ipsam ad vivum resecat. Ratione, quae ex exemplis inter se comparatis patet, imprimis autem *summi viri* auctoritate innisus, hoc praeceptum primum in medio pono:

Syntheta gravantur, parasynthetorum pars gravatur, pars acuitur, illa duorum sunt generum, haec trium, simplicia denique acuto finiuntur et moventur per genera. —

CAPUT I.

S Y N T H E T A.

Lex, quam de accentu eorum posuimus, licet nunquam violatur, multa tamen inveniuntur exempla, quibus regula de genere allata negligitur, quae, nisi licentia quadam poetica defendantur, enormia sunt, nec procul a vitio. Judiciorum ceteroquin primariorum, quae de hac re exstant, optimum est *Lobeckii*. „Sunt quaedam, ad *Ajac. ed. pr.*, inquit, prisca usus vocabula, quae vel necessitas genuit, vel antiquitatis recoluit favor.“ *Porsonus* autem: „Omnia adjectiva composita et in τος terminata, apud antiquissimos Graecos per tria genera declinabantur, ἀπόρρητος, η, ον. Femininas formas, quum jam paulatim obsolevisent, poetae et Attici vel ornatus vel varietatis ergo subinde revocabant.“ — *Hermannus*: „Nobis quidem usus poetarum persuasit, ita has formas a poetis omnibus usurpari, si vel metrum eas requirit, vel aliquid ad elegantiam et gravitatem dictionis, tum etiam aliquando ad homoeoteleuton hiatumve vitandum conferant.“

Plurima quidem ejusmodi exempla in melicis leguntur, ubi oratio numerose et volubiler funditur, cui altius assurgenti formae rariores sermoni communi non concessae partim inserviunt. Illi autem, qui omnia haec exempla elegantia sonove dulci metiuntur, multas regulas, quas nos in conformatione et in collocatione vocabulorum sequimur, a Graecorum consuetudine abhorrere, immemores sunt. Caput igitur hujus disquisitionis sententiae *Hermanni* sit tentatio, et si utique aliqua causarum ab eo allatarum quadamtenus in rem valeat, eam adscribam, si vero nulla in exemplum quadret, nihil denotabo. —

Innumerabilis ferme synthetorum copia, si compositionis rationes respicias, in complures ordines est dividenda.

§. 1. A substantivis inducta. —

τῆς οἰστροδινήτου κόρης Aesch. Prom. v. 590. λίταις Θεοκλύτοις Sept. 131. ἡλιοβλήτους πλάκας Eurip. Bacch. 14. χρυσόδετον ἀλκὴν Eurip. frgmt. Dan. 1, 39. etc. — Euripides autem in Hecuba 193. σκύμμον γὰρ μ' ὄστ' οὐριθρέπταν et Orest. 1381. τοῖς δ' ἐξ ἀρκυσιάταν μηχανὰν ἐμπλέκειν. Utrumque exemplum in cantico legitur, et vocis ἀρκυσιάτας per genera motae causa sine dubio in dictionis gravitate posita. Idem adjectivum communis generis in diverbiis invenitur. Aesch. Agam. 1386. ἀρκυσιάτας πημόνη. — Apud Pindarum unum idemque adjectivum modo trium modo duorum est generum: Ἀάλου Θεοδμήτας Ol. 6, 101. et Θεοδμήτω ἔλευθερίᾳ Pyth. 1, 119. — δορικιτήν περ ἑοῦσαν Hom. Il. 9, 343. οἶα δορικιτήν μετανάστιον Nonn. Dionys. 21, 19. δορικιτήν σέο Πείη 30, 286. δορικιτήν τινὰ Βάκχην 34, 31. δορικιτήν πάθον εὐνῆς 34, 207. δορικιτήν τε γυναῖκα 37, 616. δορικιτήν βριάρην 40, 28. (gravitas). δορικιτήν Ἀριάδην 47, 558. et δορικιτήν ἄτε κούρην Nonn. Dionys. 27, 197. (metrum). δορικιτήν παρὰκοιτις Tryphiod. 630. *Wernicke* ad h. l. „seniores epici, inquit, qui Nonnum sibi exemplum sumpserunt, formam sexus feminini constanter praeponere maluerunt, aurium sensum fastidiosissimum, non temere cohibentes.“ Non verum, nam apud Nonnum ipsum 43, 92. legitur: δορικιτήτοιο Θαλάσσης et Quint. Smyrn. 10, 384. δορικιτήν ἐπ' ἀνάγκη. *Hermannus* quidem, de sectis poetarum epicorum, hunc poetam ex versuum componendorum ratione ante Nonnum scripsisse demonstrare studet, sed *Lobeck*. in scholis suis, de literis Graecis, versuum et linguae structurae ratione habita, post Nonnum eum vixisse probat. —

ἀντὰρ λιγιάδεσσι δορικιτήταις περιάνον Apoll. Rhod. 1, 806. ναυσικλείτη τ' Εὐβοία h. Hom. Apoll. Delph. 31. (elegantia). ναυσικλειτῆς Εὐβοίας h. Hom. Apoll. Pyth. 41. (hiat. vitand.). —

§. 2. Ab adjectivis composita. —

πανδάκρυτον βιοτὰν Soph. Phil. 700. κακόβαπτον εὔμαριν Aesch. Pers. 665. πολυκλαύταν τ' Ἰριγένειαν Agam. 1587. ubi *Porson*. ad Eurip. Med. 882. ad rationem ibi propositam probandam πολυκλαύτην legi jubet, quam conjecturam *Wellauer* ad Aesch. Agam. l. all. magnopere collaudat. — Apud Aristophanem autem in uno eodemque cantico idem adjectivum πολυκλαύτος in deae Pacis invocatione diverse

movetur. Pac. 978. δέξαι δῆτ' (Θυσίαν) ὦ πολυτιμήτη et 1014. ταῦτ' ὦ μολυτίμητ', εὐχομένοις ἡμῖν δίδου et Thesm. 292. δέσποινα πολυτίμητε Δήμητρο φίλη. Forma illa per genera mota nisi in cantico legeretur, ubi oratio elatior paulo et ornatio est, sermonibus poetae per humum repentibus minime conveniret. — Pindarus iudem Nem. 1, 3. metri quodam vel euphoniae emolumento νεοκίεσταν εἰς Αἴταν scripsit. πολυμνήστη βασιλεία Hom. Od. 4, 774. πολυμνήστην τε γυναῖκα ibid. 14, 64. Ἴσα πολυμνήστησιν αἰεὶ τίουσ' ἀλόχοισι Maneth. apotelesm. 6, 145. — ἐν καμπῆσι πολυστρέπτῃσι Nicand. Ther. 480. (Cod. Med.) elegantia. κόρη ὁμογγήτη μεγαλόχρονος Orph. Argon. 1213. πολυλλίστη βασιλεία Orph. h. 31, 17. 34, 2. 40, 9. πολυγράμπτῃσιν ἐλισσόμενος προχοῆσι Quint. Smyrn. 1, 286. πολυγράμπτῃς ἐλίνοιο Dionys. Perieg. 1157. *Wernicke* ad Tryphiodor. frustra formam adjectivi femininam usu et analogia sancitam eliminare conatur. cf. *Passov.* ad Dionys. Perieg. l. all. ὠδινεσσι πολυτλήτῃσι Quint. Smyrn. 11, 25. sed 14, 267. πολυτλήτοιο Θιγατρός, — νεημέλιτη ἐνὶ πέλλῃ Nicand. Alex. 311. et πολυκλαύταν δε παρέρατων — στάλαν I, 2, 1. —

§. 3. Quae a partibus orationis indeclinabilibus ordiuntur. —

Ejusmodi vocabulorum tam magnus literas Graecas perlegenti occurrit numerus, ut ingenti eorum cumulo paene obruatur. — τὰν ἄβατον φυλλάδα Soph. Oed. Col. 707. χειρὸς τῆς ἀνιήτου Oed. Col. 1585. et sexcenta alia. — Anal. 2, 300. ἀνδράσιν ὀψιγόνοισιν ἀνιήτην καὶ ἄστυλον et apud eundem poetam in eodemque carmine septem versibus interjectis ἀνιήτοί τε θείαναι. — κόρυς ἀνιήτης ἐλελίξειο Nonn. Dionys. 25, 423. — Ἀὐλῶν ἀκλύσταν Eurip. Iphig. Aul. 118. quam scripturam *Bremi* ex *Mathiaei* sententia recte tuetur. *Marklandus* autem in καὶλιν ἀκλύσταν mutavit. Hanc conjecturam *Lob.* ad Ajac. pag. 244. ob crasin insolentio-rem optimo jure aspernatur, et Ἀὐλῶν τε κλυτὰν conjecit, quo neque sensus, neque grammicae leges violantur. — οἴκοι δ' ἀτανρώτη διάξω τὸν βίον Aristoph. Lys. 217. *Lobeck.* l. all. in ἀτανρώτει mutat similiaque ad conjecturam probandam affert exempla: ἀκλιαντεῖ, ἀνοιμοκτεῖ, ἀτανρώτη a levi comicorum scripturae genere abhorrere contendens. — ἀβάταν ἄλα πόνον ὑπερ' Ἡρακλέος Pind. Nem. 3, 36. εἰς ἀμειρότητας ἀλὸς Isthm. 1, 53. οὐδ' Αἴδας ἀνιήτην ἔχε ῥάβδον Ol. 9, 50. — ὃν ἔγωγ' ἀκάματα προεμένουσ' Soph. Elect. 165. — ἀθάνατος saepe apud scenicos, apud epicos semper fere per genera movetur. — ἄν ποτ' ἐμφιλίταν ἔθου Aesch. Sept. 108. (H. var.) gravitas dictionis et metrum. — τῆς πρὸςθεν ἀδμήτης χροῶνα Soph. Oed. Col. 1386. elegantia. — ἀδμήτας ἀδμήτα Aesch. Suppl. 149. ad hiatum vitand. et gravitat. causa. — ἀλλ', οὐ μὰ τὰν γ' ἀδμήταν αἰὲν Ἄρτεμιν Soph.

Elect. 1253. gravitas et metrum. — αὐ σοι λώβαν ἐχθίσταν — ἀρρήτιαν τ' ὠρσέν τις δαίμων. Eurip. Hec. 190. — χώρας ἀπορρήτας ἀποφευγόμενοι Med. 789. gravitas et hiatus. — Sed Aesch. Pers. 354. ἀπόρρητος πόλις. — ἀλλοτρίη φιλότητος ἀπειρήτη Κυθρεΐης Nonn. Dionys. 15, 172. homoeoteleuton. — ἀπειρήτην ἱμεναίων Nonn. Dionys. 33, 232. 42, 374. 47, 186. metrum. — ἀπειρήτην τοκέτιο ibid. 40, 41. ἀπειρήτησι δὲ νύμφαις 43, 93. — ἀπειρήτην Ἀφροδίτης 48, 220. metrum. — Manetho autem apotelesm. 1, 26. γυναῖκας — ἀπειρήτους φιλότητος. — ἀδμήτην, βρέφος Hom. Il. 23, 266. — ἀδμήτην ἦν' ἀλγίστη Il. 23, 655. metrum et elegantia, et eandem ob causam ἀδμήτην ἦν οὐπω Od. 3, 383. — χήλην δ' ἀρρήτην ἱερὸς Oppian. Cynege. 4, 255. eand. ob causam. — ἀσβέστη κέχτο φλόξ Hom. Il. 16, 123. φλόξ — σίνεται ἀσβέστη ἑαγόν Nicand. Ther. 821. ἀσβεστον δὲ νέμει πολυκήριον ἄτην ibid. 798. — ἀλλήτησι μελήθοσι Maneth. apotelesm. 3, 103. — εὐπλέκτησι κόραις Nonn. Dionys. 13, 200. et ibid. 37, 25. εὐπλέκτιο δὲ σειρῆς. — καὶ εὐδυνάτη θεᾶ ἀγνή Orph. h. 75, 10. ubi Herm. scripturam recipit, quae est apud Dinnarum: εὐδύνατοι θεαὶ ἀγναί. — εὐγνάμπτησι λαχαίνοντες μακέλησι Dionys. Perieg. 1115. (var. Il.) εὐνήσι εὐγνάμπτοισι Quint. Smyrn. 9, 435. — πύλης εὐποιήτῃσι Hom. Il. 5, 468. Wolf. — Harl. Townl. εὐ ποιητοῖσι incidit in Scyllam volens vitare Charybdim. Vrat. b. εὐποιήτοισι. — βόων τ' εὐποιημάτων Il. 16, 636. Vrat. b. d. εὐ ποιημάτων, sed Od. 3, 434. εὐποιήτόν τε πυράορην et h. Homer. Vener. 75. κλισίας εὐποιήτους. Nonn. Dionys. 37, 465. εὐποιήτον ἔην. — Mira in varietate autem versatur εὐξέστος. — εὐξέστη ἐπὶ φάνη Hom. Il. 24, 280. (optimor. libror. auctoritate). εὐξέστη ἐπ' ἀπήνη Hom. Od. 6, 75. εὐξέστη ἐπὶ χήλῳ Od. 13, 10. εὐξέστης ἐπ' ἀπήνης Il. 24, 275. (optimor. libror. et plurimr. a.) εὐξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης Il. 24, 578. εὐξέστησ' ἐλάνησι Il. 7, 5. (Mori εὐξέστης. γρ. εὐξέστοις et εὐ ξεστής Barn. — At est Apollon. lex. in ξεστήν. τὸ ἀντὶ τὸ εὐξέστον θέλει λέγειν, συνθέτως δὲ, εὐξέστησ' ἐλάνησι. Heyn. ad Hom. Il. I. all. εὐξέστης μελήσων Quint. Smyrn. 1, 344. 2, 219. et apud eundem 6, 282. εὐξέστοί τε τῶατεζαι, quod et Hom. Od. 15, 33. μάκραι, εὐξέστοι. Il. 18, 276. εὐξέστης σανίδεσσι Od. 21, 137. εὐξέσταις σανίδεσσι Maneth. apotelesm. 6, 524. — ἐς ἔ' ἀσαμίνδους βάντες εὐξέσταις λούσαντο Hom. Il. 10, 576. Od. 4, 48. 17, 87. — Positionibus, modisve quibusdam gravibus, ut Dativ. Pl. gen. fem., prae ceteris sine dubio indulserunt poetae. —

§. 4. Praeceptum, quod de accentu proposuimus, haecce adjectiva nunquam migrant. — Emergunt quidem monstra quaedam horrenda, quorum adspectu imperitorum in vultibus pavor eminet, formidoque animos eorum subit, quae ut Fats

Morgana, si ab alia parte invadis, in nihilum recidunt. — Homericā dico cum κλειτός, κλυτός, κλητός composita: ἀγακλυτός, ἀγακλειτός, τηλεκλυτός, τηλεκλειτός, τηλεκλητός, δουρικλυτός, δουρικλειτός, δορικλυτός, δουρικλυτός, δορικλυτός, ναυσικλυτός, ναυσικλειτός, de quorum paenultima mutabilitate *Buttm.* lexil. tom. I. pag. 93 seq. accurate agit, de accentu autem eorum sub finem disputationis alios consilium exorat. In altero demum tomo scholia, quae de hisce exstant, componit, quibus diversa et inter sese vehementer repugnantia efficiuntur, quin vera rei causa cernatur. — Vocabulis allatis accedat ὀνομακλυτός. — E. M. s. v. βροτολογεῖ 215, 21. hanc regulam proponit: τὸ δὲ κλυτός καὶ κλειτός, εἰ μὲν μετὰ ἀπτάτου συντεθῆ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, φυλάσσει τὴν ὀξείαν τάσιν οἶον, κλειτός ἀγακλειτός. εἰ δὲ μετὰ πτωτικοῦ, ἢ ἀπτάτου μονοσυλλάβου, προπαροξύνεται: πρόκλειτος, ὀνομακλυτός. τὸ δὲ δουρικλυτός ἐν παραθέσει. — Totum praeceptum neque linguae ingenio atque indole, neque iudicio critico, sed solis hisce monstris non perpensis inniti jam ex fronte ejus satis colligitur. — Omissa librorum discrepantia, unde accentus cujusvis vocabuli allati erraticus redditur atque instabilis, neglecto praeterea πολίκλητος, quod II. 4, 438. et 10, 420. sine ulla librorum ambiguitate gravatur, rem ita percipiendam esse censeo. — τηλεκλ., δορικλ., ὀνομακλ. non syntheta sunt, sed paratheta, quae, ut indicaretur, non esse divellenda, a primis Homeri editoribus signo ὕφ' ἐν conglutinabantur. Nota autem haec, saepe utique abundanter posita, sensim atque pedetentim ex editionibus discessit, et quae librarii adhuc consueti erant continuo efferre, ita scribebant quoque. Quum vero duobus tonis vocabulum pronuntiare non possent, stupore animi paene incredibili capti eum retinuerunt accentum, qui, si adjectivum solum proloquerentur, aures acrius pellebat. Jam luxuriari illa notandi ratio coepit, et ἀγακλειτός, quod apertum est synthetum, ab iisdem hominibus sagacibus oxytonesi instruebatur, qui hanc vocem nil differre putarent a τηλεκλειτός. Eadem ratio, quae ἀγακλειτός, est voci ναυσικλυτός, synthetae, si respicimus Homero Dativum ναυσί prorsus ignotum, non parathetae. — E. M. 605, 28.: χρῆται οὖν ὁ ποιητὴς ταύταις ταῖς φωναῖς, νηυσί, νηυσί, νέεσσιν, νήεσσιν οἱ Διοκλῆς, νέεσσιν. τί οὖν; οὐκ οἶδεν Ὅμηρος τὴν ναυσί; ναί, ἐν συνθέσει, Ναυσίδου, ναυσίκλυτος. Quamquam parum apta et idonea etymologus de re argumentatur via, tamen verbis ejus sententia nostra promptissima et apertissima redditur. Ejusdem coloris, cujus ὀνομακλυτός et cetera, est δουρικλητήν. — Erroris isti fetus altiores in dies jecere radices, et vetustate verenda munitos nemo jam in posterum impugnare ausus est. — Ab omnibus autem regulis alienum: ἀδμητι νιμφά Orph. h. 54, 25. (libris minime nutantibus), quod *Hermannus* ipse intactum reliquit. Non secus rem explicandam esse censeo atque hoc modo. Librarii animo eodem momento, quo descripturus erat vocabulum, ἀδμητες obversabatur (ἀδμητες

κόραι Apollon. Rhod. 1, 811. et 3, 34. ἀδμητας παρθενικάς) opinione autem cogitatam a se scribi vocem implicitus veram conscripsit accentu cogitatae, sensibus, quos hic verbo ipso acrius percusserat, motus. Haec explicatio minime artificialis, sed naturae accommodata esse videtur. δακτυλοδεικτῶν μελάθρων Aesch. Ag. 1305. haud dubie falsa scriptura est excusandum. Merito illud contendere possumus, immensam enim istam Aeschyli, imprimis Agamemnonis textus corruptelam quis est, quin noverit? —

CAPUT II.

PARASYNTHETA.

Disputatio de iis instituta, respectu potestatis eorum habito, duabus constat partibus, quarum in altera de adjectivis, quae significationem passivam, in altera de illis, quae vim potentialem exhibent, agitur. Pars prior nullo discrimine, neque accentu neque genere a synthetis distinguitur. Sicuti vero gravatio, genus commune, vis passiva inter se colligata atque implicata sunt, ita oxytonesis, motio per genera, significatio potentialis naturae quodam vinculo inter se continentur. —

§. 1. Parasyntheta, quibus passiva subjecta est vis. —

ἀμφίπλεκτοι κλίμακες Soph. Trach. 259. επισύτους τύχας Aesch. Eumenid. 927. τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμίνος Soph. Aj. 134. κῆρες ἀμπλάκητοι Oed. tyr. 480. — ἐξαιρετόν νῆν intell. Κασάνδραν Eurip. Troad. 253. Κέω ἐν ἀμφιρόνῳ Pind. Isthm. 1, 9. ἡ δὲ τλάσ' ἐγὼ κατάρατός ἐμι Eurip. Hel. 54. ἐγκατάκλειστον intell. ἀντήν Eurip. frgmt. Dan. 1, 39. ἀμφήριστος γενέθλη Oppian. Hal. 1, 90. λεοντοδέρη κατὰστικον Orph. Lith. 16, 17. θήρην περισχετον Oppian. Hal. 4, 346. ἡ γὰρ κατὰστικος Dionys. Perieg. 183. περιπυστον ὀπώρη Coluth. 75. σύμφυτος οὐρή Nonn. Dionys. 10, 168. ὄχνη σύμφυτος ὄχνη 3, 144. — γυναῖκες — εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαιρετοὶ Hom. Il. 2, 227. ἀσπίδα ἐξήλατον 12, 295. τήνδ' Ἀχιλλέως ἔλαβε παῖς ἐξαιρετον Eurip. Troad. 274. περικλόστω ἐνὶ Ἀήμῳ Quint. Smyrn. 4, 385. περικλόστω ἐνὶ Αἴῃ 4, 389. εὐνέτις ἀμφιέλικτος Nonn. Dionys. 25, 523. χθῶν πᾶσα κατάρρητος 3, 206. ἀπόρρητος Σελήνη 4, 282. κατάρρητος ἰκμάς 11, 163. Θρήνην, χιόνι τὴν κατάρρητον Eurip. Andr. 214. ἀμφίρυστον Παταλήνην Nonn. Dionys. 27, 158. περιρῶντον Κύπρον Hesiod. Theog. 193. τῆς περιρῶντον χθονὸς Soph. Phil. 1. περιρῶντω ἐν Ἐρυθρίῃ Hesiod. Theog. 290. ἃ δὲ λιθῶ πρόσδετος, Ἀνδρομέδα Anal. 2, 172. Γοργῶ μετώποις ἵππικοῖσι πρόσδετος Eurip. Rhos. 307. — καὶ γυνᾶς ἀμφιθέτους ἀρίδας Anal. 2, 215. — δειελινῶ χαρίεσσα

Μενεκρατὶς ἔκχτος ὑπὸ κείτω 3, 75. — σύμπλεκτον πλατάνιστον Anal. 1, 2. περιβλήτους ἀκίδας 1, 7. ἀμφίκλυστον πέτραν Soph. Trach. 793. — κόλων ἐκλυ-
τος ἀρμονίη Anal. 2, 230. ἐκλυτος οὐρή Tryphiod. 82. περικλήστον νύμφην ἰμε-
ρόεσσαν Coluth. 285. δεκάς ἦν ἔκχτος Aesch. Pers. 340. etc. —

Sed interdum per genera quoque moventur: περιδύτας πόλεις Aesch. Eumenid.
77. sine ulla librorum discrepantia neque in canticis sed in diverbiis repertum. —
Aesch. Pers. 596. περικλύστα νᾶσος et apud eundem in eadem fabula v. 880. νᾶσο
περίκλυστοι. Utraque forma in melicis carminibus legitur. — πρόχεται substantivi
formam induit. Praeter alias, usitatissima vocabuli explicatio substantivi κριθαὶ
supplemento efficitur. ἀμφιούτη Κῶς Anal. 3, 102. Χίον ἐς ἀμφιούτην 1, 144.
ἀκτὴν ἀμφιούτην 3, 229. ἀμφιούτην Ἐλσοῦσαν Oppian Hal. 3, 209. Αἴη ἐν ἀμφι-
ούτη Hom. Od. 11, 325. νήσω ἐν ἀμφιούτη 1, 50. et 193. 12, 283. Αἴη ἐν
ἀμφιούτη h. Hom. Apoll. Del. 27. sed ἀμφιούτους νήσους h. Hom. Apoll. Pyth.
113. et ibid. 73. (Flor. Ald. ἀμφιούτας). Πάρον ἀμφιούτην h. Hom. Cer. 490.
νήσου ἐπ' ἀμφιούτης Dionys. Perieg. 452. Τήνω ἐν ἀμφιούτη Apollon. Rhod. 1,
1305. sed Αἴη ἐν ἀμφιούτω apud eund. 4, 425. ζώνη ἀμφιούστα Arat. Phaen.
711. —

Sunt praeterea, quae non solum per genera moventur, sed etiam acuto fi-
niuntur. —

περικλυτός inn. II. περικλυτή Orph. Argon. 131. ἐπικλυτός Apoll. Rhod. 2,
236. περιξέσειη intell. πέτρα Hom. Od. 12, 79. ἐπιγναμπιάς ελικας h. Hom. Ven.
87. sed Barnes. εἶχε δ' ἐπὶ γναμπιάς etc.; eodem modo ed. Ceph. — ἐπίκτιαν
ἄταν Eurip. Phoen. 343. Flor. A. γάμον ἐπικτιόν scripturam habet Flor. 10, 18,
21, 33, 34. ἐπικτιήν et Mosq. D. ὑπικτιήν exhibentibus. — χαλᾶτε συνακτιός
ἠγίας Λακωνιάς. Aristoph. Eccles. 508. περικλειτὰ Βερενίκα Theocr. Id. 17, 34.
περικλειτῆς Φιλίννης Theocr. epigr. 22, 3. συμφερετή Nonn. Dionys. 3, 241. ἀνα-
σπαστιός τε δεράγγας Anal. 2, 10. — ἐκ λίθου ἄλλοθεν ἄλλης — συμφερετός γε-
νόμην ἔξαπίνης Σάτυρος 3, 14. — ἀνασπαστός πύλη Soph. Ant. 1171. ἐπισπαστοὶ
βρόχοι Eurip. Hipp. 793. ἐπιτακία φάρμακα Eurip. figmt. Belleroph. XXII. μέ-
τρον ἐπίτακτον Pind. Pyth. 4, 421. — ἐνδυταὶς ἐσθήμασι Aesch. Eumenid. 1014.
ἐνδυτῶν στεφάνων Eurip. Troad. 257. στέμμασι γ' ἐνδυτός Jon. 224. ; in substantivi
naturam versum eundem retinet accentum: ἐνδυτὸν Bacch. 111, 138, 745. etc. —
κατερικτιῶν Aristoph. Ran. 508. οὐκ ἀστὸς ἀλλ' ἐπικτιός ἐξ ἄλλης χθονός Eurip.
Jon. 293. Eadem significatione ἐπικτιός Soph. Trach. 491. Thucyd. 6, 20. ἀπικτιός

γῆς ἀποδῆμιθῆσομαι Soph. Aj. 1038.; ead. vi Herodot. 6, 5. σῶμα διασπαρακτῶν Eurip. Bacch. 1220. — δεσμῶν προσπορπατὸς Aesch. Prom. v. 141. Ox. προσπαρτὸς Guelf. προσπατὸς. Med. πρὸς πατρὸς. — θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς καθαρτὸς verba Eurip. ex Aristoph. Ran. 1212. συναπτὸς ἡνίας Aristoph. Eccles. 504. ἀμφελικτὸς θράκων Eurip. Herc. fur. 399. μόνον — χειρὸς ἀναρπαστῶν σῆς ἀπο Hec. 210. πένθος θεόθεν καταληπτῶν Hipp. 1347. luctus divinitus immissus, siye acceptus. — κνίσση τε κῶλα συγκαλυπτά Aesch. Prom. v. 496. φίλημα περιπεταστῶν Aristoph. Acharn. 1201. συσπαστὰ βαλαντία Athenae. 11, 26. — Ὁ μὲν δὴ ὡς ἀπωστὸς τῆς ἐπιτοῦ γίνεται, ἀπικνέεται ὀπίσω ἐς τὴν Χίον Herodot. 6, 5. Rejectus a patria Chium rediit. — καὶ τῶν ψιλῶν τινὰς ἐκλεκτοὺς ἀπλισμένους προὔταξεν. Thucyd. 6, 100. et nonnullos ex militibus levis armaturae delectos etc. οὐκ ἐν βραχέος καὶ περιγραπτοῦ ὀρμώμενοί τε καὶ καταίροντες Thucyd. 7, 49. non ex brevi circumscriptoque spatio impetum facientes. —

§. 2. Parasyntheta, quae vim potentialem prae se ferunt. —

Αἰὸς οὐ παραβατὰ εἰσιν μεγάλα φρήν Aesch. Supp. 1062. et Hom. Od. 13, 109. quum poeta de duabus nympharum antri portis loquutus est, pergit: αἱ μὲν πρὸς βορέοιο καταβαταὶ ἀνθρώποισι. haec porta hominibus accessa. (jugänglich,) τίχας οὐ λόγῳ διαιρετάς Thucyd. 1, 84. casus, qui verbis definirī non possunt. ἀμβατὸς οὐρανός Pind. Pyth. 9, 42. ἀλλὰ τὰ μὲν χερσαῖα καὶ ἀμβατὰ ἀνθρώποισιν Anal. 1, 477. κράτος οὐ παραβατῶν Soph. Antig. 874. ξηγγωστῶν Soph. frgmt. Creus. Anal. 2, 100. Eurip. Elect. 1033. Hec. 1107. Med. 490. (ubi libri plurimi congruunt) Med. 701. Alcest. 139. Hec. 435, 981. ubi Musgravius ἀσίγνωτος conjectit, et sententiam Hermannus probat sensu repugnante. Bacch. 1037. Andr. 937. — τοῖς οὐκ ἐξιστὸν εἶσι Hesiod. l. all. ὦ Ἐλίω οὐκ εἶ μοι παρτέ Callimach. l. all. ὀστέον οὐκ ἐπιεικτῶν Oppian. Hal. 1, 526. μένος οὐκ ἐπιεικτῶν Hom. Il. 8, 32. γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ Od. 8, 307. οὐδ' ἀνεκτὰ Il. 1, 573. οὐκ εἶ ἀνεκτὰ Quint. Smyrn. 14, 427. ἀνεκτῶν κακῶν Hom. Od. 20, 83. οὐ γὰρ εἶ ἀνεκτὰ τετεύχεται 2, 63. παραδῆτοῖς ἐπέεσσιν Hom. Il. 9, 526. — Ἐπιωρ ἀμήχανός εἶσι παραδῆτοῖσι πνθῆσθαι intell. ἐπέεσσιν 9, 526. Hoc exemplum, quod activam habet significationem, levissimam excitat opinionem, activa praedita potestate easdem fortasse in accentu sequi regulas, quas significatu potenciali insignita. καταληπτὸς activ. signif. Hipp. 1286. cf. Both. Hecub. adnot. ad v. 657. — Adjicias huic: ἀσπίδα ἐπιφρικτὴν φολίδεσσιν Nicand. Ther. 157. serpentem squamis horrentem. Conjectura est Bentley. pro vulgata lectione ἐπιφρικτὴν. innisa Dionysii Perieg. illo: ἐπιφρίστων φολίδεσσιν 443. Verisimiliter librarius enormitatem vitare voluit sensus im-

memor. His accedit επιεικώς Maneth. apotelesm. 5, 402. quod activo praeditum est sensu, et pluribus quoque ll. supr. allat. ita potest verti. — ἡμῖν γὰρ ἦν τὸ εὖ Ἄργος οὐχ ὑποστατὸν Eurip. Supp. 739. nos enim et Argos possidebamus, urbem, cui nemo resisteret. — Ὀρέοις ἀναβοήσεται οὐ συνετὰ συνετῶς Iphig. Aul. 931. — συνετῶς sexcenties idem valet quod: intelligens. — ἡ δεινὰ πλάσα, κ' οὐκ ἀνεκτὰ, παρθένος Iphig. Aul. 931. οὐκ ἀνεκτὸν δειλίας θανεῖν σ' ἵπο Herc. fur. 286. ἀνεκτὸν Eurip. fragm. Philoct. IV. ἀνασχετὸν Eurip. fragm. Dict. XVI. κείνο δ' οὐκ ἀνασχετὸν — εἶκειν ὄδον χαλῶντα τοῖς κακίοσιν Eurip. Jon. 638. τὸ γε μόρσιμον οὐ παρφυκτὸν Pind. Pyth. 12, 54. Ζεῦ πάτερ, οὐκ εἴ' ἀνεκτὰ θεοῖς ἐπιμηχανόωνται — ἀνερες Quint. Smyrn. 14, 427. — καταπλαστὸν φάρμακον Aristoph. Plut. 717. non medicamentum est, quo corpus unguitur, ut Schol. ad h. l. dicit, sed quo unguendum est, ut convalescat. (var. ll.) περιχρημπιὰ βρονάξεις execranda effundis Aesch. Supp. 891, nisi Schuetzii conjecturam sequimur, qua regula omnino violatur. — γενσάμενοι γὰρ τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν, περιέζονται, οὐδὲ ἀπωστοῖ ἔσονται Herodot. 1, 71. quum enim bona nostra degustaverint, retinere ea cupient, neque se abigi patientur. — ὅταν διαβατὸν τὸ ἕεθρον ἴδονται γενόμενον, ἐξίεναι ταύτη εἰς τὴν πόλιν Herodot. 1, 191. Cyrus Babylonem obsidens militibus mandavit, τῶν λίθων παρασκενάσασθαι ἓνα ἑξαιρετὸν εἶναι ἐκ τοῦ τοίχου Herodot. 2, 121. cod. F. „exemtilis“, sed ἑξαιρετος sexcenties „exemtus“. ποταμοὶ προςπλωτοὶ ἀπὸ θαλάσσης 4, 47. fluvii, qui a mari adnavigari possunt. — ταρὰ δὲ τῶν βασιλῶν ἐν Γερόοισι εἰσὶ, ἐς δ' ὁ Βορυσθένης ἐστὶ προςπλωτός 4, 71. sepulcra regum Gerrhis sunt, eo loco quousque Borysthenes navigabilis. οἰκήματα περιφορητὰ 4, 190. domus portatiles. — κώθων δ' οὐ παραλειπτὸς ἀσύμβολος ἀλλὰ διωκτὸς Chrysipp. ap. Athenae. 1, 14. computatio sine symbola non accipienda modo, sed et ambienda est. — ποταμὸς διαβατὸς Xenoph. Anab. 1, 4, 17. pot. et Plural. 3, 2, 13. ὄρος προςβατὸν ibid. 4, 8, 7. οὐ προορατὰ ἀνθρωπίνῃ προνοίᾳ Xenoph. Cyr. 1, 6, 19. — περιστατὸν βοῦσα τὴν νόμην ποιεῖ Theopomp. ap. Athenae. 11, 70. clamore fecit, ut totus circumstaret pagus. — ἡ ὑπερβατὸν ἦν τὸ τεῖχος Thucyd. 3, 25. ubi munitiones transiri poterant. ποταμὸς οὐ διαβατὸς 2, 5. — His omnibus nihil commune est cum καταθνητός, sexcenties apud epicos, καταθνητῶσι γιναιξὶ h. Hom. Ven. 39. 250. ἀλλὰ καταθνητὴ τε γυνή h. Hom. Ven. 110. et ἡ δ' ἐπιμωμητὴ Hesiod. op. 3. in quibus praepositiones abundant. cf. Eustath. ad Hom. ll. 6, 123. —

Regulae de accentu positae non respondent: σέβας οὐκ ἐπιέλιπτον Oppian. Hal. 4, 311. miraculum, quod sperare non licuit. ἐκπαγλόν τε καὶ οὐ φρατὸν οὐδ' ἐπί-

ελλπτον 5, 468. οὐκ ἐπίελπτα παθόντας Quint. Smyrn. 14, 291. ἀπόβλητον ἔπος Hom. II. 2, 361. ἔπος οὐκ ἀπόβλητον φθέγγομαι ἐσομένοις Theocr. Id. 17, 136. Τῶν μηδὲν ἀπόβλητον γιγνέσθω Arat. Diosi. 241. ὄφελος οὐκ ἀπαιμήτων h. Hom. Mercur. 35. ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐπίοπτος Arat. Phaen. 25. δυοὶ μὲν προτίοπτοι ἦδ' ὄφθαλμοῖσιν ὁρατοὶ Maneth. apotelesm. 2, 311. κἄν ἀποπτος ἦς, ὅμως φώνημι ἀνοῶ Soph. Aj. 15. Ulysses Minervam invocans dicit. — οὐ διάκριτοι ῥοιῆσι Maneth. apotelesm. 2, 60. ἐπεὶ οὐ περίβλεπτος βίος δούλης γυναικὸς Eurip. Andr. 89. ἀνήμεροι γὰρ, οὐδὲ πρόσπλαστοὶ ξένοις Aesch. Prom. v. 741. γοῶται δὲ δήπουθεν κατὰ πνύστιον Aesch. Choeph. 602. ὦ κατὰ πνύστιον κἄρα Eurip. Troad. 1017. ἀπόρρητα potent. sextenties. — σὺ δ' ἔρῃ' ἀπόπνυστός τε κ' ἀπῆταιρ ἐμοῦ Soph. Oed. Col. 1448. — Exemplo μοῖραν διαιρετὸν Soph. Trach. 163. lex de genere proposita violatur, et *Lobeck.* ad enormitatem vitandam διαιρετος „exemptus“ scribit, potentiali enim significatione scribendum erat διαιρετή, quod et in Harl. et Flor. invenitur. — οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κινόςβατος οὐδ' ἀνεμώνια πρὸς ῥόδα Theocr. Id. 5, 92. — Sequentibus genus violatur: ὄσμαϊ ἦσαν οὐκ ἀνεκτοὶ Thucyd. 7, 87. — γῆν ἐσβατὸν Thucyd. 2, 41. —

Duplicem generis quidem et accentus inaequalitatem praebent: τὴν ἀπόπνυστον φρένα Eurip. Med. 1370. τὴν ἀπόπνυστον δρόσον Aristoph. Equit. 1282. ἐπήρατος διόπτῃ Nonn. Dionys. 10, 267. et inn. II. ἄμβρατός ἐστι πόλις Hom. II. 6, 434. τότε δ' ἄμβρατός ἐστι θάλασσα Hesiod. op. 626. δάκρυνά μοι σπένδουσαν ἐπήρατον οἰκίρᾳ Θεανώ Anal. 3, 75. τὴν ἐπέραστον ἐκείρην l. all.

Rem in transitu solum tractanti, nulla prorsus praecepta observare, atque in vasta linguae regione quodammodo deserta illa videntur enormia, dum is, qui diligenter et subtiliter linguam perscrutatur, illa quoque exempla analogiae cuidam subjicere conatur. Ita nobis quoque formas ultimo loco nominatas respicientibus levis obrepit suspicio, vim quandam in accentum exercere quasdam praepositiones. At in sola existimatione ad tempus acquiescendum. Ceterum, ad huncce locum quum sit perventum, nobis imperare non possumus, quin, totum parasynthetorum gregem perscrutati, parvamque acuto finitorum copiam magno gravatorum cumulo componentes, nullam primis temporibus obtinuisse differentiam in eorum vocatione nobis videri profiteamur. Confusionem autem, qua in nostris libris notata legimus vocabula, explicasse arbitramur, sensim demum, sumentes, usu aliquot adjectiva oxytones in nacta, postea vero regulas nobis intellectu jam difficiles propositas esse, quas non omnes observaverint. —

CAPUT III.
S I M P L I C I A.

Haec, sive passiva, sive activa, sive potentiali sunt significatione, ultimam semper erigunt, triumque, aliquot modo exceptis, sunt generum. Pauca modo in promptu sunt exempla a recta et communi via aversa, quorum multa haud dubie metro danda. Illa enim, quae *Schol.* ad Aristoph. Nub. 53. assert, ineptiarum farragini ex foetutinis grammaticis procreatarum adnumeranda esse videntur. κλυτός Ἴπποδάμεια Hom. Il. 2, 742. 8, 440. κλυτός Ἀμφιρόιτη Od. 5, 422. κλυτός Ὠκεανίη Hesiod. Theog. 956. ed. *Trincav.* — κλυτός Ἠριγένεια Oppian. Cyneg. 1, 15. var. Il. Θηκιοῖσι γενέσσι 2, 535. apud Turneb. et in codd. Vatic. et reg. Θηκῆσι. Scripturam Θηκιοῖσι germanam, atque a poeta usurpatam esse puto, ad repetitas unius soni syllabas vitandas. — ἀλλ' οὐ πᾶσιν ἀκουστός ἐστὶν Θήρειος αὐτῆ Oppian. Cyneg. 2, 542. Metro datum, mollius enim versus it, ac si ita esset compositus: ἀλλ' οὐ πᾶσιν ἀκουστῆ γῶν Θήρειος αὐτῆ. — πλειοῖσι λαγόνεσσι Oppian. Cyneg. 4, 146. In lexicis λαγών quidem comm. gen. esse docetur, sed loci, quos *Schneider* assert, sententiae repugnant; quantum ex roemate ipso conjicere licet, Oppianus hoc vocabulo feminino usus est: γλαγέρησι λαγόνεσσι Cyneg. 1, 332. Ubiunque ipse vocem legi, cum adjectivi forma feminina erat conjuncta. Nonn. Dionys. 14, 246. 20, 141. 36, 326. 40, 318. 48, 374. Batrachom. 230. Anal. 3, 114. 3, 315. — Θετός ἡ σίγη Aristot. Metaph. 97, 22. — ἡ δ' εὐανδοῖα διδακτός Il. var. Eurip. Supp. 914. quod Atticum defendit Brodaeus. Θεάν, Παλλάδ' ἐν μονόχοις ἔχον πιερωτοῖσιν ἄρμασιν, Θετόν. Eurip. Iphig. Aul. 251. τί δὲ δὴ σὺ τάςδε τυμβήρεις ἔδρας — γάρει καλυπτός, ὃ ξένη Aristoph. Thesm. 897. metri et hiat. vit. causa. — ἐκ ποίε τις φρικτοῖο Θεᾶς Anal. 2, 13. metr. — ἰαλιός ἐκ δόμων ἔβην Aesch. Choeph. 20. chorus, qui ex mulieribus constat, loquitur. πιερωτός ἦδε βροτιή Soph. Oed. Col. 1530. et Deianira Trach. 446. ληφθέντι, μεμπτός ἐμι, κάρτα μαινόμεαι versui datum. ζηλωτός ἐν γε τῷ πρὶν Ἀνδρομάχη χρόνῳ Eurip. Andr. 5. — καὶ κατανοῦσαν χροσὶν εὐ περιστελεῖν — ζηλωτὸν ἀνθρώποισι. Eurip. Med. 1035. — Ἥρα σιγγητός πρὸς βίαν γυμνάζεται intell. Jonem. Aesch. Prom. v. 594. Viteb. σιγγητός. — δακρυτός ἐλπίς σάεματος σωτηρίου Choeph. 233. Κίπρις οὐ φορητός Eurip. Hipp. 421. alii codd. φορητόν. Hanc scripturam *Bothius* summopere collaudat, amareque eum loquendi modum, ait, Euripidem. Hel. 825. μή ἐστιν ἐλπίς etc. Menel. ὄνητός ἢ τολμητός ἢ λόγον ὑπο; ἢ repetiti vitand. caus. — ἦν ἐμοὶ πόλις — δωρητὸν οὐκ αὐτητὸν εἰσεχέρισσε Soph. Oed. tyr. 384. — πορευτοῖο λαμπάδος Aesch. Ag. 278. πλαγικός αὐσ' ἐφανόμην ibid. 602. — αὐλαῖαι ζωοτοῖ Chares ap. Athenae. 12, 54. —

Quod ad motionem per gradus attinet, adjectiva verbalia in $\overline{\tau\omicron\varsigma}$ terminata usitatas et pervulgatas semper fere constantissime servant leges. — ἀγορευσιότατος Aesch. Pers. 551. ἀγορευσιότατος Soph. Oed. Col. 120. quam formam Musgravius sine causa ab ἀγόρευστος ortam putat, quum optimo jure ab adjectivo ἀγορεύς repetenda sit, praesertim quum hoc eandem vim habeat, quam illud. ἀτεκμαριότατος Aesch. Pers. 907. πολυπλαγκιότερος Eurip. Herc. fur. 1169. ἀξυσιότατος Aesch. Ag. 1476 ab ἄξυστος ducendum, sed prorsus enorme. εὐληπιότατον Xenoph. Cyr. 1, 3, 7. ἀξιοπηγησιότατα Herodot. 1, 17. συνεισιότερη Herodot. 1, 185. ὀνομασιότερη 6, 126. ἀδυνασιότερος Athenae. 1, 2. ὀπιότατος Cratin. ap. Athenae. 9, 34. πισιότερον Thucyd. 3, 38. πισιότατος Xenoph. Hell. 6, 5, 38. ὀνομασιότερη Herodot. 6, 126. ὀνομασιότατος Xenoph. Hell. 6, 5, 38. etc. —

PARS ALTERA.

SIGNIFICATIO.

Particula I.

Adjectiva verbalia in $\overline{\tau\omicron\varsigma}$ exeuntia.

CAPUT I.

Adjectivorum verbalium in $\overline{\tau\omicron\varsigma}$ desinentium apud Homerum, Hesiodum eorumque imitatores, quos sunt nacti, nec vola nec vestigium apparet, et scriptorum recentioris demum aetatis usu nobilitata, imprimis autem in sermone communi et arte celebrata esse videntur. Pertenuis eorum usus est apud lyricos vates, neque communior apud Aeschylum grandiloquum, plus exemplorum praebet Sophocles τραγιώτατος, prolixae autem fluunt apud Euripidem, philosophum scenicum, et Aristophanem comicorum principem, quorum illius diverbia ob sententiarum jejunitatem et famem saepe, hujus vero ob rem comicam saepissime ad sermonem vulgarem relabuntur. Atqui scriptores quoque, qui soluta oratione scripserunt, discrimine sunt separandi. Apud patrem historiae, instar senis, ut *Wytttenbachii* verbis utar, in solio sedentis, narrantem, perpauca modo leguntur exempla, nec multo plura inveniuntur apud

Thucydidem gravem et magnificentum, sed uberrime scaturiunt apud Xenophontem candidum, fusum, facilem, quamquam et ipsius librorum severiorum et leviorum delectus est habendus; in his enim effusius prosiliunt, quam in illis. Partim ob scriptorum libidinem et arbitrium, partim ob variandam orationem et distinguendam, vices horum adjectivorum vario modo supplentur. Interdum vero alia vocabula in eorum locum sufficiantur necesse est, quoniam non omnium verborum hujusce generis adjectiva formantur.*) —

De iis, quae ultimo loco commemorantur, dicere exordiamur. — ὡς χρὸν εἶη τὸν μὲν στρατὸν τῷ στρατῷ μὴ ἀνακινδυνεύειν συμβάλλοντα Herodot. 3, 29. non debere exercitum cum exercitu proelio commisso periclitari. — ἡ μὲν Ἀρταβάζου (γνώμη) ὡς χρὸν εἶη ἀναξεύζαντες τὴν ταχίστην πάντα τὸν στρατὸν ἰέναι ἐς τὸ τεῖχος τὸ Θηβαίων Herodot. 9, 41. Artabazi sententia censentis, quam primum movenda esse castra, et ad murum Thebanorum eundum. — ἐβουλευόντο περὶ ἀναστάσιος τῆς Ἰωνίης, καὶ ὅπη χρὸν εἶη τῆς Ἑλλάδος κατοικίσαι. 9, 106. Deliberarunt de Ionia in aliam terram transferenda, et qua parte Graeciae sedes Ionibus sint assignandae. — τοὺς (ποταμοὺς) πᾶσα ἀνάγκη διαπορθμεῦσαι ἐστὶ 5, 52. qui trajiciendi sunt. — δεῖ ὑπάρξαι Xenoph. de re equ. 11, 1. καθιστάναι δεῖ Xenoph. de magist. eq. 1, 9. προφυλάττειν δέη ibid. 4, 10. ἡμᾶς γὰρ δεήσει τὰ πλοῖα πορίζειν Xenoph. Anab. 5, 6, 3. ὡς χρὴ ταῦτα πρότιεν, λέγοντες, ἀναπαύσασθαι γῆμὶ χρῆναι ibid. 5, 6, 17. — δεῖ διαδικάζειν Xenoph. r. publ. Athen. 13, 4. οἶσθαι χρὴ ibid. 13, 8. — ἀνάγκη δὲ καὶ τοξεῦσαι θήριον καὶ ἀκοντίσαι ὄπου ἂν παραπίπτῃ Xenoph. Cyr. 1, 2, 10. — παίειν δεῖ ibid. 1, 2, 10. μνησθῆναι δεῖ ibid. 1, 4, 27. — χρὴ ἐπιμίγνυσθαι ibid. 7, 4, 3. δεῖ συμπαρομαρτεῖν ibid. 7, 5, 26. ἀνάγκη συμπαρομαρτεῖν 8, 7, 3. — ἀνακινδυνεντέος, ἀναξεντέος, κατοικιστέος, διαπορθμεντέος, καταστατέος, προφυλακτέος, ποριστέος, ἀναπαντέος, διαδικαστέος, ὑπαρκτέος, οἰστέος, τοξευτέος, ἀκοντιστέος, παιστέος, μνηστέος, ἐπιμικτέος, συμπαρομαρτητέος, nusquam, quantum equidem scio, leguntur. —

*) Pind. Ol. 2, 10. γεγωνητέον. Anal. 3, 58 et 70. τακτέον. λεκτέον 3, 80. — συγκαλυπτέον Aesch. Prom. v. 532. φυλακτέος Sept. 495. κομιστέος Sept. 597. ἐργαστέον Choeph. 287. — βουλευτέον Agam. 856. — Apud Sophoclem viginti quatuor, apud Euripidem quinquaginta sex et apud Aristophanem quinquaginta octo inveniuntur exempla. Apud Herodotum viginti, apud Thucydidem triginta, apud Xenophontem centum octoginta duo leguntur.

Sed et variationis, ut diximus, et vicissitudinis ergo vicaria iis supponuntur, et imprimis id, de quo disputatur, apud Xenophontem promptum et propositum est. De re equestri: ὑππιαστέον, ἀντιληπτέον 8, 8. εἰδέναι δὲ χρῆ 9, 4. ποιητέον 10, 11. ἀνακρουστέον 10, 12. δεῖ ὑπάρξαι 11, 1. δεῖ δίδόναι 11, 3. δεῖ ἐπιδείκνυσθαι 11, 6. ἀφαιρετέον 12, 6. στεγαστέον 12, 7. δεῖ σκεπάζειν 12, 8. De magist. eq. ἐπιμελητέον 1, 3. δεῖ ἐπιμελεῖσθαι 1, 4. ἀσκητέον 1, 5. δεῖ σκοπεῖσθαι 1, 6. παρασκευαστέον 1, 7. δεῖ σε ἐπιμελεῖσθαι 1, 9. καθιστάναι δεῖ 1, 9. πειρατέον 1, 12. δεῖ εἰρίσκειν 1, 26. θρεπτέον 8, 8. μεμνησθαι χρῆ 1, 9. φευκτέον 8, 12. ποιεῖν δεῖ 9, 1. θεραπεύειν ἔδει Cyr. 7, 5, 18. θεραπευτέον 7, 5, 19. ἐπιμελητέον 4, 4, 2. ἐπιμελεῖσθαι δέοι 4, 4, 14. πέξῃ ποιητέον. οὐ γάρ ἐστι πλοῖα. ἀνάγκη δὲ πορεύεσθαι Xenoph. Anab. 6, 4, 9. et multa alia exempla, quae non tam insigniter sub oculos cadunt.

Ab hac orationis variandae et mutandae ratione licet una ex parte, ut vidimus, Xenophon non abhorreat, altera tamen ex parte acervatim hisce adjectivis passim utitur. ἀναγκαστέον, κολαστέον, κωλυτέον, ἐπιτρεπτέον Hier. 8, 9. ποιητέον, μιμητέον, παρασκευαστέον, ληπτέον Memor. 1, 7, 2. διαμενητέον (forma solita μενετέον), προνοητέον, φυλακτέον, ἐπιμελητέον, ἐπιμελητέον Oec. 7, 36. Maxime vero conspicua sunt haec exempla: θεραπευτέον, εὐεργητέον, ὠφελητέον, πειρατέον, θεραπευτέον, ἐπιμελητέον, μαθητέον, ἀσκητέον, ἐθιστέον, γυμναστέον Memor. 2, 1, 28. et παραχωρητέον, ὑπαναστατέον, θρεπτέον, ὑφεκτέον, περιοπιτέον, ἀποπιστέον, πλανητέον, μιμητέον, ληπτέον Lac. r. publ. 9, 5. Illa decem adjectiva quatuordecim, haec novem sex amplectuntur versus. —

Si non nulla, at saltem gravis et manifesta causa non est, quod hisce vicaria expediantur: ἐπιτρεπτέον. ὡς τὸ ναυτικὸν Ἀθηναίοισι χρεὸν εἶη ἐπιτρέπειν Herodot. 8, 3. — ποιητέα. — Τουτέων δὲ ἀπιγμένων, ἀναγκαίως ἔχει μοι ποιέειν ταῦτα 8, 140. ἐβουλεύοντο οὐ χρεὸν εἶη ποιέειν 9, 23. — στατέον. — ἡμέας μὲν χρεὸν ἐστὶ τοὺς Ἀθηναίους σίγηαι κατὰ τοὺς Πέρσας 9, 46. — ἴτεον. — χρεὸν ἐστὶ ἵνα ἡμέας μὲν ἐς τόδε τὸ κέρας 9, 46. — μενετέον. — τῶ οὖν Δημοσθένει οὐκ ἐδόκει εἶναι χρῆμαί μένειν Thucyd. 7, 48. — ἐξακτέον. — ἀνάγκη γὰρ ἦν ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐξάγειν Xenoph. Anab. 6, 4, 6. ἀνάγκη ἐστὶν ἐπιμελεῖσθαι Xenoph. Cyr. 1, 6, 19. et simil. —

CAPUT II.

De significatione et structura adject. in *τίος* terminatorum sat actum a *Matthiae*, et singulae modo rationes, quibus junguntur, hic proponuntur. Aut imperso-

naliter juncta eundem requirunt casum, quem verba, unde sunt ducta, aut personaliter constructa, ut latinum Particip. Fut. Pass. adaequantur subjecto. Utraque quidem structura verbo duntaxat inter se discrepat, re unum sonat. Persona, cui aliquid faciendum est, sicuti latino Particip. Fut. Pass., in Dativo apponitur. — Saepe pro neutro singularis idem genus pluralis legitur. Utrum vero idem sit utriusque numeri usus, an diversus, cognosci non potest. *Schol. ad Aristoph. Acharn. 393.*: „βαδιστέα ἀντὶ τοῦ βαδιστέον. τὰ δὲ τοιαῦτα σχηματίζουσι καὶ πληθυντικῶς λεγόμενα. καὶ ἐν Πλούτῳ (1086) συνεκπιπέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα. ἀντὶ τοῦ συνεκπιπέον. καὶ ὁ Θουκυδίδης: πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι. — Proprium illud judico, quo alii alio modo utebantur. Xenophon nunquam pluralem pro singulari ponit. —

Haec adjectiva paroxytonesi percutiuntur, et per genera moventur. Hanc legem nunquam excedunt. Causa, qua non moventur per gradus, ab eorum significatione proficiscitur. —

Particula II.

His rebus pro copia perfectis sermo suboritur de adjectivis in μοσ desinentibus, in quorum maxima parte stirpem Futuri cognoscimus. Causa, qua moti hanc rem inserimus, ex sequentibus elucebit. Horum vocabulorum vis triplex est, aliis enim quod fieri potest aut debet, significatur, aliis quod factum est, et nonnullis Participii Praes. Act. vis subjicitur. Ad similitudinem insignem adjectivorum verbalium latinorum in ilis cadentium accedunt.

Κερδῶ δ' οὔτε λόχοισιν ἀλώσιμος, οὔτε βροχοῖσι Oppian. Cyneg. 4, 448. vulpes neque insidiis neque tendiculis capi potest. — καὶ μὲν ἦν ἀλώσιμος ναῦς διώγμασιν Eurip. Hel. 1637. et si capi posset navis persequendo. — τὸ δ' ἀλώσιμον ἐμῆ φρονίδι, παῖ, πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος Soph. Phil. 884. Hoc vero menti meae comprehensibile, puer: impavido omnia succedunt. — Τίπτ' ἐμὲ τὴν ἀνέμοισιν ἀλώσιμον, ἤλεε τέκνον, τῆνδε πῖτον τέχνης νῆα θαλασσοπόρον; Anal. 3, 32. Cur me, quae ventis moveri potest etc. ὦδε μὲν Ἀτρεΐδῃσιν ἀλώσιμον ἔφρασε πάτρην — Λαομεδοντιάδης. Orph. Lith. 11, 44. expugnabilem praesagiebat patriam Atridis i. e. expugnatum iri. — πρὸς ταύτην τὴν φήμην Ζωπύρω ἐδόκει ἀλώσιμος εἶναι ἡ Βαβύλων Herodot. 3, 153. — ἐκείνοις τε βιαζομένοις τὴν ἀπόβασιν, ἀλώσιμον τὸ χωρίον γίγνεσθαι Thucyd. 4, 9. et si illi per vim in terram exscendere conarentur, castrum facile capi posse. Ἀγασίας ὁ Ἡλείος μάντις παρῶν εἶπεν, ὅτι κάλλιστα

εἶεν τὰ ἱερὰ αὐτῶν, καὶ οἱ ὁ ἀνὴρ ἄν ἀλώσιμος εἴη. Xenoph. Anab. 7, 8, 6. et posse omnino hominem capi. καὶ σ' οὐτ' ἀθανάτων — φύξιμος οὐδέεις Soph. Antig. 799. te nemo effugere potest. καπνηλὸν ἄγει καὶ φύξιμον ὀδμήν Nicand. Ther. 54. odorem foedum habet, qui aliquem fugare possit. εὐδεν' ἐμὰ βρέφεια γλύκερον καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον Theocr. Id. 24, 7. somno dulci, ex quo excitari potestis, fruamini. — τί γὰρ μόνη μοι τῆσδ' ἀπὲρ βιώσιμον; Soph. Antig. 572. quid sine hac soli mihi vita praebebit? i. e. sine hac vivere non possum. χρησμοῦ τε μὴ κρανθέντος, οὐ βιώσιμον. Eurip. Hcl. 606. oraculo non perfecto non potuissemus vivere. — λέγων οὐδέ οἱ εἴη βιώσιμον. Herodot. I, 45. se vivere non posse dicens. — εἴ τις εἰς νόσον πέσοι, οὐκ ἦν ἀλέξιμ' οὐδὲν, οὐδὲ βρώσιμον etc. Aesch. Prom. v. 488. si quis in morbum cecidit, nullum erat remedium, neque epotando aptum etc. ἐπὴν ὁ πατήρ ὁ πελαργὸς ἐκπειθήσιμος πάντας ποιήσῃ Aristoph. Av. 1355. si eo adduxit ciconia pullos, ut alis uti possint. — καὶ γλυκὴ νᾶμα θάλασσα βρότοις ἀρνυθήσιμον ἔξει Anal. 2, 218. mare aquam habebit dulcem et potabilem. — ἐς δεινὸν οὐδ' ἀκουσίδον, οὐδ' ἐπόψιμον Soph. Oed. tyr. 1312. chorus Oedipo dicit, in terribile is; in illud, quod nemo audire, quod nemo adspicere audebit. — θηρασίμους οὐ θηρασίμους γάμους Aesch. Prom. v. 883. nuptias sequentes, quas assequi nequeunt. — Aristoph. Acharn. 783. seq. Dic. ἀλλ' οὐδὲ θύσιμός ἐστιν ἀντηγί, Meg. σαμάν; πᾶ δ' οὐχὶ θύσιμός ἐστι; at haec non apta ad immolandum. Meg. cur non etc. — οὐκ ἔχεις — εὐρεῖν ὁποίους φαρμάκους ἰάσιμος. Aesch. Prom. v. 484. malus es medicus, qui nescis, quibusnam remediis ipse sis sanabilis. καὶ τέλει δέ μοι, πῶς πελόμενά μοι λύσιμα. Aesch. Supp. 818. quomodo solvi possint nuptiae. — οὐποτε καταλύσιμον, οὐδέποτε λησόμενον Soph. Elect. 1261. quod nunquam solvi, haud unquam deleri potest. cf. Butt. s. v. λανθάνω. — πέλαγος οὐδὲ πλώσιμον Soph. Oed. Col. 695. mare non navigabile. — ἔκτειν' ἐτρέφθην, ἦνπερ ἦν πορεύσιμον Eurip. Elect. 1046. occidi, converti me ad illam viam, per quam licebat ire. — εἰ πορεύσιμον εἴη τὸ ἕδαφος τοῦ ποταμοῦ Xenoph. Cyr. 7, 5, 8. explorari jussit, an vadum fluminis permeari possit. — ἅ μὲν (intell. ἀλώπηξ) ἄν ὄρχος φοιτῆ σινόμενα τὰν τρώξιμον (intell. ἀλωὰν πυρναίων σταφυλῶν) Theocr. Id. 1, 49. arrodens esculentas i. e. maturas uvas. μίασμ' ἔλεξας οὐκ ὑπερτοξενύσιμον Aesch. Supp. 471. nequitiam dixisti inexsuperabilem. — πράσιμος venalis. — πωλεῖν δὲ τοὺς καπήλους, ὃ, ἡ ἔχει ἕκαστος πράσιμον Xenoph. Cyr. 4, 5, 14. — κρύπτον τε γάμων αἰδήσιμον ἔργον Orph. Argon. 1335. actionem nuptiarum venerabilem occultarunt. — οὔτε ἱππασίμη ἢ χώρη ἦν ἢ Ἀττικὴ Herodot. 9, 13. Αἴγυπτον, τὸ πρὶν εὐῶσαν ἱππασίμη 2, 108. καὶ ἱππασίμον ποιήσαντες τοῦτον τὸν χώρον 5, 63. loco equitibus habili reddito.

επιπλάσιμα χωρία Xenoph. Cyr. 1, 4, 14. — καὶ οἱ ὄρχιες αὐτοῖσι εἰσι χρήσιμοι ἐς ὄστερέων ἄκισιν Herodot. 4, 109. et testiculis uti possunt etc. — ἵνα ἴδη τε ναυπηγήσιμος ἐστὶ ἄφθονος 5, 23. ubi copiosa materies est ad construendas naves. — ξύλα ναυπηγήσιμα Thucyd. 7, 25. — ἐπὶ θαλάσση — ἐς τὰ πέρατα οὐ πλωῖμα. Pausan. 1, 3. mare, quod in finibus navibus adiri non potest. — οὐκ ἐς τὴν ἀμφισβητήσιμον, ἀλλ' ἐς τὴν ὁμολογουμένην Xenoph. Hell. 3, 5, 4. et 3, 5, 3. de quo controversia esse potest. — *ἐν τῇ στρατεσίμῳ ἡλικία Xenoph. Hell. 6, 5, 12. στρατεύσιμα εἶη Cyr. 1, 2, 4. εὐεργεσία δὲ καὶ ἡδονὴ τὸ θηρίον τοῦτο ἀλώσιμόν τε καὶ παραμόνιμόν ἐστιν Xenoph. Memor. 3, 11, 11. beneficio et voluptate bestia illa (amasius) capi et cogi potest, ut maneat. — ὁ δὲ ἀναβάς, ἕως μὲν βάσιμα ἦν Xenoph. Anab. 3, 4, 30. — ἐκέλευε δὲ καίειν ἅπαντα, ὅτι ἐντυγχάνοιεν καυσίμῳ Xenoph. Anab. 6, 3, 9. et jussit comburi, quidquid offenderent, quod comburi posset. et 6, 3, 12. ἔκαιον πάντα, ὅσα καύσιμα ἐώρων quaecunque exuri posse videbant, incendebant. — εἴ που εἶη αἰρέσιμον τὸ τεῖχος Xenoph. Cyr. 5, 2, 2. num alicubi castellum capi posset. —

Sequuntur, quibus passiva inest sententia. — καὶ τε σὺ πνεύτην ὀφόνης ποικυπέει κόλπῳ — φύρσιμον ἠθρήσιαι Nicand. Alex. 323. coagulum in linteum infusum percola. — ἐξοικησίμος Soph. Oed. Col. 27. *Passivus* mihi non recte vertisse videtur „bewohnbar.“ Manifesto hic passive accipiendum. Oedipus caecus filiam interrogat: „ubi sumus?“ Respondet: „regionem non novi, sed visne perquiram?“ Huic ille: καὶ τέκνον, εἴπερ ἐστί γ' ἐξοικησίμος. percontare filia, si regio est habitata. Illi refert filia: ἀλλ' ἐστὶ μὲν οἰκητός· οἶομαι δ' δεῖν οὐδέν. πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῶν ὄρῳ. certo habitata est; puto quidem nihil deesse, nam video haud procul a nobis hominem. — ὅταν δ' ἀπενκτὰ πήματ' ἄγγελος πόλει — στυγνῷ προσώπῳ πτωσίμου στρατοῦ φέρει Aesch. Ag. 648. exercitus ad internecionem redacti. — θανάτου λείσιμον ἄταν Eurip. Jon. 1239. mortis infortunium lapidatum i. e. qui lapidationis mortem obiit. — ἐργάσιμα χωρία Xenoph. Cyr. 1, 4, 16. — μόρσιμον et μόρσιμον sexc. quod fato est constitutum. —

Sunt praeterea, quibus Partic. Fut. Pass. inest intellectus. ἀρώσιμοι γὰρ χ' ἀτέρων εἰσὶν γῆαι. Soph. Antig. 575. et aliorum ager arandus est. — ἀνὴρ ἀκομπτος, χεῖρ δ' ὄρῳ τὸ δρώσιμον Aesch. Sept. 550. sed manus videt, quod faciendum est. — ἵνα ἐὰν ἦ πλησίον τὸ ἀρνευσιάσιον τῶν ζητησίμων Xenoph. Cyn. 6, 6. si retia prope feras inquirendas tendantur; in die Nähe der Thiere, welche aufgesucht werden sollen. — Non, ut Grammaticus „tempora vel loca indagandi,“ quem *Schneider* in

lexico sequitur, sed *θηρία ζητήσιμα*, quod ex verbis sequentibus facile conjici licet: *μη φοβῆται, ακούων ὄμου τὸν ψόφον* ne fera terreatur, audiens strepitum. —

Agmen claudant, quae potestatem activam prae se ferunt. *τὸ δέ τοι μέγ' ἀλέξι-
μον εἶη* Nicand. Ther. 702. valde defendens i. e. utile esset. — *σιγή γὰρ πάσῃσιν
ὀφέλιμος ἐπλετο θήραις* Oppian. Hal. 3, 49. silentium omnibus venationibus utile.
οὐδὲ πόλει τόσ' ἐνεμεν ὀφέλιμα, τόσσα Κυρήνη Callimach. h. Apoll. 94. Nulli
urbi tot commoda tribuit, quot Cyrenae. — *ἐρείψιμον στέγος* Eurip. Iphig. Taur.
48. totum corruens vidi tectum. *σύμβολον ἤδη μοι μέγ' ὀνήσιμον* h. Hom. Merc.
30. haec tessera utilissima mihi. et Soph. Antig. 1007. Trach. 1031. Aj. 674.
Aesch. Eumenid. 924. vi act. — *μέγα γὰρ σφιν ὀφέλιμον ἀνθρώποισι τῆσδε θνη-
πολλῆς* Orph. Argon. 467. magnam haec sacra utilitatem hominibus praebent. —
ἐργάσιμον θρασύτητος Orph. h. 68, 11. et apud eundem h. 77, 12. πάντα γὰρ
ἐργάσιμον βίωτον θνητοῖσι πορίζεις sensu act. — *θανάσιμος* saepenumero. *λευσίμω
χεροῖ* Eurip. Orest. 835. manu lapidante. — *πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὀφελήσιμοι*
Soph. Aj. 1041. cf. Musgr. ad h. l. — *τὰ δὲ τῶν ἰδάτων στάσιμα, χαλεπά*
Athenae. 2, 25. —

Particula III.

De significatione adjectivorum verbalium in τὸς cadentium.

Magnis hanc quaestionem obstructam esse difficultatibus, illi, qui contendit, nullo objectabis pacto, eum in scirpo quaesivisse nodum, si rudem, ut ita dicam, indigestamque molem horum adjectivorum, varietatem significationis, quae primo ad- spectu nullis ferme limitibus finita esse videtur, strigosas exilesque disputationes de hac re institutas ponderaveris; quo sinuosior enim et lascivior est materies, eo jeju- niores mirum in modum sunt disquisitiones de hisce adjectivis habitae. *Buttmannus, Matthiaeus* ac totus Grammaticorum exercitus rem quasi per transennam adspiciunt, et ne omnes quidem horum adjectivorum significationes noverunt, nedum rationes proposerint, quibus singula potestatis genera sint adnexa. —

Significationes principes, quas haec verbi forma sortitur, potentialis sunt et pas- siva, quarum hac perinde fere utuntur atque illa, quam ob rem ratio, quae in utra- que obtinet, dissimillima est ei, quam Romani in iisdem Part. Perf. Pass. potestatibus observant. Tertia, quam sibi vindicant, vis, Participii Praes. Act. antecedentibus multo rarior est. Quartum intellectus obtinet locum vis et natura lat. Part. Fut.

Pass. cum omnibus et tenuissimis discriminibus; quam saepius vocabulo inesse putamus, quam inest, quamque et omne scriptorum genus excutiens, non saepe firmis fultam invenias adminiculis. De exemplis, quorum intellectus in nullum supra propositorum ordinum genus quadrat, in extrema commentatione dicitur. Jam vero tempus est, inquirere, utrum leges quaedam possint investigari, in quibus singulae potestates sint nisae, an arbitrio cujusvis fuerit permissum uno eodemque vocabulo modo hanc modo illam exprimere notionem.

Totum adjectivorum collectorum gregem perlustranti et scrutanti persuasum est:
„*Simplicia et parasyntheta omnibus uti posse supra positis significationibus, reliquorum autem vim ex compositionis ratione pendere.*“

CAPUT I.

De significato potenciali et passivo simplicium et parasynthetorum.

Praeter sermonis consuetudinem, qua nonnulla firmam sortita sunt vim, maximi est momenti in eorum potestate constituenda intellectus et notio verborum, unde sunt ducta. Quam ob rem hoc praeceptum primum in medio pono:

Illis, quae a verbis sub sensus cadentia aut ab iis orta significantibus repetita sunt, potestas passiva, iis autem, quae a verbis animi motus et agitationes exprimentibus sunt derivata, vis potentialis devincta est. —

Inde fit, ut neutri significationi palmam adjudicemus, neque ex copia eorum, quae vim passivam habent, licet majori, colligamus, in hanc partem magis inclinare adjectiva, sed causam hujus rei casui tribuamus. Lex plurima complectitur, praeter singula quaedam infra defendenda, et nonnulla, quae originem trahunt a verbis per-vulgatissimas corporis effectiones notantibus: eundi terra marique (navigandi, trajiciendi) edendi, bibendi, videndi, audiendi. —

Jam singula examinabimus exempla. —

§. 1. SIMPLICIA.

A. Agmen agent a verbis profluentia, functiones, quae sensu percipiuntur, exprimentibus. —

αἱμακιδὸς sanguine conspersus. τρεῖσσι φέρουσα τὰδ' αἱμακιδὰ σύγγονα Eurip. Phoen. 1507. haec tria ferens cruenta cognata intell. corpora. —

αίρειτός delectus. — ἐπεσθαι οἱ τῶν ἀστῶν αίρειτούς ἄνδρας τρεῖς ἀπὸ τοῦ κοινου̅ Herodot. 8, 135. comitatos eum esse, ajunt, tres viros publice delectos. — οἱ αίρειτοί Xenoph. Anab. 1, 3, 21. electi. —

άλιστός salsus. — χηρός άλιστα λίπη Anal. 2, 411. adeps anserinus sale conditus. —

άλωτός captus. — τὸ δὲ ζητούμενον — ἀλωτόν. — Soph. Oed. tyr. 111. —

ἀναγκαστός coactus. — ἐπεὶ γὰρ ἀποθάνη βασιλεὺς Λακεδαιμονίων, ἐκ πάσης δεῖ Λακεδαιμόνος, χωρὶς Σπαρτιητέων, ἀριθμῶ τῶν περιοίκων ἀναγκαστούς ἐς τὸ κῆδος ἰέναι Herodot. 6, 58. — οἱ μὲν ἀναγκαστοὶ ἐσβάντες Thucyd. 7, 13. alii coacti naves conscenderunt. — καὶ Σινώνιοι ἀναγκαστοὶ στρατεύοντες Thucyd. 7, 58. —

ἀριθμητός numeratus. — ψάμμον ἀριθμητὴν ἀριάσαι ψεκάδα Anal. 3, 158. sabulum Libyae vastitatis numeratum accurate referre i. e. numerare. —

ἀρπαστός raptus. — φέρει δ' ἐπὶ σοί με, Μύσσε — ἀρπαστόν κόμικας ὁ γλυκίδακρος Ἔρωσ Anal. 1, 14. abreptum cantibus me ad te fert dulciter flens Amor. —

ἀσκητός elaboratus. — στάμονος ἀσκητοῦ Anal. 2, 12. subteminis diligenter elaborati. — ἀσκητός ἐυστροφόισι κορύμβοις 2, 13. ornatus coma in gradus fracta. — νήματος ἀσκητοῖο Hom. Od. 4, 134. filorum accurate netorum. — ἀσκητοῖς χρίμασι Xenophan. ap. Athenae. 12, 31. exquisitis unguentis. —

βαπτός tinctus. — βαπτὸν ἄλὸς πολιῆς ἄνθεσι κεκρόγαλον. Anal. 2, 1. reticulum floribus maris ravi intinctum. — βαπτῶν ἱματίων Athenae. 12, 29. vestes tinctae. — βαπτῶν κάλλισι ὄνταν παγὰν. Eurip. Hipp. 114. —

βαστακτός nisus. — εἶθ' εἶην δελφίς, ἔν' ἐμοῖς βαστακτός ἐν ὤμοις Anal. 1, 5. utinam essem delphinus, ut puer humeris meis innisus etc. —

βλητός jactus. — ἢ βληταὶ θνήσκουσι λεχώιδες Callimach. h. Dian. 127. aut caesae moriuntur puerperae. — βλητόν ὑπὲρ Ἀπόλλωνος ἐμαὶ χέρεσ ἐτερεῖξαν apud eund. h. Cerer. 102. Ab Apolline percussum manus meae sepeliverunt. —

γλυπτός sculptus. — γλυπτὸν ὑπὲρ τύμβου κείμενον ἀστάγαλον Anal. 1, 242. talum sculptum in tumulo jacentem. — γλυπτὸν τόνδ' ἐχάραξε νόον Anal. 2, 30. signum caelo incisum. — διανγέος ἐξ ἀμεθύστου γλυπτὴ intell. Ἰνγξ Anal. 3, 173. —

γναμπτός curvatus. — γναμπτήσι γένυσσιν Hom. Il. 11, 416. χαλκείοις γναμπτοῖσιν ἐπέικελοι ἀγρίστροισιν Oppian. Cyneg. 2, 167. — γναμπτόν ἔδος σχολιοῦ λαβυρίνθου Callimach. h. Del. 311. — ἄμπτελος ὡς γναμπτοῖσι καθελομένη θυ-

σάνοισι Tryphiod. 83. intell. cauda densis crinibus obsita trahitur, sicuti etc. —
γναμπτοῖς ἀγρίστοις Hom. Od. 4, 369. —

γραπτὸς scriptus. — Κορωνίς, ἐρκοῦρος, γραπτὰς πιστότατα σέλισι Anal. 1,
38. οὐχ ἑτέρον γραπτὸν ἀπ' ἀρχαῖον intell. Ἔρωτα Anal. 1, 230. non ad aliud
exemplaris similitudinem pictum. — κάλλος ἡμερώτατον οὐ γραπτὸν ἀλλ' ἐμψυχον
ἐξεμάξατο Anal. 1, 231. non pictam deae formositatem, sed animatam expressit. —
κάλλος ὄλον γραπτοῦ μελάθρον Nonn. Dionys. 3, 182. — Sin illa stella hora na-
tali exoritur. Maneth. apotelesm. 3, 161. dicit, νείκεα καὶ κρίσις γραπτῶν χάριν ἦε
παλαιῶν — ἔργων ἰσχυροῖν, θωῆν δ' ἐπὶ τοῖσιν ἔτλησαν. γραπτὰ ἦε παλαιὰ veteres
habeo pactiones, neque opus est παλαιῶν in μεταίωμιν mutetur, et male hic cessisse
puto conjecturam Astio, viro alioquin ingenioso. —

δινωτὸς rotundatus. — δινωτὴ δ' ἄλυσις Oppian. Hal. 5, 139. — ἀντία δι-
νωτοῦ Ουιτηρίου Arat. Phaen. 439. „gegen den Eternalrar den geründeten“ Voss. —
ἐν δινωτοῖσι λεχέεσσι Hom. Il. 3, 391. — ἦ δ' ἄρα μοῖνῃ — ἦστο δόμοφ δινωτὸν
ἀνὰ θρόνον Apoll. Rhod. 3, 44. —

δωρητὸς donatus. — εἰ τῆσδε γ' ἀρχῆς οὐνεχ', ἦν ἐμοὶ δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν
εἰσεχειρίσειν cf. 1, 3, 3. —

ἐλικτὸς flexus. — ἐλικτὸν ἰόμβον Anal. 1, 229. — μινύθεσκεν ἐλικτῇ — ἀρ-
μονίῃ ἤχηθεῖσα φερεσσακίαν τελαμώνων Tryphiod. 10. imminuitur fibula torta loro-
rum clypeos ferentium disrupta i. e. belli tumultus desiens. δράκων ἐλικτὸς Soph.
Trach. 12. — ἐλικτὰ κατὰ λλονσα δυσφράστως ἔπη Lycophr. 1466. verba flexa gar-
riens i. e. obscura. — ἀνάπτωξας κίτος ἐλικτὸν ἀντίπηγος Eurip. Ion. 40. —
κισσὸς ὃν περιστεφῆς ἐλικτὸς ἐδθὺς ἔτι βρέφος γλοηφόροισι ἔρνεσιν intell. Βρόμιον
Phoen. 655. — ἐλικτὸν κρούσω πόδ' ἐμόν pedem flexum i. e. se flectentem Elect.
180. —

ἐφθὸς coctus. — Τὰ δ' ἐκ λέβητος ἐφθὰ καὶ τετηγότα Eurip. Cycl. 245. —
ἐφθὰ τε δαινύμενος ibid. 371. etc. — cf. s. v. ὀπιτὸς. —

ἐψητὸς coctus. — ὄξος ἐψητὸν ἀπὸ τῶν αὐτῶν Xenoph. Anab. 2, 3, 9. —

ζευκτὸς junctus. — ἔργον εἰς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων Anal. 1, 171.
labium ad junctum applicans calamum. —

θετὸς positus. — καὶ ἦν τις θετὸν παῖδα ποιέεσθαι ἐθέλη, βασιλῶν ἐναντίον
ποιέεσθαι Herodot. 6, 57. et si quis adoptare voluerit filium i. e. si acceptum etc.
— cf. 1, 3, 3. —

θηκτὸς acuminatus. — ἔκτανε θηκτῆ σαυρωτῆρι Anal. 1, 228. θηκτὸν ξίφος

Anal. 1, 505. *θηκτὸν σιδήρῳ* Eurip. Phoen. 68. *θηκτὸν γάσγανον* Med. 40. — *θινὸς σχιστὸς θηκτὸς* ab Oppiano Cyneg. 2, 528. *elephanti cutis nominatur.* — cf. *Ballu ad h. l.* —

θλαστὸς elisus. — *τὰς δὲ θλαστὰς μελαίνας (ἐλαίας) εὐστομαχοτέρας* Diphil. ap. Athenae. 2, 47. et Aristoph. apud eundem ibid. *θλαστὰς γὰρ εἶναι κρεῖσσόν ἐστιν ἄλμαδος. olivae contusae.* —

θιαλτὸς ejectus. — cf. 1, 3, 3. —

καλυπτὸς occultus. — *νύμφα ἀπειρόγαμος τεύτλη περὶ σῶμα καλυπτὰ etc.* anguilla. — Eubul. ap. Athenae. 7, 56. *καὶ καταρῶνεις — μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς* Soph. Antig. 1011. —

καυστὸς ustus. — *οὐκοῦν σὺ τάξεις, οὐστίνας πρώτους χρεῶν — καυστὸν μοχλὸν λαβόντας ἐκκείν τὸ γῶς etc.* Eurip. Cycl. 626. —

καμαρωτὸς fornicatus. — *τῶν δὲ παρθένων αἱ μὲν ἐπὶ κανάθρων, καμαρωτῶν ξυλίνων ἀρμάτων φέρονται* Didym. ap. Athenae. 4, 17. *Virginum autem aliae canathris, fornicatis ligneis carpentis vehuntur.* —

καπνιστὸς fumo siccatus. — *κρέως δὲ καπνιστοῦ* Athenae. 6, 108. —

κεδρωτὸς cedrio unctus. — *κεδρωτὰ παστάδων ὑπὲρ τέρεμνα* Eurip. Orest. 1365. —

κεραστὸς mixtus. — *καὶ τὰ κεραστὰ δάκρυα τοῖς λύπης πᾶσιν ἔμιξε πόνοις* Anal. 3, 213. *omnia lacrimis perfudit.* —

κεστὸς incisus imaginibus compunctus, arte phrygionica nota: „acu pictus.“ — *κεστὸς ἱμάς* Hom. Il. 14, 214. Nonn. Dionys. 48, 282. —

κλαστὸς fractus. — *σοὶ τὰ νεοπλήκτου κλαστὰ κύπελλα μέθης* Anal. 3, 84. —

κλειστὸς clausus. — *καὶ εἴ τι ἄλλο βεβαίως κλειστὸν ἦν.* Thucyd. 2, 17. et *si quis alius locus bene clausus erat.* — *καὶ Ὀλύμπιας προώρμισε πρὸ τοῦ σφετέρου σταυρώματος, ὃ αὐτοῖς πρὸ τῶν νέων ἀνὶ λιμένος κλειστοῦ ἐν τῇ θαλάσῃ ἐπιπέγηι* Thucyd. 7, 38. et *onerarias produxit ante vallum, quod ab ipsis, portus conclusi loco, ante naves in mari defixum erat.* —

κλιτὸς vocatus, clarus. — *sexcenties.* —

κλωστὸς netus. — *κλωστὴν ἐκπληροῦσι βίου θνητοῖσι πορείην intell. γενεὰ τέχνηαι* Maneth. apotelesm. 4, 169. *homini netam sive attributam explent vitam i. e. sortem constituunt, qua utetur.* — *κλωστοῖσι κατέπλεον ἄνθεσιν ἵππον* Tryphiod.

346. sertis redimiverunt equum. — κλωστοῦ δ' ἀμφιβόλοις λίνουσι, ναὸς ὡσεὶ —
σκάφος κελαινόν Eurip. Troad. 540. —
- κνηστός concisus. — κνηστοῦ ἄρτου concisi panis Hegesipp. ap. Athenae. 12, 12. —
- κνιστός ead. signif. — ἐπεὶ δὲ καὶ ὄρνεις ἐπῆσαν ταῖς κολοκύνταις καὶ ἄλλοις κνιστοῖς λαχάνοις (οὕτω δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης τὰ σύγκοπτα λάχανα) Athenae. 9, 15. concisis oleribus. —
- κολλητός conglomeratus. — ὄμμασι κολλητοῖσι Nonn. Dionys. 25, 284. ἄρμασι κολλητοῖσι Hom. Il. 4, 366. — κολλητὰς σανίδας apud eund. ibid. 9, 575. κολλητῶν ὄχων Eurip. Hipp. 1225. — ὑποκρητιδίον σιδήρεον κολλητόν Herodot. 1, 25. scutella ferruminata aenea. —
- κοπιτός tusus. — τυρὸς κοπιτός Antiphan. ap. Athenae. 9, 66. —
- κρεκτός pulsatus. — ὁμοῦ κρεκτὸν γοήτων νόμον μεθήσομεν Aesch. Choeph. 777. —
- κρεμαστός suspensus. — ὄξικόμοιο κρεμαστός ἀπ' ἐδλίπεος κατὰ πένκης Anal. 3, 212. — οὗ δὲ κρεμαστήν τὴν γυναῖκα' ἐξείδομεν — πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. Soph. Oed. tyr. 1263. — κρεμαστός ὢν πρὸς ἀλλήθειαν ἐκ τούτων (ἐπιθυμιῶν) Athenae. 12, 72. —
- κρικωτός anulatus. — ψιλοτάπιδα κρικωτῶν Cephisodor. ap. Athenae. 12, 71. vile tapetum anulis instructum. —
- κροτητός concussus. — κρότω ἐπιβόθῃ κροτητὸν ἄμῶν καὶ πανάθλιον κάραι Aesch. Choeph. 426. —
- κρυπτός occultus. — ζρημαίη κρυπτόν ὑπὸ σπιλάδι Anal. 2, 127. amicium sub scopulo deserto sepultum. — κρυπτόν ἀνηύτησεν ἔπος ζηλήμονι φωνῇ Nonn. Dionys. 10, 288. invidiosa dixit voce occultum verbum. — κρυπτόν δόλον κεύθων Tryphiod. 221. absconditum celans dolum. — ζητεῖν ὄπον λέληθεν κρυπτός ἀνὴρ Aristoph. Thesm. 607. κρυπταὶ δὲ ἑσφαί εἰσιν Apollon. Rhod. 3, 139. — δαινυμένοιαι δὲ ἐπεῖναι τὸν ποταμὸν δι' αὐλῶνος κρυπτοῦ μεγάλου Herodot. 2, 100. — ἐπεποίητο γὰρ οἱ κρυπτὴ διώρυξ, ἐκ τῆς ἀκροπόλιος φέρουσα ἐπὶ θαλάσσαν Herodot. 3, 146. ἐπὶ τῆς κρυπτῆς τάφρου τάμνοντες ὄρνια 4, 201. — εἰ δὲ τῷ μὲν κρυπτός ἔχοντι φρυλακὰς ἐξέσται Xenoph. de magist. eq. 4, 12. cf. praeterea Eurip. Bacch. 98. 549. Jon. 73. 430. 1524. Elect. 525. 922. Hipp. 139. 154. Andr. 1065. Rhes. 560. 970. etc. —

κτητός acquisitus. — γυναῖκα κτητήν οὐ γαμέειν Hesiod. op. 376. — μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὴν βίαν, τὰ κτητὰ δὲ — κτᾶσθαι κελεύει πάντας, οὐκ ἐς ἀρπαγὰς. Eurip. Hel. 903. —

κλιστός volutus. — στεφάνῳ κλιστῆ (haud dubie κλιστῆ corrigendum) κοκκυμήλων πεπόνων, corona ex prunis maturis voluta. Alexis ap. Athenae. 2, 33. — σύκων κλιστὸν στέφανον idem apud eund. 15, 23. —

λεπιδωτός squamatus. — ἔχει καὶ δέρμα λεπιδωτόν Herodot. 2, 68. —

λιστροτός laevigatus. — λιστροτόν ἄλω δρόμον Nicand. Ther. 29. aream complanatam. —

λογχωτός cuspidatus. — δίθυρον τοῦτο τὸ λογχωτόν Anal. 3, 44. — λογχωτόν βέλος Eurip. Bacch. 760. —

μεστός impletus. — τὸ στόμα ἔνδοθεν φορέει μεστόν βδελλέων Herodot. 2, 68. — ζυμμάχων πάντα μεστὰ εἶναι Xenoph. Hell. 2, 3, 18. Θηρίων μεστοὺς 4, 1, 14. etc. —

μικτός mixtus. — μικτόν γὰρ ἔην βρέτας Ἐρμαφροδίτου Anal. 2, 460. λοιβῆς καὶ θυέων μικτόν ἔδωκα γέρας ibid. 3, 54. —

μισθωτός conductus. — Ἀργεῖοι μισθωτοὶ Herodot. 1, 61. etc. —

μοιχευτός adulterio maculatus. — μοιχευτὰ λέχη μελάθροισιν ἔχοντας Maneth. apotelesm. 4, 350. toros geniales maculatos habentes. —

ναστός fartus. — ναστός ap. Athenae. 3, 27. libum nominatur compactum. — Aristoph. Plut. 1143. ναστός εὐ πεπεμμένος. —

νητός coacervatus. — ὄθι νητός χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο Hom. Od. 2, 338. ubi auri et aeris acervi jacebant. —

ξεστός rasmus. — λίθον ξεστοῦ Xenoph. Anab. 3, 4, 6. et sexcenties. —

ξυστός ead. signif. — τέμνονσ' ὑγρά κέλευθα παρὰ ξυστοῖς κοκάλουσι Orph. Argon. 1099. — δούρασί τε ξυστοῖσι Apollon. Rhod. 2, 1063. — τῆρος ξυστός Antiphon. ap. Athenae. 9, 66. etc. —

ὄγκωτός erectus. — ὄγκωτοῦ τάφου tumuli erecti Anal. 2, 264. —

ὄνομαστός nominatus. — ὄνομαστοὶ ἐν ἀθανάτοισιν ἔσσεθε Anal. 2, 46. clari eritis. — ὁ γὰρ ἀνὴρ — ὄνομαστός ἐστιν Xenoph. Hell. 6, 1, 14. celebratus vir. etc. —

ὀπιτός tostus. — Ἀθήμηρος παῖδ' ὀπιτόν ἐπεισελόγια πλακοῦντα Anal. 2, 264. libum, Cereris filium sive donum, tostum. — τοῦψον ὀπιτόν Aristoph. Eq. 1103.

promulsis tosta. — σίδηρον ὀπιτὸν ἐν πυρὸς περισκελῆ, θρανσθέντα καὶ ὑαγένια πλεῖσι' ἂν εἰσίδοις Soph. Antig. 480. ferrum induratum ignique rigidum saepissime etc. — ἐφθὰ καὶ ὀπιτὰ Eurip. Cycl. 357. — ἐν τῇ (ἡμέρῃ τῇ ἑκαστος ἐγένετο) οἱ εὐδαίμονες αὐτῶν βοῦν καὶ ἵππον καὶ κάμηλον καὶ ὄνον προσιδέονται, ὅλους ὀπιτὸς ἐν καμίνουσι Herodot. 1, 133. — αἵμασῆ πλίνθων ὀπιτέων 1, 180. τοὺς λοιποὺς ὀπιτοὺς καὶ ἐφθοὺς σιτέονται 2, 77. ποιεῖνται ἐξ αὐτοῦ (λωτοῦ) ἄροτους ὀπιτοὺς πυρὶ 2, 92. — κρέας ὀπιτὸν βοός Athenae. 1, 15. κρέα ὀπιτὰ 1, 20. etc. —

ὄρεκτὸς porrectus. — αἰχμηταί, μεμαῶτες ὄρεκτῆσι μελίησι — θώρηκας ῥήξειν Hom. Il. 2, 543. —

ὄρεκτὸς fossus. — ὄρεκτῆς γαίης Anal. 2, 162. — τάφρον ὄρεκτῆν Hom. Il. 9, 67. — τὸ δὲ Βολβίτινον στόμα καὶ τὸ Βουκολικὸν οὐκ ἰθαγενέα στόματὰ ἐστίν, ἀλλ' ὄρεκτὰ Herodot. 2, 17. non nativa sunt ostia, sed effossa. ὅτι δὲ χειροποίητος ἐστὶ καὶ ὄρεκτῆ, αὐτῇ (λίμνῃ) δηλοῦ 2, 149. — τάφρος ἦν ὄρεκτῆ Xenoph. Anab. 1, 7, 11. — αἱ δ' εἰσοδοὶ τοῖς μὲν ὑποζυγίοις ὄρεκτὰί ibid. 4, 5, 19. etc. —

πασσαλεντὸς affixus. — ὑπαίθριος δεσμοῖσι πασσαλεντὸς ὤν. Aesch. Prom. v. 114. —

παλτὸς vibratus. — παλτῶ πυρὶ Soph. Antig. 133. projecto igne i. e. fulgure. —

πεμπτὸς missus. — ἄγοντες Ἀθηναίων ἐς Λακεδαιμόνα ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμπτοὺς πρόσβεις. Thucyd. 8, 86. —

πηκτὸς coagmentatus. — πηκτὸν μοί τις ἄροτρον ἐπ' αὐχένι καὶ ζῆγα θέσθω Anal. 2, 21. λάϊνα πηκτὰ βέλεμνα Nonn. Dionys. 2, 543. πηκτῆν θύραν Anal. 2, 87. ἄλλα πηκτὸν Nicand. Alex. 518. aquam salsam spissatam. ἄροτρον πηκτὸν Hesiod. op. 403. oppos. ἄροτρον αὐτόγνον. πηκτὸν ἄροτρον Hom. Il. 13, 703. Od. 13, 32. — ἐν χθονὶ πηκτὸν ἐγγχος Soph. Aj. 918. gladius in terram infixus. — πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις Eurip. Phoen. 492. compactarum scalarum gradus. — πυρὸς πηκτὸς Antiphan. ap. Athenae. 9, 66. caseus coagulatus. —

πλαγκτὸς agitatus. — νήσοιο πλαγκτῆς Apollon. Rhod. 3, 42. et apud eundem πλαγκτὰς πέτρας 4, 786. meergepeitscht. — Hic significatus vocabuli passivus in lexicis desideratur. —

πλαστὸς fictus. — πλαστὰ πέδιλα Anal. 2, 356. οὐ κρύπτει πλαστὸν ἔρωτα χρόνος ibid. 1, 119. — ἐκ λόγον πλαστοῦ ἐπινείκωντες οἱ αἰτίην ἐδίωξαν Herodot. 1, 68. notione tralata. — κντὸς πλαστὸν ἐκ γαίης Antiphan. ap. Athenae. 10, 70.

vasculum factum ex terra. — καὶ τέλος ἐδήλωσαν, ὅτι οὐ πλαστὴν τὴν φιλίαν παρείχοντο Xenoph. Ages. 1, 38. tandem declarabant, non ei se fictitiam benevolentiam exhibere. —

πλεκτός plexus. — πλεκτὰ λίνα Anal. 2, 11. — πλεκτᾶς δεραιοπέδας ibid. 2, 23. πλεκτῶν λίνων 2, 98. πλεκτῆσιν ἐν ἀγκοίνῃσι λίνοιο Oppian. Hal. 3, 98. οὐ πλεκτοὺς καλάμους Nonn. Dionys. 1, 436. — ἐπὶ πλεκταῖς καλύβασι Theocr. Id. 21, 7. οἱ πλεκτᾶς στέγας ναίουσι. de Scythis sermo est. Aesch. Prom. v. 708. — ἄνθη πλεκτὰ apud eund. Pers. 620. cf. s. v. κρεμαστός. — Eurip. Jon. 37. Hipp. 73. 807. Androm. 449. Iphig. Taur. 1408. Troad. 128. — Μᾶρες δὲ ἐπὶ μὲν τῆσι κεφαλῇσι κράνεα ἐπιχώρια πλεκτὰ εἶχον Herodot. 7, 79. κάρνεα ξύλινα καὶ πλεκτὰ Posidon. ap. Athenae. 4, 36. πλεκτὸν ὄφρασμα tela texta Arcestrat. ap. Athenae. 7, 72. etc. —

πνικτός in olla clausa coctus. — τὰριχη πνικτὰ Pherecrat. ap. Athenae. 2, 48. salsamenta sub testu cocta. — πνικτᾶς εἶφιγον Philoxen. ap. Athenae. 4, 28. νάρκη πνικτῆ Antiphan. ap. Athenae. 7, 46. torpedo sub testu mollita. —

ποιητός (artificiose) factus. — χάσμασι ποιητοῖσι Nonn. Dionys. 3, 173. ὄμμασι ποιητοῖσι διοπτύων τροφαλείης ibid. 22, 59. — οἱ δ' ἐκβαλόντες δάκρυα ποιητῶ τρόπῳ Eurip. Hel. 1563. lacrimas fundere simulabant. —

πρακτός factus. — εἰ δὴ τι τέλος ἐστὶ τῶν πρακτῶν. Aristot. Eth. 1, 2. —

πρατός venditus. — Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος — πρατὸν νιν ἐξέπεμψεν Soph. Trach. 279. —

πριστός serra caesus. — καὶ πριστὸν ψήκτορες κνήσῃσι σιδηροδέτου Anal. 2, 238. strigilem dentatam radentem. — λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκε πριστοῦ ἐλέφαντος Hom. Od. 17, 296. albiorem eam fecit, quam ebur perpolitum. —

πτερωτός alatus. — ὄφρις μ' ἔνυψε μικρὸς, πτερωτός, ὃν καλοῦσι μέλιτταν οὐ γεωργοί Anal. 1, 102 cf. praeterea Eurip. Hel. 753. Herc. fur. 571. 628. 1098. 1158. Orest. 274. Alcest. 262. Aesch. Prom. v. 135. Herodot. 2, 75. —

πνικτός plicatus. — πίνακος πνικτοῦ μέσον κενεῶνα χαράξας τοῖον ἔπος ἐπέγραψε Nonn. Dionys. 21, 273. — ἐν πίνακι πνικτῶ Hom. Il. 6, 169. —

δαπτός consutus. — δαπτᾶς γαιοφόρους σκαγίδας Anal. 2, 53. — χιτῶνα δαπτὸν Hom. Od. 24, 288. — κνημῆδας δαπτᾶς ibid. 24, 229. — ἐν σκυταρίοις δαπτῶσι Anaxil. ap. Athenae. 12, 70. in consutis corioliis. — ὑποτιθέντων δὲ αὐτῶ τῶν θεραπόντων δαπτὰ (intell. ταπήματα Xenoph. Hell. 4, 1, 13. consuta tapetia. —

ῥητός dictus. — ἐν ἡμέρᾳ ῥητῇ Thucyd. 4, 76. condicta die. — saepe. —

διπτὸς jactus. — οὐδ' ὁ διπτὸς Ἰγίτιον μόρος Soph. Trach. 361. Iphiti mors dejecti. —

δομβητὸς conversus. — δομβητὸς πλοκάμους Anal. 2, 13. crines passos. — καλαύροπα τὰν πόκα τῆνος, πολλάκι δομβητὰν ἐκ χειρὸς ἠκροβόλει Anal. 2, 81. pedum contortum, quod ille saepe ex manu jaculatus est. — δομβητὴν ἐστροφάλιγξε κόμην ibid. 1, 488. —

σακτὸς farctus. — τευθὶς σακτὴ Antiphan. ap. Athenae. 7, 46. loligo farcta. —

σβεστὸς extinctus. — In lexicis omissum. — σβεστὸν ἔχων ἀμάρνγμα, τόπερ τέκεν Ἐσπερίῃ φλόξ Nonn. Dionys. 28, 198. —

σειστὸς concussus. — ἀλλὰ κατὰθου τὸ βέλος. — ὡς ὅδε γε σειστὸς ἄμα — τῇ στροφῇ γίγνεται. Aristoph. Acharn. 345. —

σιτεντὸς saginatus. — χῆνες σιτεντοὶ Athenae. 9, 32. anseres altilis. — ἐπήνεγκαν σιτεντὰς ὄρνιθας Anal. 2, 250. aves opimatas apposuerunt. —

σιμιεντὸς scalptus. — Αἴσχυλος ἐξύψωσεν, ὁ μὴ σιμιεντὰ χαράξας, γράμματα Anal. 1, 497. Altius assurrexit Aeschylus, qui ruit ore profundo. —

σπαρτὸς satus. — ἦτον τόδε σῶμα βροτοῦ πανιλήμονος ἄθρει, σπαρτὸν Anal. 2, 230. — ὁ γηγενὴς σπαρτῶν στάχυς γ' ἐβλαστέν Eurip. Herc. f. 5. terrigena satorum seges pullulavit. —

σταθευτὸς ustus. — σταθευτὸς δ' ἠλίου φοίβῃ φλογὶ — χροιαῖς ἀμείψεις ἄνθος Aesch. Prom. v. 22. —

στειπτὸς stipatus. — φυλλὰς στειπτὴ Soph. Phil. 32. cubile stipatum. —

στεπτὸς coronatus. — στεπτοῖς θήκατ' ἐπὶ προθύροις Anal. 1, 223. in aula posuit Veneris sertis redimita. — ὄφρα ποτὶ στεπτὰν παστάδα κεκλιμένα ibid. 1, 254. ut porticui sertis redimitae acclinatum; intell. telum etc. —

σικτὸς punctus. — σικτοὺς δ' ἠμάξαντο βραχίονας Anal. 3, 253. lacerata brachia sanguine consperserunt. — ναὶ μὴν ἀλλὸ γένεθλον ἐπήρατον ὠνήσαιο σικτὸν Orpian. Cyneg. 1, 317. — ἐλάφων σικτῶν ibid. 2, 13. — μώνυχες Ἀόνιοι, σικτὸν γένος ibid. 2, 96. — καὶ σικτοῖς μελέεσσι νόθη ποικίλλετο μόρφη Nonn. Dionys. 5, 321. — σικτὸν ἔχων θώρηκα, τύπον κεκαραγμένον ἄστρον ibid. 14, 239. — σικτὸν κεράστιν ἔλαφον Soph. Elect. 570. — παρδάλιος σικτῆς ἢ βλοσυροῦ λέοντος Maneth. apotelesm. 5, 196. — νεβροῦ σικτὸν δέρας Eurip. Bacch. 833. cf. praeterea Bacch. 111. —

στολιδωτὸς plicatus. — χιτῶνα στολιδωτῶν Xenoph. Cyr. 6, 4, 1. —

στρεπτός volutus. — ἐκ δὲ σάλου στρεπτός γαστρός ἔχει ἑντίδας Anal. 1, 22. intell. ἢ ναῦς. navis ventis agitata in ventre rugis notata est i. e. rimis fatiscit. — Hoc loco Brunck. praepropere nominativum γαστρός pro γάστρα ponit. — στρεπτός ἀρπεδόνας Anal. 2, 12. funis torquendo nexi. — πρέσβυν θάεο διωτοῦ στρεπτόν ὑπερθε λίθου ibid. 1, 231. senem vide supra lapidem rotundum volutum. — ῥεῖά τις ἡμερίδος στελέχη δύο σύμπλοκα λύσει, στρεπτά ibid. 3, 73. — στρεπτοῖσι πεδήσαντες βροχίδεσσι tortis laqueis vincientes Oppian. Cyneg. 2, 308. στρεπτοῖσι κεφαλῆσι κορυσσομένοι κεράεσσι ibid. 2, 329. contortis in capite armatae cornibus. — αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖσι χιτῶνος Hom. Il. 5, 113. et apud eund. ibid. 21, 31. τοῖς (intell. ἱμάτιας) αὐτοῖ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι. lorica anulata. — στρεπτοῖσι λόγοισι ἄγρας συμπεπλεγμένους agnos tortis viminibus colligatos. Eurip. Cycl. 224. σιδήρω στρεπτοῦ Herc. fur. 946. cf. Barn. ad h. l. — δὴ τότε τόσον ἔλων στρεπτοῖ ἐπέλασσα κορώνη Theocr. Id. 25, 212. —

στρουθωτός avium imaginibus pictus. — στρουθωτὰ ἐλίγματα Sophr. ap. Athenae. 2, 30. —

στρωτός stratus. — βία πατήρ μὲν ἐκπεσὼν στρωτοῦ λέχου Eurip. Herc. fur. 555. μένε δ' ἐπὶ στρωτοῦ λέχου Orest. 313. ὄρω δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίως — τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη Soph. Trach. 933. —

σφαιρωτός rotundatus. — σφαιρωτός δ' ἐφύπερθε μετήρορ ὕψι κόρυμβος Oppian. Cyneg. 2, 92. —

σφακτός mactatus. — σφακτὰν, κισί τε φονίαν δαῖτ' ἀνήμερον Eurip. Hec. 1077. mactatam (intell. filiam), cruentas immanes canibus dapes. —

σφιγκτός constrictus. — ἔστενον, οἶά τε χαλκείη σφιγκτός ἀλυκοπέδη Anal. 3, 78. — σφιγκτός στεφάνων ἀμφὶ κόμαισι μίτος ibid. 1, 18. crines sertis redimiti. — πικρὸν ἀνέτησαν σφιγκτὸν μόρον intell. οἱ σκόμβροι Oppian. Hal. 3, 590. —

σχιστός fissus. — σχιστὴ δ' ὄδος Soph. Oed. tyr. 752. cf. Musgr. ad h. l. — πόρος σχιστός Eurip. Iphig. Aul. 144. bivium. — πέριχὴ σχιστὴ Antiphan. ap. Athenae. 7, 46. perca dissecta. — cf. praeterea s. v. θηκτός. —

σωρευτός coacervatus. — γόγγρον δ' ὁμοῦ μέλη — σωρευτὰ Alex. ap. Athenae. 7, 42. congrui artus coacervati. —

ταγηνιστός frixus. — ἥματα ταγηνιστὰ Athenae. 3, 68. —

τακτός positus. — τακτὸν ἀργύριον ἀποτίσαι Xenoph. Anab. 6, 2, 24. —

τηκτός conflatus. — καὶ γὰρ εἰ πέριξ σ' ἔχει — τηκτός μόλυβδος, ἔξαναστήσῃ σ' ἐγὼ Eurip. Andr. 266. —

τριητός sectus. — σὺν δ' ἔλισσεται τριητοῖς ἑμάσι Soph. Elect. 749. — τριῶς
τριητός Antiphon. ap. Athenae. 9, 66. —

τοξεντός telo occisus. — τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ἵππο — τοξεντός,
Soph. Phil. 338. —

τορρεντός scalptus. — Καλλιμάχου τὸ τορρεντὸν ἔπος τόδε Anal. 2, 144. Calli-
machi carmen hoc est scalptum i. e. nitidum. —

τορρεντός tornatus. — ποιήριον τορρεντὸν Menand. ap. Athenae. 11, 17. —

τορητός perforatus. — καὶ λίθαια τορητὴν σπόγγω ἐξειδομένην Anal. 3, 88. —
τορητὰς καλιὰς Oppian. Cyneg. 3, 452. cubilia vocat poeta vulpina. — αὐλὸς ὅτι
τορητοῖσι πόροις λάχρησε κεράστῃς Nonn. Dionys. 45, 43. — ἐν τορητοῖσι λεχέεσσι
Hom. II. 3, 448. —

τυκτός factus. — τυκτὴν λάκτιν Nicand. Ther. 108. — τυκτὰ μέλαθρα Or-
pian. Cyneg. 4, 107. — τυκτὴ δαιδαλέη κνημὶς Nonn. Dionys. 14, 235. ἐνδόμυχον
τυκτοῖο δι' ὄμματος ὄμμα τυαίνει ibid. 22, 62. —

τυλωτός induratus. — εἶχον δὲ καὶ ῥόπαλα τυλωτὰ Herodot. 7, 69. —

ύφαντός contextus. — ύφαντὸς θώρηκας Anal. 1, 226. — ύφαντοῖς ἐν πέ-
πλοισι Aesch. Ag. 1589. — ύφαντὰ opera textilia Thucyd. 2, 97. —

φαρμακτός veneno imbutus. — ἢ διὰ φαρμακτοῖο δόλον νοσερῶς τέλος ἔξει
Maneth. apotelesm. 4, 52. —

φθιτός perditus. — ἀξονίοις φθιτὸν εἰρυσας Ἐκτορα δεσμοῖς Anal. 2, 264.
Hectorem interfectum rapiens etc. — cf. praeterea Aesch. Pers. 523. Eumenid. 97.
Eurip. Alcest. 100. Supp. 78. etc. —

φρακτός septus. — ἢ λεπτοῖσι πικνηῖσι καλύπτεται, ἢ φολίδεσσι φρακτὰ Oppian.
Hal. 1, 640. squamis obducta. —

φρυκτός subassatus, frixus. — ἐφθὰ καὶ φρυκτὰ Phaenias ap. Athenae. 2, 44.
bellaria. — Aesch. Ag. 30. et Aristoph. Vesp. 1331. substantivi naturam induit. —

φυτός progenitus. — σοὶ καὶ πολῖταις γῆ τε τῆδε καὶ φυτοῖς Eurip. Held.
282. —

χηλευτός plexus. — οὗτοι δὲ εἶχον περὶ μὲν τῆσι κεφαλῆσι κρίναια χηλευτὰ
Herodot. 7, 89. —

χρυσωτός inauratus. — χρυσωτὸν προκέναια περιζώσασα χιτῶνα Anal. 2, 525.
induens vestem croceam auro intextam. —

χρῆτος fusus. — ἀρθήματα τε λίθινα χρῆτα καὶ χρύσεια ἐς τὰ ὄτα ἐνθύντες Herodot. 2, 69. — cf. praeterea: Nonn. Dionys. 4, 209. Tryphiod. 349. Quint. Smyrn. 1, 109. Oppian. Cyneg. 4, 111. Hom. II. 6, 464. Nicand. Ther. 391. 503. 546. 530. Alex. 116. 615. etc. variis potestatis immutationibus. —

ὠνητός emtus. — ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ Hom. Od. 14, 202. — λέχη δὲ τὰμὰ ὠνητὸς δοῦλος ποθὲν χρανεῖ Eurip. Hec. 365. —

B. Sequuntur, quae a verbis progeminantur, quibus animi functiones exprimuntur. —

ἀγαπητός amabilis. — ἀγαπητὴ (intell. εἰμί) μὲν συνέργοις τεχνίταις Xenoph. Memor. 2, 1, 32. artificibus amabilis sum socii, virtus dicit. — ἀγαπητοὶ (εἰσὶ) φίλοι ibid. 2, 1, 33. amabiles sunt cultores virtutis amicis. — πότμον οὖν, ἔφη, νομίζεις ἥδιον δοῦν τοῖς ἀνθρώποις, δι' ὧν τὰ καλὰ τε κἀγαθὰ καὶ ἀγαπητὰ ἦδη φαίνεται, ἢ δι' ὧν τὰ αἰσχρὰ τε καὶ πονηρὰ καὶ μισητὰ ibid. 3, 10, 5. num jucundius esse putas illos conspici, ex quibus honesti, boni, amabiles mores elucet, an illos, ex quibus turpes, mali, odiosi? — ἀλλ' ἀγαπητὸν, εἰ καὶ ἐξ ὑποβολῆς δύναντο ἄνδρες ἀγαθοὶ εἶναι Xenoph. Cyr. 3, 3, 18. amabile esset, si aliorum quoque instinctu viri fortes esse possent. — τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν — ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; Theocr. Id. 16, 108. quid est hominibus amabile sine gratis? etc. —

ἀγαστός, ἀγητός, ἀγατός admirabilis. — Exemplis supra allatis adjicias haec: θεσφατόν ἐστι, τευξέμεν ἱερὸν ἄστει καὶ ἐσσομένοισιν ἀγητόν Quint. Smyrn. 13, 338. fatum est, ab Aenea condī urbem sacram et aetatibus futuris admirabilem. — ἐκεῖνο δὲ κοῖνω τοῦ ἀνδρός ἀγαστόν Xenoph. Hell. 2, 3, 24. illud tamen in viro admirabile esse judico. — ταῦτα πάντα ἀγαστά μοι δοκεῖ εἶναι Xenoph. Oecon. 11, 19. haec omnia admirabilia mihi esse videntur. —

αἰακτός miserabilis. — ἦλθε δ' αἰακὰ πῆματα οὐ λόγῳ Aesch. Sept. 852. mala venerunt, quae verbis deplorari non possunt. — cf. s. v. οἰμωκτός. —

αἰνετός laudabilis. — αἰνετὸ ἤλασεν ἵππῳ Antimach. ap. Pausan. 8, 25. —

ἀρεστός probabilis. — Quum Harpagus filii partem comedisset, Astyagi interroganti, num sciret, quod edisset, respondit: se novisse καὶ ἀρεστόν εἶναι πᾶν τὸ ἄν βασιλεὺς ἐροῖ Herodot. 1, 119. et omnia a rege facta esse laudabilia. — οὔτοι μὲν νυν τοιαῦτα ἐπιλέγοντες, ποιεῦσι ἐμοὶ γε οὐκ ἀρεστά 2, 64. mihi quidem minime probabilia. — ἦν δὲ ταῦτα ἀρεστά καὶ τῶν πολιτῶν, ὅσοις τὸ πλεονεκτεῖν

μόνον ἔμελεν Xenoph. Hell. 2, 4, 6. erat illis quoque civibus acceptum, quibus com-
moda privata sola cordi erant. — εὐδελον, ὅτι τῶν συμμάχων τινὲς οὐκ ἀρεστά
πράττουσιν ἡμῖν, ἢ ὑμῖν ἀρεστά Xenoph. Hell. 6, 3, 6. Liquido patet, facturos esse
nonnullos socios, quae nobis placere non possunt etc. — ἔχαιρεν ἐπαινούμενος ἰπὸ
τῶν καὶ ψέγειν ἐθελόντων τὰ μὴ ἀρεστά etc. Xenoph. Ages. 11, 5. si ab iis lauda-
retur, qui vituperare solent, quae probari non possunt. —

ἀσπαστός amabilis. — ἦκεις, ὦ ποταμοῦ παῖ, ἀσπαστός; Eurip. Rhes. 348.
venisne fili dulcis fluvii? — οἶσι ἢ τυραννίς πρὸ ἐλευθερίας ἢ ἀσπαστότερον He-
rodot. 1, 62. quibus tyrannis optabilior erat, quam libertas. Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες
οἱ Πάιονες, κάρτα τε ἀσπαστὸν ἐποίησαντο Herodot. 8, 18. rem maxime proba-
bilem. —

εἰκαστός comparabilis. — μορφῇ μάλιστα' εἰκαστόν Soph. Trach. 712. —

ἐρατός amabilis. — ἐρατῆς μνήσκειται εὐφροσύνης Anacr. ap. Athenae. 11, 8.
amabilis meminit hilaritatis. οὐ γὰρ τι καλὸς χῶρος, οὐδ' ἐρίμερος — οὐδ' ἐρατός,
οἶος ἀμφὶ Σίριος ἑοάς Archiloch. ap. Athenae. 12, 23. — cf. praeterea Eurip.
Held. 915 etc. —

εὐκτός optabilis. — ὁ καιρὸς εὐκτός Euphron. ap. Athenae. 9, 21. — εἶπέ
τις τῶν Χαλδαίων, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις σφῶν πᾶσιν εὐκτὰ ταῦτα εἶη Xenoph. Cyr.
3, 2, 12. Chaldaeorum quidam dixit, ceteris quidem suae gentis omnibus haec opta-
bilia esse. —

ζηλωτός cui invideri potest. — τᾶς δ᾿αίτε (ἀδονᾶς) οὐδὲ θεῶν ζηλωτός αἰὼν
Anal. 1, 123. sine gaudio neque deorum vita fortunata. — ζηλωτός ὢν ὡς θεός
Aesch. Pers. 712. — ὥστε σε ζηλωτὸν εἶναι, σὺ δ' ἀχάριστος ἦσθ' ἄρα Aristoph.
Vesp. 451. — Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός, ὡς ἐμοί, ποτέ Soph. Antig. 1175. ut equi-
dem puto Creonti aliquando fortuna ita favit, ut ei invidere potuisses. — ἐγὼ ὑμῶν
τὸν μὲν οἶκαδε βουλόμενον ἀπιέναι, τοῖς οἴκοι ζηλωτὸν ποιήσω ἀπελθεῖν Xenoph.
Anab. 1, 7, 4. — ζηλωτός, ὅστις ἐτύχησεν εἰς τέκνα etc. Eurip. Orest. 541. ὁ τ'
ἐπὶ μακαρίοις — ζηλωτός ὢν ποτ' οἶκος ibid. 970. — ζηλωτός αἰὼν Med. 243. —

θηητός admirabilis. — θηητὸν ἔχων ἐλάφοιο πέλας ἀθανάτοισι κέρας Orph.
Lith. 1, 1. — αὐτὸς δ' ὡς θηητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται — κλισμῷ Theocr. Id.
15, 84. — αὐτὴ δὲ χρύσειον τάλαρον φέρειν Εὐρώπείῃ — θηητὸν, μέγα θαῦμα
Mosch. 2, 38. cf. Pind. Pyth. 4, 142. Nem. 1, 54. —

θανυμαστός ead. signif. — ὃν φῦσε δόλον καλνκώπιδι κόρη (ἄνθεα) θαν-
μαστὸν γαυώσα h. Hom. Cer. 10. flores admirabiliter splendentes. ἔστιν ἐμοί τοῦτ'

αὐτὸ θανασιὸν Aristoph. Plut. 340. — οὐδὲν τοῦτων θανασιὸν ἐμοί Soph. Phil. 192. — οὕτω μὲν νῦν ὁ νῆος τῶν φανερῶν μοι τῶν περὶ τοῦτο τό ἱόν ἐστὶ θανασιότατον Herodot. 2, 155. — καρπὸν τε θανασιὸν φύνειν, etc. Herodot. 9, 122. cf. praeterea Eurip. Med. 510. Hipp. 278. Andr. 576. Iphig. Aul. 1538. Iphig. Taur. 340. 797. 900. Aesch. Eumenid. 46. Aristoph. Ran. 1292. Equit. 1319. Pac. 695. Vesp. 13. Thesm. 527. etc. —

ἡμεροῦς desiderabilis. — Μηδείης κόλποισιν ἐν ἡμεροῦσιν συνθῆναι Orph. Argon. 778. — τὸν δὲ καὶ ἡΐθεοι τερονόχορες ἡμεροῦσιν — αἰὲν ἐφορηήσουσι περιπύσσειν παλάμησιν apud eund. Lith. prooem. 33. ἡμεροῦν τε γυναιξὶ δυνήσασαι ἀνέρα θείναι Lith. 16, 16. — ἡμεροῦ τέρενα χόρα παιδὸς ἔχοντα intell. opalum. Lith. 8, 2. — δαμημέναι ἄφρονα φῦλα — ἄμμασιν ἡμεροῦσιν Oppian. Cynege. 2, 399. bruta copulare vinculis amoris i. e. vinculis, quae amorem excitare possunt. — δέμας ἡμεροῦσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσιν Apollon. Rhod. 939. corpus in fluctibus jucundis refrigerat. — οὐδὲ μὲν ἀνδρῶν τὴν γέ τις ἡμεροῦσιν ἐν ἀγκοῖνῃσι δάμασσαν apud eund. 2, 954. — ἡμεροῦσιν ἀρετῆς κλωνὰς ἀπεθρέπετο Anal. 1, 3. amabiles virtutis flores decerpit. — κισσὸν ἐφ' ἡμεροῦσιν κρατὶ καθαιπτόμενος Theocr. epigr. 3. — ἀσπῶν ἐν ἡμεροῦσιν αἰδαῖς; Pind. Ol. 6, 11. —

μαθητὸν quod disci potest. — εἴπέρ τι καὶ ἄλλο, καὶ τοῦτο μαθητὸν Xenoph. Sympos. 2, 7. si quid aliud esset, quod disci posset, et hoc posse. — ὅσα δὲ ἀνθρώποις οὔτε μαθητὰ, οὔτε προορατὰ ἀνθρωπίνῃ προνοίᾳ Xenoph. Cyr. 1, 6, 19. Quaecunque vero sub disciplinam humanam non cadunt, neque providentia humana perspicui possunt etc. —

μακαριστὸς qui fortunatus praedicari potest. — οὐνομα μακαριστὸν Anal. 2, 51. et ibid. 2, 230. poeta in litore ossa hominum dispersa invenit, et dolore oppressus exclamat: φεῦ μακαριστοὶ, ὅσσοι ἐπ' ὀδίνων οὐκ ἴδον ἥλιον. — ἀτρεμίζοντά σε μακαριστὸν εἶναι πρὸς πάντων ἀνθρώπων Herodot. 8, 18. Sunt Artabani Xerxem ab expeditione dehortantis. — καὶ τὸν πρῶτον μέντοι βοηθήσαντα πολλοῖς μακαριστὸν εἶναι ἐποίησε Xenoph. Anab. 1, 9, 4. illum, qui primus ei opem tulit, talem reddidit, ut a multis beatus praedicari posset. — εὖ μὲν ἐπίστασθε, ὅτι παρεσκεναζόμεν ἐγὼ ὑμᾶς πᾶσι Χαλδαίοις μακαριστοῦσιν ποιῆσαι Xenoph. Cyr. 7, 2, 2. scitote, jam in hoc me fuisse, ut vos tales efficerem, qui ab universis Chaldaeis beati praedicari possent. —

μεμπτός contemptus (pot.). — κότερά τοι ὁ πεζὸς μεμπτός κατὰ τὸ πλήθος ἐστὶ; Herodot. 7, 48. — ψηφίζεσθαι, τοὺς μὲν Σικελιώτας, οἷσπερ νῦν ὄροις χωμένουσιν πρὸς ὑμᾶς, οὐ μεμπτοῖς Thucyd. 6, 13. et discernite, ut Siculi fines, quibus

nunc utuntur, retineant, qui contemni non possunt i. e. quibus contenti esse possumus. — καὶ νῦν, ὡς, ἐφ' ἃ μὲν ἤλθομεν τοπρωτον, καὶ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων ὑμῖν μὴ μεμπτῶν γεγενημένων, οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε Thucyd. 7, 15. milites et duces ita se gessisse, ut a vobis reprehendi nequeant. — οὐ μεμπτὸς ἡμῖν ὁ γάμος εἰς τὸδ' ἡμέρας Eurip. Phoen. 436. nuptiae usque ad hunc diem non vituperabiles. — Ag. τοιόσδε παιδὸς σῆς ἀνὴρ ἔσται πόσις. Kl. οὐ μεμπτός. — Eurip. Iphig. Aul. 636. — οὐ τοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται Med. 954. — cf. Eurip. Hel. 1429. —

μιμητὸς imitabilis. — ἢ οὐδὲ μιμητὸν ἔσσι τοῦτο; πῶς γὰρ ἂν ἔφη μιμητὸν εἶη etc. Xenoph. Memor. 3, 10, 3. (intell. τῆς ψυχῆς ἡθός) an vero ista indoles imitabilis est? quo pacto haec esse possit imitabilis? —

μισητὸς perosus (pot.). — μισητὸς δὲ ὁ φθόνος Xenoph. Memor. 2, 6, 21. — cf. s. v. ἀγαπητός. —

νεμεσητὸς vituperabilis. — ἀλλά οἱ οὐ νεμεσητὸν ἐνὶ προύρησι λέγεσθαι Callimach. h. Del. 16. cf. Ann. Fabri ad h. l. — οὗτοι νεμεσητὸν, ἀλύοντα χειμερίῳ λύπῃ, καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν Soph. Phil. 1222. non vituperabile est procelloso dolore vexatum instar mente capti clamare. —

νοητὸς qui cognosci potest. — οἱ δ' ἄλλοι μῆτε μερόπων πραπίσιν τε νοητοὶ — ἐπι' αἰδέει μὲν ἔασιν, ἰδ' ἐν φρεσὶ μόνον ὄρητοί Maneth. apotelesm. 2, 32. —

οἰμωκτὸς lamentabilis. — ἐκεῖνο δ' αἰακτὸν οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι Aristoph. Acharn. 1210. —

ὀμιλητὸς facilis umgänglich. — κρατοῦσα μὲν γὰρ, οὐχ ὀμιλητὸν θράσος Aesch. Sept. 189. mulieris, quae imperium tenet, ferocia ferri non potest. —

πιστὸς credibilis. — λέγει μέγαν τιν' ὄλβον, οὔτε λεκτὸν, οὔτε πιστὸν Aristoph. Av. 422. de fortuna loquitur ineffabili et incredibili. — φασὶ δὲ οἱ αὐτοὶ οὗτοι, ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, τὸν θεὸν αὐτὸν φοιτᾶν ἐς τὸν νηὸν etc. Herodot. 1, 82. — ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες 2, 73. et sexcenties. —

πρεπτὸς admirabilis. — τῶν ἀρειφάτων πρεπτῶν ἀγώνων οὐκ ἀνέξομαι. Aesch. Eumenid. 914. — Μῶα — μόλε Λακκαίνα πρεπτὸν ἄμιν — κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις Ἀπόλλω σὼν. Aristoph. Lys. 1298. —

σεπτὸς venerabilis. — Idem, quod solitum σεμνός, quod ex σέβομαι profluit, ut ex λείβω λίμνη. — ἐνθα Βυβλίνων ὄρων ἄπο — ἦσι σεπτὸν Νεῖλος εὐπτοτον ἕως. Aesch. Prom. v. 837. —

στενακτὸς lamentabilis. — *τεθνήασι παῖδες· αἰ! αἰ!* — *στενάξειθ', ὡς στενακτιά.* Eurip. Herc. fur. 894. — *πῶς παισὶ στενακτιὰν ἄταν, ἄταν — πατέρος ἀμφαίνεις;* ibid. 897. —

στερκτὸς amabilis. — *τί δὴ ποτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ στερκτὸν* Soph. Oed. tyr. 1366. *Oedipus dicit, quid mihi, quaeso, reliquum est, [quod libenter adspiciam et diligam! —*

τλητὸς tolerabilis. — *δεινὸν γε λέγεις κ' οὐ τλητὸν ἐμοίγε* Aristoph. Lys. 529. — *οὐκ ἔστι τοῦτογον τλητὸν* Soph. Aj. 466. — *δουλείας τᾶς οὐ τλατιᾶς οὐ φρετιᾶς* Eurip. Hecub. 158. — *οὐ γὰρ γελάσθαι τλητὸν ἐξ ἔχθρων, φίλαι* Med. 797. — *οὐ τλητὸν οὐδὲ λεκτὸν, ὦ τάλας ἐγώ* Hipp. 875. — *οὐ τλητὸν ὄρα* Alcest. 830. —

τολμητὸν quod auderi potest. — *ἀλλ' ἔστ' ἐκείνω πάντα λεκτὰ, πάντα δὲ τολμητὰ* Soph. Phil. 634. *sed tali est natura, ut omnia dicere et audere possit. —*

φοβητὸς terribilis. — In lexicis omissum. — *οὐκ ἔα φοβητὸς ὑμῖν* Soph. Phil. 1183. *telis privatus Philectetes aves inclamat. —*

φρικτὸς ead. signif. — *ἐνθα (in Samothrace) καὶ ὄργια φρικτὰ θεῶν, ἀῖδητα βρότοισι* Orph. Argon. 465. — *αἴμαι τ' ἀνδροφόνω χείρων, πολεμόκλονε, φρικτέ* apud eund. 64, 4. — *οὔρεσιν ἢ χείρεσι, θνητῶν δολολύγμασι φρικτοῖς* h. 13, 6. *quae libenter in montibus vagaris, et ululatibus hominum horribilibus delectaris. — φρικτὰ δρακοντοκόμων ἐδάξετο γῆλα Γιγάντων* Nonn. Dionys. 1, 18. — *πῆ μοι φρικτὰ γένεια σεσηρότα λυσσάδος ἄρκτου* ibid. 2, 619. —

§. 2. PARASYNTHETA.

Eodem ordine adjectiva hujusce ordinis enumerabuntur, quo simplicia.

A. — *ἀμφιβόητος circumclamatus. — γένος ἀμφιβόητον* Anal. 1, 260. *i. q. genus clarum. — πύργος δ' ἀμφιβόητος* Musae. 187. *turris circumstrepita, intell. mari. —*

ἀμφιγύητος circum quem gemunt. — Κοκίτου ἀμφιγύητον ἕδωρ Anal. 2 187. —

ἀμφίδρυστος dilaniatus. — σκῦλα ἀμφίδρυστα spolia lacerata Anal. 2, 14. — *ἀμφίδρυστον σάκος* Anal. 3, 87. —

ἀμφιέλικτος circumvolutus. — καὶ ταχὺς ἀμφιέλικτος ἐπὶ κνήμησιν ἀνθρώπων intell. θράκων Nonn. Dionys. 4, 377. —

ἀμφίξενκτος circumdatus. — τὸν ἀμφίξενκτον ἀμφοτέρως ἄλιον πρῶνὰ κοινὸν αἶας Aesch. Pers. 730. — cf. *Schneidr. lex. s. v. πρῶν.* —

ἀμφίζωστος circumplicatus. — ἀστράαις φολίδεσσι δέμας μιτρούμενος, ἄρτων
τείρεσιν ἀμφίζωστος Nonn. Dionys. 25, 410. —

ἀμφίθετος circumpositus. — φιάλην ἀπύρωτον ἄειρας — ἀμφίθετον κτέρας
εἶλε Nonn. Dionys. 25, 701. —

ἀμφίθηκτος utrimque acutus. — ἀμφιθήκῃ ξίφει Soph. Antig. 970. —

ἀμφίθρεπτος concretus. — αἶμα ἀμφίθρεπτον Soph. Trach. 581. —

ἀμφίκλαστος circumfractus. — λείψανον ἀμφίκλαστον ἀλιπλάνεος σκολοπένδρας
Anal. 2, 9. —

ἀμφίκλυστος i. q. ἀμφίρυντος. — ἀκτὴ τις ἀμφίκλυστος Soph. Trach. 754. —

ἀμφίλεκτος de quo dictum, pugnatum est. — πῆματα ἀμφίλεκτα Aesch. Ag.
890. —

ἀμφιμάχης circum quem pugnatur sive pugnatum est. — ποταμοῦ δ' ἀμφι-
μάχῃον ὕδωρ intell. Strymonem. Anal. 2, 117. —

ἀμφίπλεκτος circumplexus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἀμφίπληκτος circumpulsatus. — πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων — ἑοδίων κλίων Soph.
Phil. 698. —

ἀμφίρυντος circumlutus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἀμφίροητος circumforatus. — ἀμφίροητον κημὸν fiscellam perforatam Anal.
2, 237. —

ἀνάβραστος recoctus. — κίχλαι ἀνάβραστοι Pherecrat. ap. Athenae. 6, 96. —
κρέα ἀνάβραστα Aristoph. Ran. 560. —

ἀνάδοτος redditus. — μὴ ἀνάδοτος εἶη ἡ Πλάταια Thucyd. 3, 53. — μὴ
ἀποδοθῆθι δηλονότι ὀπίσω Schol. —

ἀνάρπαστος abreptus. — ἄλλους δὲ τόσους οἶε διὰ σοφίαν ἀναρπάστους πρὸς
βασιλέα γεγονέναι καὶ ἐκεῖ δουλεύειν; Xenoph. Memor. 4, 2, 33. —

ἀνασπαστὸς retractus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἀντίσπαστος distractus in contrariam partem. — ἦλθε δ' ὀσίων — ἄδαγμος
ἀντίσπαστος Soph. Trach. 783. —

ἀνάστατος remotus. — Συρίους τε, οὐδὲν ἔοντας αἰτίους, ἀναστάτους ἐποίησε
Herodot. 1, 76. Syrios expulsos fecit. — ἀνάστατοι γίνονται αἱ πόλεις Xenoph.
Memor. 4, 2, 29. deletae sunt urbes. — καὶ τὰ πάντα σφί ὑπὸ τε ἕβριος καὶ ὀλι-
γωρείης ἀνάσταται ἦν Herodot. 1, 6. —

ἀπόθετος sepositus. — ἐπιστολάς προκομίζων ἀποθήκτους, ἅς ἐν τοῖς ἐκείνων ἀποθέτοις εἶρε γράμμασι. Herodian. 3, 8, 12. — ὡς ὁ μὲν ἀληθῆς λόγος καὶ νῦν ἀπόθετος καὶ ἀποθήκτος εἶη Plutarch. Sympos. 8, 8. —

ἀπόλεκτος delectus. — πρὸς ἄνδρας οὐκ ἀπολέκτους ὥσπερ καὶ ἡμᾶς etc. adversus homines raptim collectos etc. Thucyd. 6, 68. —

ἀπόρρηκτος abruptus. — τάνθε τ' ἐπιπλήκτειραν ἀπορρηκτικοῦ διαγωμοῦ μάστιγα Anal. 2, 237. flagrum castigans cursum interruptum i. e. remissum. —

ἀπότακτος sepositus, admensus. — καὶ σιτία ἀπότακτα διδόντες καὶ ἰρήια Herodot. 2, 69. intellig. crocodilo. —

ἀπωσιδς detrusus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἄφερκτος exclusus. — μυχοῦ ἄφερκτος Aesch. Choeph. 445. —

ἄφρετος dimissus. — σὲ δ' οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη, ἀλλ' ἄφρετος πελάγεσσι ἐπέπλεες Callimach. h. Del. 36. — οὐ μόνον δὲ Λυδῶν γυναῖκες ἄφρετοι οὔσαι Clearch. ap. Athenae. 12, 11. non solum Lydorum mulieres traditae etc. —

διαβόητος percelebratus. — ἐν διαβόητῳ ποιήματι Athenae. 3 64. —

διάδετος vinctus. — διάδετοι χαλινοὶ Aesch. Sept. 121. cf. Schneid. s. v. —

διαίρετος divisus. — ὥστε τί ἄλλο ἢ διαίρετος ἵπποκένταυρος καὶ πάλιν σύνθετος γίγνομαι Xenoph. Cyr. 4, 3, 4. quare quid aliud sum, nisi hippocentaurus divisus (si equo descendi) et denuo compositus (si equum conscendi). —

διάμεστος completus. — καὶ τῶν πολλάκις θρυλλομένων διάμεστον ὄντα Antiphon. ap. Athenae. 2, 22. et partibus vulgaribus plenum. —

διαμέτροτος dimensus. — καὶ ὅ' ἐγγὺς στήτην διαμετροῦται ἐνὶ χώρῳ Hom. Il. 3, 344. —

διασπάρρακτος dilaniatus. — σῶμα διασπάρρακτον Eurip. Bacch. 1217. —

ἐγκατάκλειστος inclusus. — cf. 1, 2, 1. —

ἐκδοτος traditus. — ἐκδοτος δὲ γίνομαι Eurip. Ion. 1251. dedita sum. intellig. in supplicium. —

ἐκθετος expositus. — πέπυσται τὸν ἐμὸν ἐκθετον γόνον; Eurip. Andr. 70. noveruntne, filium meum esse absconditum? —

ἐκκροτος electus. — ἀρίστους ἄνδρας ἐκκροτους Aesch. Sept. 57. — πλῆθος ἐκκροτον στρατοῦ Pers. 803. — ἐκκροτον δὲ νῦν δώρημα κείνῳ δῶκεν Soph. Aj. 1319. — εἰ δ' ἀγχάλατον χροῖ τιν' ἐκκροτον θανεῖν — κάλλει δ' ὑπεροφείρουσαν

Eurip. Hec. 267. si vero captiva moriatur opus est, venustate excellens selecta i. e. praeclara etc. —

ἐκλεκτός delectus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἐκλυτός dissolutus. — ἐκλυτοὶ ἀμφώβολοι Eurip. Andr. 1137. cf. Both. ad Andr. 1089. — χεῖρες ἐκλυτοὶ Troad. 1179. extincti nominantur Astyanactis manus. — ἰατρός ἐκλύτου βουλιμίας Timocles ap. Athenae. 10, 83. medicus famis vesanae sedatae. (prolepsis). —

ἐγχεῖστος inunctus. — cf. s. v. ἐπίπαστος. —

ἐκκνυτός effusus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἐμβρόντητος sopitus fulgure. — ἐμβροντήτους ποιεῖ Xenoph. Anab. 3, 4, 7. —

ἐμπληκτός ictus. — τοιοῖδε μέντοι γῶτες ἐμπληκτοὶ Soph. Aj. 1375. — cf. praeterea Eurip. Troad. 1204. Nicand. Alex. 213. 284. et Schneid. s. v. —

ἐμφυτός innatus. — αἰδῶ δὲ καὶ φόβον, ἔφη, οὐχ ὄρας ἔμφυτά τε ἀνθρώποις ὄντα Xenoph. Memor. 3, 7, 5. —

ἐνδνυτός indutus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἐξαίρετος exemptus. — πολλαὶ δὲ γυναῖκες — εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι Hom. II. 2, 27. exemptae i. e. electae, eximiae. — γάμοι ἐξαίρετοι Eurip. Iphig. Aul. 485. — Νεοπτιολέμῳ δορὸς γέρας δοθεῖσα, λείας Τρωϊκῆς ἐξαίρετον Androm. 15. munus belli ex praeda Trojana electum. —

ἐπάϊστος evulgatus. — μετὰ δὲ, ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο ἐργασμένος, μισηθεὶς τε καὶ διωκόμενος Herodot. 2, 119. — ὡς ἐπάϊστοι ἐγένοντο, βασανισθέντες ὑπὸ σῶν στρατηγῶν 7, 146. — ὁ μὲν δὴ τοιοῦτῳ τρόπῳ ἐπάϊστος ἐγεγόνει 8, 128. —

ἐπακτός, ἐπακτός adductus. — τῇ Ἑλλάδι πενή μὲν αἰεὶ κοτε σύντροφός ἐστι, ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστι ἀπὸ τε σοφίης κατεργασμένη καὶ νόμον ἰσχυροῦ Herodot. 7, 102. — καὶ σίτῳ οἰκείῳ καὶ οὐκ ἐπακτῷ χρῶνται Thucyd. 6, 20. —

ἐπικαντός adustus. — Αἰβνες — ἀκοντίοισι δὲ ἐπικαντοῖσι χρώμενοι Herodot. 7, 71. —

ἐπικλήτος advocatus. — πρὸς τοῦτοισι ἐπικλήτοι ἐγένοντο Λοκροὶ τε οἱ Ὀπούντιοι πανστρατιῇ καὶ Φωκῶν χίλιοι Herodot. 7, 203. — σιγόντων δὲ τῶν ἐπικλήτων 9, 42. — τὰ παῖδια τῶν δεῦρο ἐπικλήτων Aristoph. Pac. 1265. — οὐ μιν ἐπικλήτοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες μέμφονται Callimach. h. Dian. 108. eam (intell. Dianam) venatores, quibus nomen inditum est ab apro Calydonio, non contemnunt. —

ἐπίκτητος emtus. — τὴν δ' ἀπ' Αἰγύπτου ἐπίκτητον ἐν τιμῇ τίθεται Herodot. 3, 3. —

ἐπίλαμπτος deprehensus. — ἦν γὰρ δὴ μὴ τυγχάνη τὰ ὦτα ἔχων, ἐπίλαμπτος δὲ ἀφάσσουσα ἔσται etc. Herodot. 3, 69. —

ἐπίλεκτος delectus. — ἐπεὶ μέντοι οἱ ἐπίλεκτοι οὗτοι — οὐχ εὖρεσκον σίτον Xenoph. Hell. 5, 3, 23. — οὓς αὐτὸς εἶχε τῶν ἐπιλέκτων Xenoph. Anab. 3, 4, 26. —

ἐπίληπτος deprehensus. — καὶ πῶς ὀραῖται, κατέληπτος εἰρέθη Soph. Antig. 412. —

ἐπίμαστος cf. Passov. s. v. — ἐπίμαστον ἀλήτην Hom. Od. 22, 377. —

ἐπίμικτος admixtus. — νῦν δ' ἄγε τοι ἐπίμικτα νόσων ἀλκῆρια λέξω Nicand. Alex. 528. —

ἐπίοπτος adspetus. — ἔδρακον οὐκ ἐπίοπτα βένθεα intell. ἀλός. Oppian. Hal. 1, 10. nondum visas videbant voragines. —

ἐπίπαστος inspersus. — οὐδὲν ποτιὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, — Νικία, οὐτ' ἔγχριστον, ἐμὴν δοκεῖ, οὐτ' ἐπίπαστον etc. Theocr. Id. 11, 1 et 2. cf. Schol. ad h. l. —

ἐπίσπαστος adductus. — ἐπίσπαστον κακὸν Hom. Od. 18, 73. 24, 462. i. e. malum, quod sua culpa sibi contraxerunt. — ὡς ἐπισπασίτους εἰσαγάγοιτο ἐς τὸν οἶκον Pausan. 8, 12, 3. —

ἐπίπακτος appositus. — καὶ τοὺς σκευοφόρους ἐντὸς τούτων τῶν ἐπιπάκτων ἐποιήσαντο Thucyd. 6, 67. atque intra aciem subsidiariam lixas posuerunt. —

ἐπίτριπτος attritus. — Διόδωρος οὐπίτριπτος Alex. ap. Athenae. 4, 59. nequam. — ὡς σεμνὸς οὐπίτριπτος Aristoph. Plut. 275. —

κατάκλειστος inclusus. — ἅ παῖς ἅ κατάκλειστος Callimach. frgm. 16. cf. Ann. Fabri ad h. l. —

κατάλειπτος inunctus. — σμύρνη κατάλειπτος Aristoph. Equit. 1329. — μύροφ κατάλειπτος Pac. 862. —

κατάπαστος conspersus. — ἡ δυσματίοις κατάπαστα Teleclid. ap. Athenae. 6, 95. —

κατάρδντος adlutus. — τόγε λέλατα, ὡς αὐτοὶ λέγουσι Αἰγύπτιοι, ἔσσι κατάρδντον Herodot. 2, 15. —

κατάστικτος compunctus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

κατάφρακτος circumseptus. — πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ Soph. Antig. 970. — πλοῖα κατάφρακτα Thucyd. 1, 10. naves tectae. —

μεταδίοικτος quem in cursu nacti sunt. — αὐτίκα μεταδίοικτος γενόμενος ὁ κήρυξ ἦγε Herodot. 3, 63. —

μετάπεμπτος convocatus. — παρήσαν μετάπεμπτοι οἱ τῶν ἐθνέων τῶν σφετέρων τύραννοι Herodot. 8, 67. — βουλόμενοι ἐκ μείζονος διαβολῆς, ἣν ἐμελλον δῆλον αὐτοῦ ἀπόντος ποιεῖν, μετάπεμπτον κομισθέντα αὐτὸν ἀγωνίσασθαι Thucyd. 6, 29. voluerunt enim majori cum invidia, quam ipsi absentia facilius conflaturi erant, revocatum et reversum etc. — Ἀλιβιάδης γὰρ, ὅτε ἀπῆει ἐκ τῆς ἀρχῆς ἤδη μετάπεμπτος Thucyd. 6, 74. — Αἰσανδρος πρὸς τὸν πατέρα ἀρῶσιοντα μετάπεμπτος Xenoph. Hell. 2, 1, 10. —

ξύμπηκτος compactus. — καὶ πλαίσια ξύμπηκτα πλινθεύσουσί γε Aristoph. Ran. 812. —

παράβυστος intrusus. — ἐν μὴ παράβυστός ποιν γένηται Χαιρειῶν Timoth. ap. Athenae. 6, 42. homo molestus, qui se intrusit (Cic. Caec. 5.). —

παράπληκτος commotus intell. mente. — παραπλήκτω χειρὶ Soph. Aj. 229. manu phrenetica. —

περιγραπτός circumscriptus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

περικλήσιος ubique nominatus. — οἶδα περικλήσιον ὄλον γένος Αἰακιδῶν Coluth. 266. —

περίκλυστος sublutus. — περίκλυστον ἄστυ Eurip. Herc. fur. 1080. — νᾶσοι θ' αἶ κατὰ πρῶν' — ἄλιον περίκλυστοι Aesch. Pers. 880. —

περιλεσχήμενος celebratus. — Ἀρχιδίχη — ἦσον δὲ τῆς ἐτέρης (Ροδάπιος) περιλεσχήμενος Herodot. 2, 135. —

περιμάχητος ead. signif., qua ἀμφιμάχητος. — ὅς ταῖσι φυλαῖς περιμάχητός εἰμ' αἶε Aristoph. Av. 1404. —

περιξιστός circumrasus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

περίπεμπτος circummissus. — τί δ' ἐπαισδομένη — τίνος ἀγγελίας — πειθοῖ περίπεμπτα θυοσκινεῖς; Aesch. Ag. 87. —

περίπλεκτος implicatus. — ἐγροτέοισα ποσὶ περιπλέκτοις Theocr. Id. 18, 7. —

περίστικτος undique compunctus. — περίστικτον γολίδεσσι Nicand. Ther. 464. λωβητοῖσι περίστικτος μελέεσσι Sinon nominatur Tryphiod. 227. —

περίφαντος undique conspectus. — περίφαντος ἀνήρ Soph. Aj. 228. — cf. Musgr. ad h. l. —

πρόβλητος projectus. — κνσὶ πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ Soph. Aj. 841. —

πρόβλητος praedictus. — καὶ μοι τάδ' ἦν πρόβλητα Soph. Trach. 697. —

πρόσδετος alligatus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

πρόσθετος appositus. — κόμαις προσθέτοις Xenoph. Cyr. 1, 3, 2. alienis cri- nibus appositis. —

πρόσφατος recens interfectus. — νεκροῦ προσφάτου ἀποταμόντα τὴν χεῖρα Herodot. 2, 121. — νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι Hom. Il. 24, 757. — cf. Lob. Phryn. pag. 374. —

πρόσφθεγκτος appellatus. — οὐδέ σου φωνῆς εἶ γενήσομαι πρόσφθεγκτος Soph. Phil. 1095. —

συγκαλυπτὸς velatus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

σύγκλητος convocatus. — συγκλήτου μνήμην σώζομαι στρατεύματος Eurip. Iphig. Aul. 301. —

σύγκοπτος consecutus. — cf. s. v. κνιστός. —

συναπτὸς connexus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

σύνδετος colligatus. — καὶ νῦν κατ' οἶκον συνδέτους αἰκίζετα Soph. Aj. 65. et domi colligatos vexat. — ἔσω δ' ἐσῆλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ — τάνρους etc. Aj. 296. —

σύνθετος compositus. — νόσημα γὰρ αἰσχιστον εἶναι φημι συνθέτους λόγους Aesch. Prom. v. 687. i. e. verba ficta. — cf. s. v. διαίρετος. —

σύμμικτος commixtus. — καὶ τὰ μὲν ἄρ σύμμικτα πιεῖν ἢ ἀνδιχα κόψας — ὀξέος ἢ οἴνης Nicand. Ther. 562. — καὶ πρὸς τε ποιμένας ἐκτρέπω σύμμικτά τε — λείας ἄδαστα βονκόλων φρουρήματα Soph. Aj. 53. — μετὰ δὲ τούτους, ὁ σύμ- μικτος στρατὸς παντοίων ἐθνέων Herodot. 7, 55. —

σύμπηκτος compactus. — οἰκήματα δὲ σύμπηκτα ἐξ ἀνθερίων ἐνεργέων περι- σχοίνοιν Herodot. 4, 190. domus eorum ex asphodelorum caulibus compactae. — γάλα σύμπακτον Philoxen. ap. Athenae. 4, 28. lac concretum. —

συμφερτὸς collatus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

σύμφυτος concretus. — σύμφυτον αἷμα Oppian. Hal. 5, 92. consanguinitas. —

σύσπαστος contractus. — σύσπαστα βαλένια Athenae. 11, 26. —

ὑπόβλητος *suppositus*. — *ἄλλοτριῶν τέκνων ὑπόβλητα γένεθλα* Maneth. apotelesm. 4, 587. — *τὸ σὸν ὑπόβλητον στόμα* Soph. Oed. Col. 828. *subjectum os i. e. fallax, subdola oratio*. — *ὑπόβλητον λόγον* Aj. 481. —

ἕποπτος *suspectus*; eadem translatione, qua vox latina. — *ἐγὼ δ' ἕποπτος ἐχθρός* Aesch. Ag. 1646. *καὶ τοῦθ' ἕποπτον ἦν* Eurip. Andr. 1089. — *ἕποπτον δ' ἐστὶ κάρτ' ἐμοὶ φρενὶ* Eurip. Rhés. 79. — *τόδ' ὡς ἕποπτον ἤνιζω πάλιν* Herc. fur. 1120. et *sexcenties*. —

B. ἐπέραστος *amabilis*. — *καὶ κατὰ παιδείαν ἐπέραστος ἦν* Athenae. 13, 70. *ob doctrinam amabilis*. —

ἐπονείδιστος *detestabilis*. — *ἐκείνοις μὲν γὰρ ταῦτα νόμιμα, ἡμῖν δὲ ἐπονείδιστα* Xenoph. Symp. 8, 34. — *βίος ἐπονείδιστος* Xenoph. Lac. r. publ. 9, 6. —

Ad haec multa eorum sunt attextenda, quae 1, 3, 2, 2. *inveniuntur*. —

CAPUT II.

In antecedentibus praeceptum posuimus, adjectivorum, de quibus modo disceptatum, genera quaedam aut passivam, aut potentialem solam sortiri posse significationem, illiusque opinionis rationem reddidimus. Idcirco monstretur opus est, quibus verbis potestatum, quae iis desunt, vices impleantur. De hac re haec fere habemus, quae dicamus. —

Notio multorum adjectivorum, quae ex lege proposita passivam habent vim, tam arctis terminata est cancellis, ut intellectus eorum potentialis desiderari possit e. g. *αἵμακτός, σφακτός* et simil. Illorum autem in locum, quorum significatus ille necessario requirebatur, alia succedebant vocabula vocabulorumque connexus. Primum vicariorum obtinet numerum *οἷός τε* cum verbo auxiliari et Infinitivo conjunctum. Nihil omnino esse, quod differat inter adjectivum verbale et hanc loquendi rationem hocce indicio erit exemplum. *τοῦτο γὰρ δὴ ἐγὼ παντάπασιν οὐ διδάκτον ἄμην εἶναι, τὸ ἐπιμελῆ ποιῆσαι. οὐδὲ γὰρ ἐστίν, εἶρη, ᾧ Σώκρατες, ἐφεξῆς γε οὕτως οἷόν τε πάντας διδάξαι ἐπιμελείς εἶναι* Xenoph. Oecon. 12, 10. Id enim putabam fieri non posse, ut quis doctrina diligens reddatur. Sane fieri non potest, o Socrates, ut quis omnes deinceps diligentes esse doceat. — Praebet alioquin adjectivorum vices *δυνατός (ἀδύνατος)* eodem modo, quo *οἷός τε*, conglutinatum. Nihil inter utrumque interest, id quod maxime ex sequentibus cernitur. — *καὶ γὰρ ἐξα- γμένην τὸ ἔτερον δυνατόν τῷ ἐπισταμένῳ καὶ τῷ λειπομένῳ οἷόν τε χρῆσθαι καὶ εἰς*

τὸ ἀντίον, καὶ εἰς τὰ πλάγια καὶ εἰς τοῦπισθεν Xenoph. de re eq. 12, 12. Harum (intell. tragularum cornearum) altera a perito conjici, altera reservari potest vel in adversos, vel a latere vel a tergo constitutos. — cf. praeterea §. 3. huj. cap. s. v. ἐξαιρέτος. — His, quae in eorum locum substituuntur, accedunt δύνασθαι, εἶναι, εἰπετέα εἶναι (Herodot.) et ἔχειν cum Infinitivo conjuncta, et significatione aucta quodammodo et immutata adjectivum verbale ipsum ab εἶν compositum. — Ab hac re denique non sunt sejungenda adjectiva in ἴμος terminata, quae, ut supra vidimus, ejusdem prorsus sunt sententiae, cujus in τος exeuntia, et non solum potestatum quarundam, sed ipsorum in lingua omnino desideratorum vices obeunt. Adjectivorum ἀρτησίμος, φύρσιμος, ἐκπετήσιμος, ἰάσιμος, μαστιγώσιμος, φυλάξιμος et aliorum a latere nulla incedunt in τος cadentia, et horum vice illa in utramque partem funguntur. Sin utrumque adjectivum idem valet, ut φύξιμος φικτὸς, ἐξοικῆσιμος οἰκητὸς, βάσιμος βατὸς, πλώσιμος πλωτὸς, βιώσιμος βιωτὸς etc., alterutrius electio haud dubie causis in animo ejus positis, a quo proficiscebantur, atque hanc ob rem ambiguis, tenebatur. — Illorum, quae a verbis mentis agitationes declarantibus scitent, vis passiva saepissime Participiis Passivi compensatur. —

§. 1. Agitur de adjectivis, quorum potentialis mihi non celebrata videtur esse vis, de hujusque potestatis vicariis. —

αἰρετὸς captus. — αἰρέσιμος pot. — τοῦτον δὲ διὰ μέγεθός τε τοῦ ἔλους οὐκ ἐδύναντο εἶναι Thucyd. 1, 110. —

ἀλωτὸς captus. — ἀλώσιμος pot. — ἀνθρώπινα γὰρ ἀντὰ ἀγαθὰ ἐκάλει, τὰ δ' ἄλλα ἢ ἀδύνατα ἀνθρώποις ἀλῶναι ἔφασκεν, ἢ μύθων εἶναι συγγενῆ. Xenoph. epist. Aesch. 6. Vocabat autem haec bona humana, cetera vero vel hominibus non esse parabilia, vel fabulis cognata. —

ἀνάδοτος redditus. — ὁ δὲ Ἀδριανὸς (οἶνος) εἰπνοῦς εὐανάδοτος Athenae. 1, 59. —

ἀπόδεικτος declaratus. — οὐ γὰρ οἶόν τε πονηρὰ αὐτὸν ποιοῦντα, ἀγαθὸν τὸν συνόντα ἀποδείξει Xenoph. Sympos. 7, 27. nec enim fieri potest, ut, si quis nequiter se gerat, secum versantem bonum reddat. —

γενητὸς factus. — τοῦτο εἶπαν, ἐπιστάμενοι, τοῦτο εἶναι ἀδύνατον γενέσθαι Herodot. 6, 139. — εἰ δὲ μῆδέτερον τουτέων οἶόν τε γίνεσθαι etc. 8, 22. sin horum neutrum fieri potest. —

δεκτός *acceptus*. — οὐ δυνατοὶ εἶμεν τὴν Περσέων ἵππον δέχεσθαι Herodot. 9, 21. Persarum equitatum sustinere non possumus. — οἷς καὶ δυνατὸν δέχεσθαι αὐτῆν etc. Thucyd. 4, 87. qui eam (intell. libertatem) accipere possent. —

διάλυτος *dissolutus*. — cf. s. v. πεπτός. —

ἐπίθετος *appositus*. — καὶ εὐεπίθετον ἦν ἐνθαῦτα τοῖς πολεμίοις Xenoph. Anab. 3, 4, 12. Quo fiebat, ut facilius invadi ab hostibus possent. —

ἐπιηθένης *accurate paratus*. — νομίζων τοῦτο οὐ καλὸν εἶναι, γνοὺς ὅτι οὐ δυνατὰ ταῦτα εἶσιν ἐπιηθεύειν Xenoph. r. publ. Ath. 1, 13. Plebs haec non pulchra esse censet, quod sentit, illa a se perfici non posse. —

ἔφεκτος *retentus*. — ἐπεὶ δὲ ἀπεκρίναντο, ὅτι ἀδύνατον εἶη ἐπίσχειν Xenoph. Hell. 6, 5, 5. quum autem responderent, fieri non posse, ut retineretur. —

θρεπτός *nutritus*. — ἀδύνατον δὲ τοσοῦτους τρέφειν ἐν τοιοῦτοις πράγμασι Xenoph. Memor. 2, 7, 2. fieri non potest, ut aliquis, quum res ita sint, tot homines alat. — ἃ (intell. παιδάκια) πολλοὶ ἐπώλουν διὰ τὸ νομίζειν, μὴ δύνασθαι ἄν φέρειν αὐτὰ καὶ τρέφειν. Xenoph. Ages. 1, 21. quos multi vendiderunt, quod existimarunt, eos a se vehi et nutriri non posse. —

κατάληπτος *captus*. — τὸ δὲ μέγιστον οὕτω σφι ἀνεύρηται, ὥστε ἀποφγεῖν τε μηδένα ἐπελθόντα ἐπὶ σφέας, μὴ βουλομένους ἔξευρεθῆναι, καταλαβεῖν μὴ οἶόν τε εἶναι Herodot. 4, 46. ut ipsi, si nolint reperiri, a nemine possint deprehendi. —

κατεργαστος *elaboratus*. — εὐκατεργαστοὶ Diphilus ap. Athenae. 3, 42, λεπάδας (patellas) nominat; ad concoquendum faciles. Saepe hac vi legitur. ὃς μόνος τῶν νῦν οἷός τε τοῦτο κατεργάσασθαι Thucyd. 8, 53. a quo solo omnium, qui nunc vivunt, hoc perfici potest. —

καυστός *ustus*. — καύσιμος *potent*. —

κλεπτός *raptus*. — καὶ τὸ μὲν κλαπῆναι δυνατὸν πέμπειν χροὶ τοὺς ἐπιτηδείους κλέφοντας Xenoph. de magist. eq. 4, 17. ac si quidem aliquid iis furtim adimi poterit, ad hoc furtum peragendum, idonei quidam mittendi. —

κρυπτός *occultus*. — πολλὰ δὲ καὶ ἀπεδείκνυσαν, ὅσα αὐτέων οὐκ οἶά τε ἦν κρύψαι Herodot. 9, 80. multa vero tradiderunt, quae abscondi non potuerant. — ὅπου γὰρ ἐν τοῦτοις τις λόγος γένοιτο περὶ Σπαρτιατῶν, οὐδένα δύνασθαι κρύπτειν τὸ μὴ οὐχ ἠδέως ἂν καὶ ὤμων ἐσθίειν αὐτῶν Xenoph. Hell. 3, 3, 6. Nam ubicunque Spartanorum apud hos (helotas) mentio aliqua fit, neminem celare posse quam cupide vel crudos devoret. Pro οὐδενὶ κρυπτὸν εἶναι τὸ ἠδέως ἐσθίειν etc. —

κτητός acquisitus. — οὕτω καὶ ὀλιγάδας δημοσίας δυνατὸν ἂν γένοιτο κησασθαι Xenoph. reidit. 3, 14. Ita et onerariae naves publicae parari possint. —

κολυτός impeditus. — μὴ οἶόν τε εἶναι ταῦτα ἐμοὶ κολῦσαι τῷ στρατηγῷ Thucyd. 7, 14. quod ego imperator haec mala prohibere non possim. — εἴρασαν οὖν χοῖραι οἱ Χίιοι, ἕως ἔτι ἐλπίς καὶ δυνατὸν κολῦσαι — βοηθῆσαι σφίσι Thucyd. 8, 40. Dicebant igitur Chii, oportere Astyocho sibi succurrere, donec spes esset et hostis defendi posset. —

ληπτός captus. — ἀλλὰ, νῆ τὸν ἥλιον — κῆμοι τράχηλον ἕτερον εἶ ποθεν λαβεῖν — ἦν καὶ πρίασθαι δυνατὸν εἰς. Archedic. ap. Athenae. 7, 42. At, per solem, mihi quoque si cervicem aliam aliunde accipere emereve liceret. —

λυτός solutus. — ἴσως οὐκέτι ὁμοίως εὐλυτά ἐστιν Xenoph. Hell. 5, 2, 12. non jam eodem modo dissolvi poterunt coalitiones. —

μαχητός pugnatus. — ἐγὼ δὲ οὔτε δέκα ἀνδράσι ὑπίσχομαι οἶός τε εἶναι μάχεσθαι Herodot. 7, 102. pro οὐκ ἐμοὶ μαχητὸν ἐστιν δέκα ἀνδράσιν. — οὐ γὰρ ἡμῖν δυνατὸν ἅμα τε χρήματα ἄγειν καὶ φέρειν, καὶ τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι Xenoph. Anab. 5, 5, 8. nec enim fieri potuit, ut eodem tempore et opes raperemus et ferremus et adversus hostes pugnaremus. —

μετακίνητος transmutatus. — πολλὸν δ' οὐχ οἶόν τε μετακίνειν Xenoph. r. publ. Ath. 13, 9. multum certe immutari non potest. —

παράδοτος traditus. — λέγων, ὡς οὐ δυνατὸς εἶη βία ἐκείνων παραδίδοναι (πόλιν). Thucyd. 4, 87. dicens, illis invitis a semet ipso tradi eam non posse. —

πεπτός coctus. — πέπεσθαι τε μᾶλλον δύναται (κυνόνια μῆλα) Philotim. ap. Athenae. 3, 20. — τὰ γὰρ ὁμολογουμένως εὐπέπτα, κατὰ τοῖνάντιον, ἀλλότρια τῆς διαθέσεως ταύτης ἐστίν, εὐχερῶς διαφθειρόμενα, διὰ τὸ ἀπαλὰ καὶ εὐδιάλυτα εἶναι. Icesius ap. Athenae. 3, 34. nam, quae manifesto ad concoquendum facilia sunt, ea e contrario aliena sunt hac constitutione, quod tenera et dissolubilia facile corrumpuntur. —

περίπεμπτος circummissus. — καὶ οὐδ' ἐν θέρει οἶοί τε ὄντες ἱκανὰ περιπέμπειν Thucyd. 4, 27. tum etiam, quia ne aestate quidem commeatum satis circummitti ab iis poterat. —

ποητός factus. — ἀδύνατα δὲ σφι ἦν τὸ παρανίκα ποιεῖν ταῦτα Herodot. 6, 106. — εἰ δὲ ἡμῖν ἐστὶ τοῦτο μὴ δυνατὸν ποιῆσαι 8, 22. — μὴ πύθη ὅσοι τινὲς ἐόντες ταῦτα ποιεῖν οἶοί τε εἶσι 7, 102. — ἀπεκρίναντο αὐτῷ: „ὅτι ἀδύνατά

σφισιν εἶη ποιεῖν, ἃ προκαλεῖται Thucyd. 2, 72. fieri non posse, ut, quae vellet, perficerent. — τοῦτο δὲ ποιοῦσι τοῦ ἐθίξεσθαι ἕνεκα, ἵνα καὶ ἐάν τι ἐν πολέμῳ δεήσει, δύνωνται τοῦτο ποιεῖν Xenoph. Cyr. 1, 2, 11. Faciunt autem hoc consuescendi causa, ut si quid tale in bello usus postulet, praestari ab ipsis possit. — κατενόησεν ὡς οἶόν τε εἶη καὶ δικαίον ποιεῖσθαι apud eund. ibid. 6, 1, 27. comparari quoque posse, animadvertit, currum octo temonum. —

πορευτός frequentatus, tritus. — In significationis potentialis locum sufficitur saepe πορεύσιμος. — ὁδὸς καὶ ὑποζυγίοις πορεύεσθαι δυνατή Xenoph. Anab. 4, 1, 24. via, qua commode procedere possunt jumenta. — ὥστε οὐκέτι ἐδύνατο τὸ σιγάειν πορεύεσθαι Hell. 4, 6, 8. —

ποριστός comparatus. — οὐ γὰρ ἦν ὅπλα ἐν χωρίῳ ἐρήμῳ πορίσασθαι Thucyd. 4, 9. non enim in regione deserta arma parari potuerunt. —

πρακτός factus. — οὐ γὰρ ἦν πράξει οὐδὲν μὴ δίδοντα δῶρα Thucyd. 2, 97. nihil enim sine muneribus perfici poterat. — ἀδύνατον τὰ τοιαῦτα πράττειν Xenoph. Ages. 5, 6. —

πρατός venditus. — πριάσιμος venalis. —

σκεπαστός tectus. — δυνατὸν δὲ σὺν τῷ ἐφιππείῳ αὐτὸν σκεπάζειν (κενεῖν) Xenoph. de re eq. 12, 8. sed ephippio tegi potest. —

τακτός positus. — οἱ δὲ (ἐὰν παρέχωνται) οὕτως λακτισιάς (ἵππους) ὥστε μηδὲ τάξει δυνατὸν εἶναι Xenoph. Memor. 3, 3, 4. sin alii equos tibi praeberent tam calcitrosos, ut ne constitui quidem possent. —

γερός latus. — Per translationem: „tolerabilis.“ — cf. s. vocibus: μαχητός et θρεπτός. —

χειρωτός superatus. — οὕτω ἐνπετέες χειρωθῆναι εἰσι Herodot. 5, 49. ita facile capi possunt. —

χωρητός captus. — Per translationem: „intelligibilis.“ — ἐνπετέως δὲ ὑμῖν αὐτὰ οἷά τε ἐστὶ χωρεῖν Herodot. 5, 49. haec vobis sunt parabilia. —

ῶνητός emtus. — cf. s. v. ληπτός. —

§. 2. Multorum autem verborum, sive corporis effectiones significant, sive animi functiones exprimunt, intellectus potentialis necessario praebentur vices, quum eorum adjectiva verbalia in τος terminata omnino desiderentur. — Formae desideratae tales proferentur, quales confingi ex analogia potuissent. —

ἀκτός. — cf. §. 1. huj. cap. s. v. μαχητός. —

ἀμαρτητός. — ὑπὸ δὲ τῆς πλατυότητος οὐδὲ ἀμαρτεῖν οἶόν τε ἦν αὐτῶν (intell. κέπτρων) Xenoph. Cyr. 1, 4, 11. tanta quidem erant latitudine, ut ictus aberrare non posset. —

ἀμυντός. — ἀδύνατα ἦν ἐν τῷ παρόντι τοὺς Λοκροὺς ἀμύνεσθαι Thucyd. 4, 1. —

ἀναίρετος. — cf. s. v. πλευστός. —

ἀνεύρετος. — ζήτησιν μεγάλην ἀπὸ σφῶν γενέσθαι τῶν γυναικῶν τουτέων. καὶ ἀνευρεῖν μὲν σφῆας οὐ δυνατοὶ γενέσθαι. Herodot. 2, 54. sed reperiri eas non potuisse. —

ἀντάρετος. — ἐλπίζαντες σφῆας οὐκ οἶους τε εἶσεσθαι εἰ χεῖρας ἀνταίρεσθαι Herodot. 7, 212. —

ἀπάλλακτος. — οὐδὲ γὰρ ἀπαλλαγῆναι δυνατόν αὐτῆς ἔστι (intell. τυραννίδος) Xenoph. Hier. 7, 12. neque enim ea quis liberari potest. —

ἀπεικάστος. — οὐκοῦν, ἔφη, καὶ ταῦτα δυνατόν ἀπεικάζειν Xenoph. Memor. 3, 10, 4. ergo haec quoque, inquit, repraesentari possunt. De animi loquitur sensu in vultibus exprimendo. —

ἀπέλευστος. — τοῖς δὲ κατὰ γῆν οὐχ οἶόν τε ἀπὸ τῆς σφειτέρως αὐτῶν ἀπελθεῖν πολλῶν ἡμερῶν ὁδόν Xenoph. r. publ. Ath. 2, 5. —

ἀποπείρατος. — ἐντελιέμενος πανταχῇ μιν χρησόμενον εἰλεῖν, τῶν οἶά τε ἦν σφι ἀποπειρήσασθαι Herodot. 8, 133. dato mandato, ut, quaque versus iret, et quorumcunque oraculorum effata explorare posset, ea consuleret. —

ἀπόσπαστος. — οἱ δὲ ἐπεὶ τέ μιν ἀποσπάσαι οὐκ οἶοι τε ἀπέλκοντες ἐγίνοντο Herodot. 6, 91. hi vero, quum abstrahere hominem non possent. —

ἀποτειχιστος. — ὅπως μὴ οἶόν τε ἢ τοῖς Ἀθηναίοις μέχρι τῆς θαλάσσης ἀποτειχίσαι Thucyd. 6, 101. ne Athenienses murum usque ad mare producere possent. — ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι — μηκέτι οἶοι τε ὅσιν ἀποτειχίσαι apud eund. 7, 4. —

ἀπόφρευκτος sive ἀπόφρευκτος. — τὴν πεπρωμένην μοῖρην ἀδύνατά ἔστι ἀποφρῆναι καὶ θεῶ Herodot. 1, 91. Pythia Croeso respondit imperio privato. —

ἀποχώρητος. — οὐ γὰρ εἶναι ἀποχωρεῖν οἶόν τ' ἦν, ἀπὸ τῶν ἵππεων Thucyd. 7, 78. nam propter hostium equitatum non jam poterant illinc recedere. —

ἀρηγήτος. — εἶδον ὅστέα ὀφίων καὶ ἀκάνθας πλήθει μὲν ἀδύνατα ἀρηγήσασθαι Herodot. 2, 75. —

βοηθητός. — βοηθήσιμος Theophr. h. pl. 9, 16. pot. — εἰ δ' ἄρα αὐτοὺς
ὕμεις καταλελάβηκε, ἀδύνατόν τι βοηθεῖν Herodot. 9, 60. sin vos ipsi occupati
sitis, ut succurrere nobis non possitis. —

δεσμευτός. — cf. s. v. κατάκτατος. —

δηλωτός. — πολλά ἐστι τὰ λόγῳ μὲν οὐχ οἶά τε δηλῶσαι Herodot. 3, 72. —

διαβίβαστος. — cf. s. v. φυλακτός. —

διάπνευστος. — ὁ Τιβουρῆτινος (οἶνος) λεπτός, ἐνδιάπνευστος Athenae. 1, 48. —
οὐ δύναται ὀρθοῦσθαι, οὐδὲ ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι Xenoph. Sympos. 2, 25.
neque suo tempore expandi neque auris perflari possunt. (intell. plantas imbre nimio
irrigatas.) —

διέξιτος. — περὶ δὲ τῶν πτερωτῶν, τῶν Σκύθαι λέγουσι ἀνάπλεον εἶναι τὸν
ἥερα, καὶ τοιτέων εἶνεκα οὐκ οἶά τε εἶναι οὔτε ἰδεῖν τὸ πρόσωπός τῆς ἠπείρου οὔτε
διεξιέναι, τήνδε ἔχω γνώμην Herodot. 4, 31. —

δικαστός. — ἐν αἷς (ἐορταῖς) οὐχ οἶόν τε δικάζειν Xenoph. r. publ. Ath. 13,
8. quibus exerceri judicia non possunt. —

δίωστος. — Οἱ δὲ Σκύθαι δόντες σφίσι λόγον, ὡς οὐκ οἶοί τε εἶσι τὸν Λαρείου
στρατὸν ἰθνημαχίῃ διώσασθαι μῦνοι Herodot. 4, 102. —

ἐκπλωτός. — ὅτι νῦν, οὐδ' ἦν θέλῳσι, Κορίνθιοι, οἶοί τε ἔσονται ἐκπλωσά
Herodot. 8, 79. ne, si velint, quidem facultatem esse Corinthiis enavigandi. —

ἐκπολιόρμητος. — Λύσανδρος λογισάμενος, ὅτι οἶόν τε εἴη ἐκπολιόρμησαι τοὺς
ἐν τῷ Πειραιεῖ Xenoph. Hell. 2, 4, 19. Lysander cogitans, fieri posse ut celeriter
expugnarentur. —

ἐπιτός sive σχετός. — καὶ ὡς οὐ δύνατοὶ αὐτῆν (intell. νεότητα) ἴσχειν εἰσὶ
Ἄργεῖοι μὴ οὐκ ἐξιέναι Herodot. 9, 12. nec Argivos cohibere illos, ne exirent, po-
tuisse. — καὶ σίτον οὐκ οἶόν τε ἔχειν Xenoph. r. publ. Ath. 2, 5. —

ἐλευστός. — διὰ ταχέων οἶόν τε ἐφ' ἕκαστα ἐλθεῖν Thucyd. 1, 80. —

ἐξαιτός. — καλέσας δὲ τοὺς κατηγεμόνας τῆς ὁδοῦ, εἶρετο, εἰ τὸν ποταμὸν
ἐστὶ παρατρέψαντα ἐτέρῃ ἐς θάλασσαν ἐξαγαγεῖν. Herodot. 7, 128. interrogavit,
fierine posset, ut fluvius alia parte in mare derivaretur. —

ἐξάφετος. — cf. init. huj. cap. —

ἐξέλευστος. — ὄθεν οὐχ οἶόν τε ἔσται ἐξελθεῖν Xenoph. Anab. 1, 3, 17. unde
non est facultas exeundi. —

ἔξευρετος. — ὥστε μὲν γὰρ βέλτιον ἔχειν τὴν πολιτείαν, οἷόν τε πολλὰ ἔξευ-
ρεῖν Xenoph. r. publ. Ath. 13, 9. nam ut respublica melius affecta sit, multa exco-
gitari possunt. —

ἐπιστρατεύτος. — θέρους γὰρ δι' ἀνδρείαν ἀδύνατα ἦν ἐπιστρατεύειν Thucyd.
3, 88. —

ἐπιτέλεστος. — ἀδύνατον νομίσαντα εἶναι ἐπιτελέσαι βασιλεῖ ἃ ὑπέσχετο Thu-
cyd. 1, 138. quod fieri non posse putavit, ut omnia, quae regi promisisset, rata
faceret. —

ἐπιχειρήτος. — εὐθὺς μὲν ἀδύνατα ἦν ἐπιχειρεῖν Thucyd. 1, 125. fieri non
potuit, ut statim aggrederentur. —

ἐργαστός. — ἐργάσιμον factum et quod fieri potest. —

ἐθρηπτός. — ταῦτα δὲ πάντα ἐσθὶ μὲν εὐθρηπτα Mnesith. ap. Athenae. 8, 54.
Haec vero omnia carne sunt friabili. —

θύτος. — θύσιμος. — οὐχ οἷόν τε ἐστὶν ἐκάστῳ τῶν πενήτων θύειν Xenoph.
r. publ. Ath. 2, 9. —

ἱππαστός. — ἱππάσιμος. —

καθόρατος. — τοὺς γὰρ ἔσω τεταγμένους τοῦ τείχεος — οὐκ οἶά τε ἦν κατι-
δέσθαι Herodot. 7, 208. —

κατάπατος. — τούτους δὲ μήτε κατακτείνειν, μήτε δεσμεύειν οἷόν τε Xenoph.
Hier. 6, 14. At illi omnes neque occidi neque vinculis constringi possunt. —

κατάλυτος. — ἐγκλήματα γὰρ καὶ πόλεων καὶ ἰδιωτῶν οἷόν τε καταλύσαι Thu-
cyd. 1, 82. nam publicae quidem et privatae criminationes tolli non possunt. —

κρατητός. — cf. s. v. περαιωτός. —

ναυπηγητός. — ναυπηγήσιμος. —

νοσφιστός. — ὧν (χορηγμάτων) οὐκ ἀγνοῶ, ὅτι δυνατὸν ἡμῖν νοσφίσασθαι ὅποσα
ἂν βουλώμεθα Xenoph. Cyr. 4, 2, 19. quorum non ignoro fieri posse, ut, quantum
velimus, avertamus. —

οἰκονόμητος. — τὰς δὲ Σαρδιανὰς βαλάνους φρυγείσας εὐοικονομήτους Athenae.
2, 43. Sardianas glandes tostas faciles esse ad digerendum. —

ὀρθωτός. — cf. s. v. διάπνευστος. —

παρασκευάσιμος. — οὐχ ἅμα μὲν οὖν πάντα παρασκευάζεσθαι δυνατὸν, λέ-
γεσθαι δὲ ἁμόδιον Athenae. 1, 8. Omnia quidem simul parari nequeunt, sed facilius
exponi possunt verbis. —

πάρεκτος sive παράσχετος. — τά τε γὰρ ἄλλα, ὅσα εἶχομεν, καὶ πρὸς τὰ οἷά τε ἦν ἐξευρόντας παρέχειν, πάντα ὑμῖν πάρεσι Herodot. 5, 20. nam et quaecunque in promptu habuimus, et quae insuper vobis praebenda potuimus reperire, ea vobis adposita sunt. —

παρέλευστος. — ἐρωτώμενος δ' εἰ εἴη τι ἐν αὐτῇ δύσβατον χωρίον, ἔφη, εἶναι ἄκρον, ὅ, εἰ μὴ τις προκαταλήψοιτο, ἀδύνατον ἔσσεσθαι παρελθεῖν. Xenoph. Anab. 4, 1, 18. —

παρόρητος. — οὐ γὰρ ᾔετο οἷόν τε εἶναι, μὴ αὐτίον τινα ὄντα, οἷον δεῖ, ἄλλους παρορμᾶν ἐπὶ τὰ καλὰ etc. Xenoph. Cyr. 8, 1, 4. nec enim fieri posse putavit, ut, qui talis ipse non esset, qualem esse oporteret, is alios ad res praeclaras incitaret. —

πανστός. — οὐκ ὄντων δυνατὸν εἶναι τῶν ἐκ Σπάρτης οὐδέτερον (intell. βασιλέα) παῦσαι τῆς ἡγεμονίης Herodot. 7, 149. fieri non posse, ut alterutri Spartanorum regi abrogaretur imperium. —

περαιωτός. — διεξιέναι ἐψηφίζετο, καὶ μὴ διατρέβειν, ἕως ἔτι τὸ πέλαγος οἷόν τε περαιούσθαι, καὶ τοῦ στρατεύματος ταῖς γοῖν ἐπελθούσαις ναυσὶ κρατεῖν Thucyd. 7, 47. constituit, ut transirent neque morarentur, dum mare trajici posset etc. —

περαντός. — ἐδίδασκον ὡς καλὰ μὲν εἴη τὰ ψηφίσματα, οὐ μέντοι δυνατὰ ταχὺ περανθῆναι Xenoph. Hell. 5, 2, 15. praeclara quidem haec esse decreta, dixerunt, fieri tamen non posse, ut brevi perficerentur. —

περιτείχιτος. — οἱ δὲ παραφοδομήκασιν ἡμῖν τεῖχος ἀπλοῦν, ὥστε μὴ εἶναι ἔτι περιτειχίσαι αὐτοὺς etc. Thucyd. 7, 11. illi vero murum simplicem juxta nostrum excitaverunt, ita ut eos circumvallare non jam possemus. —

πλευστός. — ἀνὰ τὸν ποταμὸν γὰρ δὴ οὐκ οἷά τε ἔστι πλείν οὐδενὶ τρόπῳ Herodot. 1, 194. — καὶ χοιράδες πολλαὶ εἰσι, δι' ὧν οὐκ οἷά τε ἔστι πλείν Herodot. 2, 29. — ἐγὼ δὲ ἀπολογούμενος, ὡς διὰ τὸν χειμῶνα οὐδὲ πλείν μὴ δτι ἀναρεῖσθαι τοὺς ἄνδρας δυνατὸν ἦν Xenoph. 2, 3, 18. Tum equidem me defendens ostendi, vi tempestatis ne navigari quidem, nedum naufragos tolli potuisse. —

πολημητός. — ἐπορέω γὰρ ὑμῖν οὐκ οἰοῖσιν τε ἐσομένοισι τὸν πάντα χρόνον πολεμεῖν Ξέρξῃ Herodot. 8, 140. Perspectum enim habeo, fieri non posse, ut perpetuo bellum geratis cum Xerxe. —

πρόσοιστος sive πρόσφετος. — βοηθεῖν οὐ βουλόμενοι, ἀναγκαίην ἡμῖν οὐδὲ μίην οἰοῖ τὲ ἔστε προσφέρειν Herodot. 7, 172. —

προχώρητος. — ὡς ἄγοντι μὲν οἱ ἡσυχίην οὔτε τι προχωροῦσιν οἷόν τε εἶσται τῶν προηγημάτων Herodot. 8, 108. quoniam, si quietem ageret, nihil suarum rerum promovere posset. —

σημαντός. — κραυγῇ οὐκ ὀλίγη χρωμένοι, ἀδύνατον ὄν ἐν νυκτὶ ἄλλω τῷ ση-
μῆναι Thucyd. 7, 44. nec parvum ediderunt clamorem, quod alia ratione indicari non potuit etc. —

στρατενὸς. — στρατεύσιμος. — οὐκ ἐδόκει δυνατὸν εἶναι στρατεύειν Thucyd. 2, 102. —

σύναρτος. — οὐκ οἷόν τε συνάρασθαι εἰς τὸ αὐτὸ τὰς πόλεις Xenoph. r. publ. Ath. 2, 2. fieri non potest, ut urbes ad idem consilium conjungantur. —

σύντακτος. — οὐδὲ γὰρ συντάττειν τοὺς τοιοῦτους (intell. ἵππους λακίζοντας) δυνατὸν Xenoph. de magist. eq. 1, 15. non enim calcitriones in acie collocari possunt. —

σωτός. — φράσκοντες γὰρ, οἷόν τε εἶναι σώσαι τοὺς ἄνδρας. Xenoph. Hell. 2, 3, 18. dicentes, servari potuisse viros. —

ὑπέρβλητος. — ἅμα δὲ κατεργαίνετό σφι εἶναι ἀδύνατα τὰ βασιλῆος πράγματα ὑπερβαλέσθαι Herodot. 6, 13. simulque intelligentes, superari non posse regis exercitum. — ὑπὸ δὲ ἐτησίων ἀνέμων ὑπερβαλέειν Μαλέην οὐκ οἶοί τε γενέσθαι 7, 168. sed etesiis prohibitos esse Maleam circumvehi. —

φρασιτός. — οὐκ ἔχω φράσαι Herodot. 8, 133. et saepe. —

φυλακτός. — νομίσαντες ὅτι οὐ δυνατὸν εἶσσι τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἅμα μὲν τὴν ἑαυτῶν χώραν φυλάττειν — ἅμα δὲ στρατεύματα διαβιβάζειν Xenoph. Hell. 5, 4, 62. —

§. 3. Subeunt ceteroquin vices adjectiva quoque, quae aut potentiali aut utroque et potentiali et passivo insignita sunt intellectu, ornatus ut videtur et varietatis causa. —

ἀμφισβήτητον quod in controversiam vocari potest. — ἀμφισβητήσιμος. —

γνωστός, γνωτός notus et qui nosci potest. — τοῦτον τὸν χρησμὸν οὐκ οἶοί τε ἦσαν γινῶναι Herodot. 3, 58. pro: οὗτος ὁ χρησμὸς οὐκ ἦν αὐτοῖς γνωστός. — ἄλλους μὲν γὰρ γινώσκειν τοὺς μὲν οἷόν τ' εἶναι, τοὺς δ' οὐ. Xenoph. Cyr. 7, 2, 7. alios enim partim cognosci posse, partim non posse. —

διαβατός permeabilis, — οἴτος (ὁ ποταμὸς) μέγας οὕτω ἐρύθη, ὥστε τοὺς ἵππους μὴ οἴους τε γενέσθαι διαβῆναι Herodot. 8, 138. ita auctus est, ut transire eum non possent. —

διδακτὸν quod discitur et disci potest. — cf. init. huj. cap. —

διωκτὸς quem persequuntur et quem persequi possunt aut debent. — πολὺ γὰρ οὐχ οἴον τε ἦν ἀπὸ τοῦ ἄλλου στρατεύματος διώκειν Xenoph. Anab. 3, 3, 7. non enim procul a copiis ceteris persequi licebat. — Paucis verbis interpositis legitur διωκτέον. — πολὺ μὲν οὐχ οἴον τε χωρίον ἀπὸ τοῦ στρατεύματος διώκειν apud eund. ibid. 3, 3, 10. —

ἐξαιρέτος exemptus, ἐξαιρετός exemptilis. — ἐνθαῦτα οἱ Περσέων στρατηγοὶ, πνυθόμενοι τὸ πλήθος τῶν Ἰάδων νεῶν, καταβρόδῃσαν, μὴ οὐ δυνατοὶ γέγονται ὑπερβαλέσθαι, καὶ οὕτω οὔτε τὴν Μίλητον οἴον τε ἕως ἐξελεῖν Herodot. 6, 9. ibi tum duces Persarum, cognita Ioniarum navium multitudine, veriti sunt, ut has superare et Miletum capere possent. — οἱ δὲ Ἕλληνες, ἐπεὶ τε οὐκ οἴοι τε ἐγένοντο ἐξελεῖν τὴν Ἄνδρον 8, 121. quum Andrus iis esset inexpugnabilis. —

ἐπιστητὸν quod sciri potest. — ἄρ' οὖν δοκεῖ σοι ἀνθρώπων δυνατὸν εἶναι τὰ ὄντα πάντα ἐπίσασθαι; Xenoph. Memor. 4, 6, 7. ergone tibi videtur omnia scire posse hominem? —

ἐύρετὸν quod inveniri, explicari potest. — ἐθαύμαζε δ' εἰ μὴ φάνερον αὐτοῖς εἶσιν, ὅτι ταῦτα οὐ δυνατὸν ἐστὶν ἀνθρώποις εὔρεσιν Xenoph. Memor. 1, 1, 13. — Apud eundem vero ibid. 4, 7, 6. οὔτε γὰρ εὔρετὰ ἀνθρώποις αὐτὰ ἐνόμιζεν εἶναι neque enim haec ab hominibus explicari posse (rationem intellige, qua usus, deus universum effecerit.) —

κερδαυτὸν quod lucro parari potest. — ἀλλ' οἷς ἂν οἱ ἄλλοι ἐργάζωνται, τοῦτοίς σὺ χεῖρη, οὐδενὸς ἀπεχόμενος, ὁθὲν ἂν δυνατὸν ἦ τι κερδᾶναι Xenoph. Memor. 2, 1, 25. sed aliorum laboribus tu frueris, nec ab ulla re abstinebis, de qua capī aliquid lucri possit. —

λεκτὸν dictum et quod dici potest. — οὐκ ἔχω εἶπαι Herodot. sexcenties. —

μαθητός scientia comprehensibilis. — ὁπόθεν οἴον τε ἦν μαθεῖν τι ἀφέλμιον εἰς στρατηγίαν. Xenoph. Memor. 3, 5, 23. unde disci poterat aliquid, quod ad artem imperatoriam conferret. — πάσας μὲν οὖν τὰς ἐπιστήμας αὐτε μαθεῖν οἴον τε ἡμῖν ἐδόκει Xenoph. Oecon. 6, 5. —

ὄρατός visus et aspectabilis. — ὑψηλὸν δὲ οὕτω δὴ τι λέγεται, ὡς τὰς κορυφὰς αὐτοῦ οὐκ οἶά τε εἶναι ιδέσθαι Herodot. 4, 184. — cf. §. 2. huj. cap. s. v. διέξικτος. —

συμβλητός comparabilis. — τούτω γὰρ οὐκ οἶά τέ ἐστι συμβαλέειν ἄλλον ποταμὸν Herodot. 4, 53. cum hoc enim conferri potest etc. — Significatione mutata: ἀκούων δὲ Ξέρξης οὐκ εἶχε συμβαλέσθαι τὸ ἐὼν 7, 209. —

χρηστός utilis, bonus. — χρήσιμος. — τῷ δὲ πλήθει τῶν σχαλίδων οἶόν τέ ἐστι χρῆσθαι πρὸς etc. Xenoph. Cyneg. 2, 9. furculis ad retia uti licet. — cf. init. huj. cap. —

In hisce ad tempus acquiescamus, exemplorum rationibus non satis ad hanc rem spectantibus collectorum defectu accuratiorem de re instituere disquisitionem impediti. Quod enim unicuique accidit, ut de re aliqua quaerens, statim ab initio non constituere, quin imo ne divinare quidem possit, quo quaestionis cursu deferatur, id et mihi evenit. —

CAPUT III.

Sunt vero, quae quodammodo regulam supra propositam subvertunt. At non est, quod miremur, nam discrimina in rebus, quae se junctae sunt a sensibus, posita arctis includi nequeunt finibus, neque desunt transitus et gradus, etsi non cujusvis oculis primo adpectu occurrant, quibus sensim ac pedetentim notiones distinctae coalescant. — Inveniuntur utique exempla quoque, quae legibus prorsus sunt contraria, sed haec traducenda sunt ad licentiam libertatemque linguae, unde emanavit notum illud ac tritum: „*nulla regula sine exceptione*.“ Huc vero minime sunt referenda illa, quae leguntur apud scriptores posterioris aetatis, et optimi soli rem inclinare possunt. — Quam ob rem non incommodum mihi esse videtur huic rei rationem comparare, quae in usu adjectivorum verbalium latinorum in *ilis* et *bilis* exeuntium obtinebatur. Praeter aliquot Participia Perf. Pass. ut: *inaccessus unzugänglich*, *infectus nicht thunlich*, *invictus unbesiegbar* etc. haec adjectiva sola significatus potentialis vices tumentur. Ipsa vero perrara sunt, et saepissime eorum notiones apud scriptores optimos pluribus verbis exponuntur. Aetatis aeneae demum et luteae scriptores temere atque audacter haec adjectiva toties effingebant, quoties illa ipsis opus erant. Gliscere coepit eorum usus et vocabula, ut: *visibilis*, *vincibilis*, *noscibilis*, *tangibilis*, *inductibilis*, *remissibilis* et similia trita fuerunt atque usitata. Iisdem casibus adjectiva graeca sunt jactata, et significationis discrimina, quae principio intercedebant, ita ab iis, qui postera aetate exstiterunt, sunt deleta et oblitterata, ut quodcunque adjectivum promiscue modo hoc modo illo insigniretur significatu. —

Transitus, de quibus diximus, in nostro argumento efficiuntur adjectivis: *κλυτός* quod saepe: *cujus nomen auditum est*: i. e. „*clarus*“ significat, nunquam vero, „*qui*

audiri potest“ declarat. — δακρυτός, quod Aesch. Choeph. 234. passivam habet vim, aliis vero locis potentialiter est accipiendum e. g. ἡθύνει δακρυτός ἅπας μόνος· ἐν δὲ θαλάσῃ — πλεῖστα πολυκλαύτου κήδεα ναυτιλίας Anal. 1, 491. Quam arcte autem inter se colligatae sunt lacrimandi et lugendi notiones? — His adjungamus forma discrepantia γνωστὸν quod nosci potest, γνωτός notus. Videndo noscimus. — διδακτὸν quod discitur, et quod disci et doceri potest, valet. ὄσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ’ ἐν τῇ φύσει — τὸ σωφρονεῖν εἴληχον Eurip. Hipp. 79. quibus nihil studio partum, sed qui ab ipsa natura castitatem sortiti sunt. Barn. — διδάξον εἰ διδακτὸν Soph. Trach. 684. si doceri potest, doceas. — πάλιν δὲ ἐρωτώμενος, ἢ ἀνδρεία πότερον εἶη διδακτὸν ἢ φυσικὸν Xenoph. Memor. 3, 9, 1. iterum interrogavit, utrum fortitudo acquiri posset doctrina, an esset natura. — τοῦτο γὰρ παντάπασιν οὐ διδακτὸν ἔμην εἶναι Xenoph. Oecon. 12, 10. ὁ δὲ τις, ὡς οὐδὲ διδακτὸν τοῦτο εἶη (νικηφόρον παγκρατίου γεένθαι) ἕτερος δὲ τις Xenoph. Sympos. 2, 7. ne doceri quidem id posse dixit. — καὶ ἡ ἀνδρεία διδακτὸν Xenoph. Sympos. 2, 12. — En tibi explicatio! Dicendo nos et discere et docere memento. Similia sunt: φαιτός, ἕρητός, λεκτός, quae semper fere cum negationibus conjuncta inveniuntur, et ut nostra: „unfähig, unaussprechlich“ transferuntur. — Intellectum translatum haec etiam prae se ferunt: στρεπτός. — στρεπτοὶ δὲ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ Hom. II. 9, 493. dii ipsi moveri possunt, i. e. misericordiae non sunt expertes. — στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν ibid. 15, 203. Iris Neptuno contra Jovem ferociter exsurgenti: „homo prudens rationibus adduci potest.“ — δωρητός. — ἦρωες δωρητοὶ τε πέλοντο παράρρητοι τ’ ἐπέεσσι Hom. II. 9, 526. heroes donis et verbis placabiles. — ἀκεστός. — ἀλλ’ ἀκεώμεθα θάσσον. ἀκεσταὶ τοὶ φρένες ἐσθλῶν Hom. II. 15, 203. sed mederi studeamus, prudentes sunt placabiles. De Agamemnone et Achille sermo est. Significatio, quam Passov. h. l. vocabulo attribuit, vix probari potest. — φηκτός. — μὴ δὴ νῆας ἔλωσι καὶ οὐκέτι φηκτὰ πέλονται Hom. II. 16, 128. Achilles Patroclo dicit: ne naves capiant et inevitabilia incidant i. e. ut fugere nequeamus et hic manere cogamur. — νῦν δ’ οὐκέτι φηκτὰ πέλονται Od. 1, 426. non jam est evitabile i. e. moriendum est. — οἶαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴθοπος ἀγγελίαν, ἄτλατον οὐδὲ φηκτὴν Soph. Aj. 223. nuntium intolerabilem et inevitabilem. — ὀνομαστός. — Γάλλω δ’ οὐδ’ ὀνομαστὸν ἄχος intell. λέων Anal. 1, 495. infinita calamitas. — σχέλιον οὐκ ὀνομαστὸν h. Hom. Ven. 254. miserum et incredibile. — ὄρατέ μ’ ὅσπερ ἦν περιβλεπτός βρότοις, — ὀνομαστὰ πρόσσων Eurip. Herc. sur. 508. inspicite me, quem homines admirabantur, qui clara feci. — μετρητός. — ὦ πένθος οὐ μετρητὸν Eurip. Bacch. 1242. o moerorem infinitum. In τῆς ἦτοι μῆκος μὲν, ὁ κύντατον ἔτρεφεν αἶα — ὀργυῖη μετρητὸν Nicand. Ther. 169. sane id valet, quod

metiēdo assequi licet. — αἰρετός. — Κροῖσος μὲν δὴ ταῦτα οἱ ὑπερέθετο, αἰρε-
 τάτερα ταῦτα εὐρίσκων Λυδοῖσι, ἢ ἀνδραποδισθέντας προηθῆναι σφραγ. Herodot. 1,
 156. optabiliora Lydis ratus etc. — οὕτω δὲ μὲν θάνατος, μοχθήρης εὐούσης τῆς
 ζῆς καταφυγὴ αἰρετωτάτη τῶ ἀνθρώπων γέγονε Herodot. 7, 46. — οἰστός. — ἐν-
 θυμώμεθα δὲ καὶ οὐ εἰ μὲν ἡμῶν ἦσαν ἐκάστοις πρὸς ἀντιπάλους περὶ γῆς ὄρων
 διαφοραὶ, οἰστόν ἂν ἦν Thucyd. 1, 122. cogitemus autem, si singulis quidem nostrum
 cum paribus adversariis de agrī finibus esset controversia, hoc ferri posse. — ὁμως
 δὲ ὑπὸ μεγέθους τοῦ κρημαμένου ἐπι κινδύνου, πάντα ταῦτα αὐτοῖς οἰστιά φραίνεται
 Thucyd. 7, 75. Haec tamen omnia propter periculi impendentis magnitudinem ipsis
 tolerabilia videbantur. — μαγνεντός oraculo significatus Xenoph. Anab. 6, 1, 14.
 Interdum tam finitima est significatio potentialis passivae, ut dubius haereas, utram
 repudies. Haec ratio est vocabulo ἀγαπητός. — μόνος ἐὼν ἀγαπητός intell. υἱός
 Hom. Od. 2, 365. νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτεῖναι μεμάασι ibid. 5, 18. παῖδ'
 ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάχρονα νήπιον οὕτως — Ἐκτορίδην ἀγαπητὸν Il. 6, 402.
 Adjectivi στενακτός Schneider s. v. significationem passivam affert, sed locus quo
 eam fulsit, nihil probat. Soph. Oed. Col. 1734. ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτός, οὐδὲ σὺν
 νόσοις — ἀλγινός ἐξεπέμπετο, quibus verbis nuntius narrationem de mirabili Oedipi
 morte concludit. Si in hac enuntiatione στενακτός passive accipitur, non modo in
 totum sermonem repugnantia inducitur, sed etiam sub loco ipso nulla prorsus sub-
 jecta est vis. Eratne nondum satis viri infortunium a filiabus deploratum? Tota
 fere fabula ex lamentationibus est contexta. — Est igitur interpretandum: „plorans“
 i. e. „doloribus vexatus,“ quae significatio sequentibus quoque: ἀλγινός σὺν νόσοις
 atque amussi sententiae convenit. Passovius quidem ipse vim passivam ponit, sed
 locos non affert. — θνητός „mortalis“ bis legitur intellectu: „mortuus,“ quem
 Schneider omnino non novit, Passovius incertum vocavit, novissimaeque demum
 editioni sine locis adjecit. Eurip. Supp. 273. ubi hoc significatu instructum inve-
 nimus, vis illa vocabuli tam manifesta et expressa est, ut si aliter veritas, sensum
 nullum accipias. τέκνον δὲ θνατῶν κόμισαι δέμας, ὦ μελέα ἴγω — οὓς ὑπὸ τείχεσι
 Καδμείοισι ἀπώλεσα κόρυς. — Codicum et editionum scriptura est servanda, et
 nulla conjectura admittenda, praesertim quum eadem significatione vox Herc. fur.
 485. legatur. ὦ φίλιαι, εἴ τις φθόγγον εἰσακούσεται — θνητῶν παρ' Αἴδη, σοὶ
 τὰδ', Ἡράκλεις, λέγω, etc. —

Regulam non sequuntur haec: περίακτοι δίγροι Artemon. ap. Athenae. 14, 41.
 sellae versatiles. — καὶ αὐτὸ τῆς Ἀθηνῶν τὸ ἀγάλμα τὸν περιαιρετὸν ἀπόδυσας
 κόσμον Pausan. 1, 25. et Minervae ipsius, quae removeri poterant, ornamenta omnia

exportaverat. — καὶ περιαιρετὸν εἶναι ἅπαν (intell. χρυσίον τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς) Thucyd. 2, 13. — εἰδότες ὅτι ταύτη (κατὰ πόλεις) μόνον ἄλλοι εἴσμεν Thucyd. 6, 77. — πάντα μὲν οὖν ἔμοιγε δοκεῖ τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι Xenoph. Memor. 1, 2, 23. — σιγῇ ὡς ἀνυστόν Xenoph. Anab. 1, 1, 8. — σίτω ἢ ἀνυστόν μετριωτάτω Xenoph. Lac. r. publ. 1, 3. modico quam maxime fieri potest pane. — τραυτὸς vulnerabilis. Hom. Il. 21, 568, καὶ γὰρ θῆν τούτῳ τραυτὸς χρωὸς ὀξέει χαλκῷ. — Eurip. Hel. 810. οὕτω σιδήρῳ τραυτὸν οὐκ ἔχει δέμας; Adjicias his ea, quae in prioribus allata sunt. —

CAPUT IV.

De reliquis simplicium et parasynthetorum significationibus.

Significatio Participii Praesentis Activi, quae non solum in simplicibus et parasynthetis, sed etiam in synthetis inest, nisi tam saepe legeretur, formis latinis Participii Perf. Pass. speciem exhibentibus, vim autem ejusdem modi activi sortientibus, sicuti: pransus, osus, pertaesus et similibus, quae *Zumpt.* §. 663. assert, comparari posset. Horum similia autem pauca modo inveniuntur exempla, de quibus in extremo capite sequi agetur. Utrum numerus adjectivorum in τος terminatorum, quibus Part. Praes. Act. subjectus est intellectus, intra firmos ac stabiles coercitus sit terminos, sicuti formarum latinarum, quas modo commemoravimus, an certis potestas adnexa sit verborum generibus, an denique ea uti ex lubricine pependerit hodie non jam constitui posse videtur. Discrimina enim in exemplis, quae sunt in promptu, inveniri nequeunt, quare, si iudicium ferendum est, in sententiam ultimo loco positam pedibus est eundum. Magnopere quidem rationibus quibusdam investigandis sum discruciat, sed frustra, nam omnes, quae animum subibant, opiniones, usus pertinacia infrangebantur. Exemplis passim jam allatis aspergas haec: στενακτῶν λαχῶν θρηνησῶ Eurip. Phoen. 1311. — αἰσχρὰ καὶ λοβήν' ἔπη Soph. Phil. 616. — λοβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός Trach. 547. — ὄνταν παγὰν προῖεσσα κρημνῶν Eurip. Hipp. 123. — πλωτὸς navigans Nonn. Dionys. 1, 54. — στατὸς stans ibid. 1, 17. — χολωτὸς irascens Hom. Od. 22, 225. Il. 15, 210. — ἐρπειτὸς οὐδὲ ποτητὸς Apoll. Rhod. 4, 1240. — θρηνητὸς Maneth. apotelesm. 6, 498. — μιμητὸς apud eund. 6, 525. — νηκτὸς Anal. 1, 226. 2, 282. — πλαγκτὸς ibid. 2, 187. — ὑπεροπτος ibid. 2, 365. — δεπνηστὸς Nicand. Ther. 761. — ἐπινηχτος Orph. Argon. 39. — συνειτὸς intelligens, sexcenties et permulta alia. —

Reliquum est, ut de paucis inquiram exemplis, quibus Participii Fut. Pass. vis est subjecta: εὐκτὸς ὁ τῷ βασιλεύῳ, παῖδες, βίος Theocr. Id. 10, 52. optanda est, filii, ranae vita i. e. digna est, quae expetatur. — ἀλλ' ἀπόλοιτο εἰ δύο μισητοὺς ἀνθ' ἑνὸς δ' ὑπόμειθα Anal. 3, 170. sed pereat, si duos odio dignos pro uno videamus. — Eodem modo vertendum: μισητὴ κεφαλὴ intell. ἀλιτροῦ φωτὸς Anal. 2, 150. αἰκνὸς θάνατος ibid. 3, 288. mors deploranda. — ὄδ' ἐγὼν, οἶ, οἶ, αἰακτὸς Aesch. Pers. 935. o me deplorandum! — οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὦν, ἐρεῖς ἐμοί Soph. Oed. Col. 1091. nihil contemnendum dixisti. — ἐμοὶ μὲν δοκεῖ ἐλευθέρῳ μὲν ἀνδρὶ εὐκτὸν εἶναι, μὴ τυχεῖν δούλου τοιούτου Xenoph. Memor. 1, 5, 5. Mihi quidem videtur libero homini optandum esse etc. — Probationem potentissimam autem, qua nititur potestas „dignus,“ hic praebet locus: ἄμμες δ' οὐτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὐτ' ἀριθμητοί Theocr. Id. 14, 48. — Significationis propriae Participii Fut. Pass. satis clarum nobis suppeditant argumentum haec: Soph. Oed. Col. 1425. οὐ κλιανὰ δ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα hoc mihi non est deplorandum, sed ferendum; nostrum: „das hab ich nicht zu beklagen, sondern zu tragen.“ — οὕτω πάντα φέτο χοῖναι βατὰ τε αὐτῶ καὶ ἐξαιρετέα εἶναι Arrian. 4, 21, 5. — Itidem Eurip. Hel. 669. Hel. εἰ εἰ! πικρὰς ἐς ἀρχὰς βαινεις· — εἰ εἰ! πικρὰν δ' ἐρευνᾷς φάνιν. Men. λέγ', ὡς ἀκουστέα πάντα δῶρα δαυμόνων: dic modo, nam omnia mala, quae divinitus immittuntur, audire i. e. ferre debemus, officium est ferre. — τῶν τελευτῶν παραινῶ, μὴ μοι ξέρον τορεύσης, μὴ φρενκτὸν ἰστόρημα Anal. 1, 89. ne insolitum, ne, quod fugiendum est, dic mihi. — κράτος δ' ὄτω κράτος μέλει — παραβατὸν οὐδαμῆ πέλει Soph. Antig. 886. imperium illi, penes quemcumque est, non transeundum. — αὐτόνομοί τε ἐλείφθημεν οὐ δι' ἄλλο τι ἢ ὅσον αὐτοῖς ἐς τὴν ἀρχὴν εὐπρεπέα τε λόγον καὶ γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος, τὰ πράγματα ἐφαίνετο ἐπιληπτά. Thucyd. 3, 11. ubi Goeller recte ita vertit: „aus keinem andern Grunde, als weil sie glaubten, sie müßten, um die Herrschaft zu gewinnen, die Sache mehr mit List als mit Gewalt angreifen.“ — κῶθων δ' οὐ παραλειπτὸς ἀσύμβολος, ἀλλὰ διακτὸς Chrysipp. ap. Athenae. 1, 14. computatio sine symbola non accipienda sed ambienda est. — Hanc utique in provinciam adjectivis verbalibus in τέος desinentibus propriam veluti precario haec admissa videntur. —

Participii Praes. Pass. potestatem haec sunt sortita: ζητείται, πότερα τῶν ἐμπνευστῶν ἐστίν ὄργανων ἢ ὑδραυλῆς, ἢ τῶν ἐνταῖων; ἐνταῖον οὖν καὶ καθαρτὸν οὐκ ἂν νομισθεῖη· ἐμπνευστὸν δ' ἂν ἴσως ἐηθεῖη etc. Aristoccl. ap. Athenae. 4, 75. quaeritur, hydraulus utrum instrumentis sit adnumerandus, quae inflantur, an iis,

quae intenduntur? non igitur in eorum numero habendus erit, quae tenduntur, pulsanturque; instrumentum, quod inspiratur, nominari possit etc. — ὁ μὲν Ἀριστόξενος προκρίνει τὰ ἔντατα καὶ κάθαρτα τῶν ὀργάνων τῶν ἐμπνευστῶν, ἡἴδια εἶναι φάσκων τὰ ἐμπνευστά Athenae. 4, 75. —

CAPUT V.

De synthetorum potestatibus.

§. 1. *A nominibus composita.* —

Duabus modo insignita sunt significationibus, passiva atque activa, quarum illa est frequentior. Plurima utramque nancisci possunt virtutem; sunt vero quoque, quae usu increbrescente alteram utram vim sortita sunt, ut v. g. δακρυόστακτος lacrimas stillans, nunquam vero lacrimis stillatus. — Nostrum jam est singula vocare ad cognitionem, atque quae utroqueversum dicantur, quae sint hoc illove significato praedita, monstrare. — Ne vero quis de crambe recocta nobiscum expostulet, aut sincerum vas incrustare me dicat, ea, quae jam in lexicis sunt tradita, et a sententia ex summa lectionis orta non abhorrent, mittamus, judicium autem de illis, ad quae ob locorum defectum momentum nondum asferre possumus, rejiciamus. — De iis hoc loco erit sermo, quae a viris doctis non satis accurate tractata esse videntur. — ἀνδροδάκτος Aristoph. Ran. 1295. Aesch. Choeph. 860. „viros interficiens.“ — *Schneider* praeterea significationem „a viris interfectus“ novit, sed locos eosdem affert, quos ego, in quibus solam vox obtinet vim activam. *Passovius* sine causa, ut videtur, ei adstipulatur. λαιμόμητος „jugulatus“ Eurip. Hec. 207; intellectus autem activus: „guttur secans“ Aristoph. Thesm. 1063. utrumque fugit. Vocabuli κροσταλλόπηκτος significatio passiva utrique sola nota, ejusque auctorem *Schneider* Euripidem affert. Vox, quantum equidem scio, semel apud Euripidem legitur, ibique, si passive eam accipias, aliena efficiuntur. Rhés. 441. Mentio ibi fit ventorum, qui Pontum, Thraciam et Paeoniam perflant, glaciem facientes. Ventos autem congelatos non novimus, et si essent, non jam terras et mare perflare possent. — νιφόβλητος neque in *Schneideri* neque in *Passovii* libro vim inveni activam, quae expressa est Nonn. Dionys. 2, 529. νιφοβλήτου Βορέας. — Vocis πολύκητος sententia activa utrumque praeteriit: πολυκήτων μερόπων Nonn. Dionys. 7, 55. — Omnino omissa sunt in lexicis: νεόπληκτος cf. s. v. κλαστός 2, 3, 1, 1. — νεόπληκτου μέθης ebrietas, qua nuper eramus percussi. — νεόπνευστος, quod legimus Nonn. Dionys. 25, 549.

νεοπνεύστου νέκρου hominis rursus spirantis. *Falkenb.* scripsit νεοπλεύστωιο ignotum quoque lexicis. Sed quo tandem modo, ita legens, locum vertas? —

Seorsum ab his dicendum de significatione potentiali, quae a vocabulis in hoc genus incidentibus prorsus abhorret. Nunquam enim inveniuntur loci, ubi v. g. vocabulis ἡλιόκαυστος „qui sole uri potest“ aut θεόδομητος „qui a deo domari potest“ declaratur. Herodot. 1, 193. καὶ ἡ μεγίστη τῶν διορύχων ἐστὶ νησιπέροτος navibus trajici potest. codd. F. Pa. Pc. — Sine dubio huic scripturae praeferenda est vulgata νησι περητός. Signo ὕφ' ἐν est παράθετον non σύνθετον. Utraque ceterum pars est integra. Cf. 1, 3, 1, 4. et Herodot. 5, 52. οὗρος δὲ Κιλικίης καὶ τῆς Ἀρμενίης ἐσὶ ποταμὸς νησι περητός, τῷ ὄνομα Ἐδερήτης et in eodem capite ποταμοὶ δὲ νησι περητοὶ τέσσαρες διὰ ταύτης ῥέουσι. Utroque loco codices minime vacillant. — At sunt quaedam adjectiva, quorum vis occulte suggeritur, quaeque a potentialibus tenui modo significationis limite dividuntur. Atqui rei indicium non penitus delitescit. — Aristoph. enim Nub. 327. Strepsiades nubes invocat: ὦ πολυμίμητοι, quod „o saepissime veneratae“ nullo vertere possumus pacto, quis enim tam crebro jam nubes adoraverat? Idem valet de loco Pac. 978, ubi Trygaeus pacem: „ὦ πολυμήτη“ implorat. Formula ceterum erat deos obtestandi: „ὦ πολυμίμητοι“ cf. Ran. 326, 340, 401. Equit. 1387. Vesp. 995. Av. 668. etc., unde fiebat, ut vis primaria ita limaretur et obscuraretur, ut in significationem „venerandus“ abiret. Ita et similibus usus gliscebat: πάγκλαντος, πανδάκροντος, πολύκλαντος, πανόδοντος etc. — In ἀξιοθέητος, ἀξιαπήγητος, ἀξιάγαστος, ἀξιέραστος, ἀξιάκονστος vis potentialis ex adjectivo ἀξιος emanat. —

A pronomine compositum est ἀντεπάγγελτος. — ἀντεπάγγελτος οὐδεὶς ἐς τὸν πόλεμον ἐμοὶ ἠθέλησε συμβαλέσθαι χρήματα, ἔξω σεῦ Herodot. 7, 29. — A praepositione et substantivo orditur ἐγχειρίθετος. τὸν ταῦτα μηχανησάμενον ἐγχειρίθετον παραδῶ 5, 106. —

§. 2. *A particulis conjugata.* —

I. Ab α inducta. — Adjectiva ab hac particula loquelari ordientia prolixè fluunt, fusam autem et abundantem eorum copiam perscrutati animus suspicio primo statim subiit intuitu, omnibus ea insigniri potestatibus. Significationes utique primariae sunt potentialis et passiva, quarum usus par est, ita quidem, ut discrimina inveniri prorsus nequeant, quibus eveniat, ut aliquot alterutro, multa autem utroque praedita sint significatu, ut ἀδικτος intactus et intactilis, ἀελπιος insperatus et in-

sperabilis, ἀτρωτος inviolatus et inviolabilis, ἀθαπτος autem ἀαλητος passivam, et ἀνήκεστος ἀαλητος similia potentialem solam nacta sint vim. Quum potestates, quae in lexicis singulis adscriptae sunt vocabulis, exemplis examinatis comprobare simus coacti, nihilque igitur novi restiterit, quod admoveamus, reduviam curare nobis videamur jam dicta repetentes. Rei autem illius causa in sola ponenda est sermonis consuetudine, atque eodem modo, quo nos ungerufen quidem, sed nunquam unrufbar dicimus, et hac notione usuri eam circumimus, ita et Graeci unrufbar, unbegrabbar non uno exprimere potuerunt vocabulo. cf. II, 3, 2. —

Significatio activa hujus generis non minus fere frequens est, sed idem de ea, quod de simplicibus eandem vim prae se ferentibus, confitemur. φωνὰν ἀκούειν ψευδέων ἀγνωστον Pind. Ol. 6, 113. — ἀδύνατος, δυνατός inn. II. ἀδάκρυτος Eurip. Hec. 690. — ἀπανστος Aesch. Supp. 82. — ἀσφαδάστος Soph. Aj. 884. — ἀνάληγτος ibid. 959. — ἀφόβητος Oed. tyr. 904. — ἀψανστος ibid. 988. — ἀνόητος Herodot. 1, 87. et simil. —

Neque desunt denique hujus ordinis vocabula, quae Participii Fut. Pass. significatu sunt instructa. Eurip. Bacch. 911. Bacchus Pentheo mysteria intueri cupido: σὲ τὸν πρόθυμον ὄνθ' ἂ μὴ χρεῶν ὄρεῖν — σπεύδοντά τ' ἀσπούδαστα tu conspicere cupis, quae intueri non fas est, et assequi studes, quae appetere non debes (non appetenda). — Hel. 456. Menelaus, qui naufragus Aegyptum appulerat: ναυαγὸς ἦμω, ξένος, ἀσύλητον γένος „homo, quem violare nefas.“ Eodem modo interpretamur Eurip. Iphig. Taur. 1157. verba Thoantis, qui Iphigeniae, statuum deae moventi: τί τόδε μεταίρεις ἐξ ἀκινήτων βάρθρων.

II. A particula inseparabili δυς conjugata solam prae se ferunt potestatem potentialem, ut: δυςθέατος, δύςλυτος, δυςείατος et sexcenta ejusdem generis. Duo modo invenimus exempla, quae activo praedita sunt significatu: δυςάληγτος Soph. Oed. tyr. 12. qui non facile dolores sentit i. e. durus, torpens; et δυςβάκιτος Aesch. Pers. 575. valde lamentans. — Significatio horum adjectivorum passiva a linguae indole ac natura prorsus abhorret. —

III. Adjectiva, quorum pars prior particula est ἐν, activam, passivam, potentialem nanciscuntur intellectum. Soph. Aj. ἐγγνωστος qui facile cognosci potest. Eurip. Bacch. 868. bene plicatus et εὔρητος Iphig. Aul. 420. bene ruens etc. —

His assumas ab ἄρι et ἔρι composita, quorum usum, praesertim quum antecedentium numerum consideraveris, pertenuem esse scias. ἀρίγνωτος cf. I, 2, 1. ἄρι-

ζήλωτος Aristoph. Equit. 1326. invidendus, ἀριδάκρυτος Aesch. Pers. 944. lacrimis obrutus, et epicum ἀριδείκετος. Praeter haec quatuor nullum exstat in literis graecis exemplum. — ἐρίκλαντος sive ἐρίκλανστος cf. I, 2, 1. vehementer flens, ἐρίδματος Aesch. Agam. 1472. magnopere domans, ἐρίκλυτος Orph. Argon. 1028. clarissimus, ἐρίσκηπτος Plut. Q. S. 4, 2. valde percussus. ἐρίτμητος Oppian. Cyneg. 4, 106. dissectus. Vocabulum ultimo loco nominatum in lexicis omissum. —

§. 3. *Ab aliis orationis partibus inducta.* —

Ea, quae a numeralibus ordiuntur, passiva praedita sunt potestate. ἡμίγλεκτος Theocr. Id. 2, 133. ἡμιδάκρυτος Oppian. Hal. 2, 287. ἡμιτέλεστος Cyneg. 3, 521. ἡμίθραυστος Anal. 1, 498. ἡμισπαστος ibid. 2, 89. τρίπαλιος Aesch. Sept. 993. τριέλιπτος Anal. 1, 228. Nonn. Dionys. 38, 175. τριελέλιος Maneth. apotelesm. 1, 197. τριζλωστος Anal. 2, 10. τριπόθης ibid. 2, 119. 3, 120. τετραέλιος ibid. 2, 23. δωδεκάγναμπος Pind. Ol. 3, 59. μυριόλεκτος Xenoph. Hell. 5, 2, 12. —

Agmen claudant duo a verbis composita activo percussa intellectu: ἀερισπότητος Nonn. Dionys. 37, 294. ἀεξίφντος ibid. 47, 68. —

§. 4. *Ad calcem libelli quum jam sit decursum, sermo suboriatur de paucis illis, quae a significationibus initio particulae partis alterius tertiae in medio positae dissident.* — ἀγευστος αἶων κακῶν Soph. Antig. 589. vita, quae mala nondum percepit. — Participii Perf. Act. significatione et haec sunt percussa: ἀπαστος non pransus. Ἀχιλλῆα ἀπαστον apud Bionem II. vacill. — διὸ καὶ ὁ τὸ σύνολον οὐ γευσάμενος τροφῆς, κείται „ἄσιτος, ἄπαστος Athenae. 1, 43. Eadem potestate vox legitur h. Hom. Mercur. 168. οὐδὲ θεοῖσιν — νῶϊ μετ' ἀθανάτοισιν ἀδώρητοι καὶ ἀπαστοι — αὐτοῦ τῆδε μένοντες etc. — His adjicias, quae Passov. s. v. affert. — πολυπλάνητος qui multum vagatus est. Herodotus de Atheniensibus et Lacedaemoniis loquitur et pergit: τὸ μὲν Πελασγικὸν, τὸ δὲ Ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ τὸ μὲν οὐδαμῆ πο ἐξεχώρησε τὸ δὲ πολυπλάνητον κάριτα 1, 56. Alter Pelasgicus populus, alter Hellenicus, et alter quidem nunquam excesserat sedibus, alter vero valde multumque vagatus erat. — ἀπρακτος qui nihil perfecit. — οἱ τ' ἐπικλητοὶ εὐπροεπῶς ἄδικοι ἐλθόντες, ἐδλόγως ἀπρακτοὶ ἀπίασι Thucyd. 4, 61. et evocati, qui infesto animo specioso tamen praetextu huc venerunt, re infecta abibunt. — ὁ δὲ κήρυξ τῶν Ἀθηναίων ἀκούσας ἀπῆλθεν ἀπρακτος Thucyd. 4, 99. Atheniensium caduceator his auditis re infecta discessit. — οἱ μὲν Κορίνθιοι καὶ οἱ ἀπὸ Θοράκης πρόσβεις ἀπρακτοὶ ἀπῆλθον ead. signif. Thucyd. 5, 38. καὶ ἀπρακτοὶ ἀπῆλθον 5, 56.

ἀγανακτῶν δὲ ὁ μὲν Τισσαμέρονος, ἀπεχώρησεν ἀπ' αὐτῶν δι' ὁδοῦ καὶ ἄπρακτος 8, 44. — φοβούμενοι μὴ ἄπρακτοι ἦκοιεν Xenoph. Hell. 2, 2, 13. metuentes, ne re infecta revertentur. — ἄθνητος „qui sacra non fecit.“ — ὥστε ἄθνητος ἀπῆλθεν Xenoph. Hell. 3, 2, 16. ut, re sacra non peracta, discederet. — πολὺτλητος qui multum passus est. — καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολὺτλήτοιο Λεάνδρου intell. ἀπέσβεσεν πικρὸς ἀήτης Musae. 330. Procella, quae lucernam exstinxit et vitam et amorem rapuit Leandri, qui multum erat passus. Idem vocabulum valet: Tryphiod. 462. et Nonn. Dionys. 7, 40. — ἀπόσσητος profectus Tryphiod. 668. — Participii Fut. Act. vis huic inesse videtur: ἀγέλαστα πρόσωπα βιαζόμενοι Aesch. Agam. 803. vultus non risuros i. e. gaudium aspernantes cogentes. — Participii Praes. Pass. potestatem hoc videtur prae se ferre exemplum: οὐδεὶς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θεαμαστὸς θεῶν Eurip. Hipp. 106. nemo deorum, qui nocte adoratur, mihi placet. —

Errata.

Pg. 7. v. 25. punctum post *Schneider* delend. 9, 3. lege afferre pro afferri. 11, 22. γνωτὰ pro γνωτα. 11, 31. afferend. pro affer. 12, 1. punctum post *Rigler* delend. 13, 4. esset pro erat. 14, 5. paralipomenis pro paralipomensis. 14, 12. violatur pro violatur. 15, 5. χρυσόδ. pro χρυσόδ. 16, 25. grammaticae pro grammicae. 21, 8. Ὁ pro Ὀ. 23, 10. καπῆτωρ pro κ' απῆτωρ. 25, 16. atque pro eorumque. 28, 30. ἐργαστέον pro ἐργαστέον. 30, 17. πολνωπέτι pro ποκνωπέτι. 30, 22. δὲ pro δ'. 31, 10. ἀνθρώποισι pro ἀνθρώποισι. 33, 27. ἀστράγαλον pro ἀστάγαλον. 37, 13. ξυμμάχ. pro ζυμμάχ. 46, 30. σὶν pro σῶν. 46, 32. ὄρῶν pro ὄρῶν. 48, 3. αἰείρας pro αἰείρας. 51, 16. οὐτ' pro οὐτ'. 61, 6. non deleatur. 66, 21. homo deleatur. 68, 21. faciendum pro ferendum. 69, 14. ἐσὶν pro ἐσιν. — Sunt praeterea fortasse alia quaedam, quae qua ratione placebit benevolus lector corriget.

Lexicon a *Papeo* compositum sero mihi venit in manus, quam cujus rationem habere potuissem.

